

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ПРЕЛЪСТЯВАНЕТО

Част 9 от „Семейство Малъри-Андерсън“

Превод от английски: cheetah r shemet, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

„Да напуснеш дома си, за да посетиш семейството си...“

Бойд Андерсън определено се дразнеше от тази фраза. Но за него си беше истина. През последните осем години, всеки път, когато акостираше в Бриджпорт, Кънектикът с надеждата да хване някой от четиримата си по-големи братя вкъщи, те вечно отсъстваха. Беше готов да отплава за където и да е само за да ги намери.

Всички до един капитани, братята на Бойд плаваха по целия свят, но винаги изгаряха от нетърпение да се завърнат при сестра си Джорджина, която ги чакаше у дома. Само че Джорджина се беше омъжила за един англичанин — лорд Джеймс Малъри и сега живееше отвъд океана. И Бойд трябваше да го прекоси, ако искаше да види сестра си. Още една основателна причина, самият той да обмисля дали да не се установи в Лондон.

Не беше взел окончателно решение все още, но определено щеше да му е по-удобно по ред причини. Най-вече защото братята Андерсън плаваха много по-често до Лондон, където живееше тяхната сестра, отколкото до дома си. А и Джорджина не беше единствената, която се бе омъжила за член на рода Малъри. По-големият брат на Бойд — Уорън беше изненадал всички, женейки се за лейди Ейми Малъри. Уорън все още плаваше през половината време от годината и вземаше семейството си със себе си, но останалата половина прекарваше в Лондон, за да може децата му да опознаят своите безброй братовчеди, лели и чичовци, пралели и прачичовци и техните баби и дядовци.

Да пусне корени на едно място щеше да е огромна промяна в живота на Бойд. Това означаваше да се откаже завинаги от моряшкия живот, след като плаваше от осемнадесет годишна възраст. Вече бе тридесет и четири годишен, а корабът му — „Океан“ — беше негов

дом вече петнайсет години! Никой не знаеше по-добре от него колко много предпочиташе домът му да не се люлее.

Имаше и други причини да се откаже от моряшкия живот. Гледайки как Джорджина и брат му Уорън са щастливо женени за членове на рода Малъри, Бойд все повече и повече жадуваше такава щастие и за себе си. Не че искаше да свърже живота си с жена от семейство Малъри, дори и да беше останала някоя свободна и на подходяща за женене възраст. По дяволите, не! Щеше да срещне солидна съпротива от страна на Малъри, а той предпочиташе да го избегне. Но искаше съпруга. Беше готов. Ако беше научил нещо от отношенията си със семейство Малъри, то бе, че бракът може да е нещо невероятно. Просто още не бе срещнал подходящата жена.

Освен това беше крайно уморен от мимолетните, незапомнящи се връзки с жени. Неговия брат Дрю може да беше щастлив да има любима на всяко пристанище, но Дрю беше безгрижен чаровник, който лесно създаваше тези неангажиращи връзки и навсякъде по света, където и да се озовеше, го чакаше някоя жена.

За Бойд не бе толкова лесно. Той не обичаше да дава обещания, които няма да спази, нито пък да взима прибързани решения, особено за нещо толкова важно като избора на бъдещата госпожа Бойд Андерсън. А и не обичаше да показва привързаността си към много жени. Да не би просто да бе романтик? Това не знаеше, но знаеше едно — ухаждането на различни жени не му доставяше такава удоволствие, каквото изглежда доставяше на Дрю. Бойд искаше да има само една жена до себе си до края на дните си.

Той бе наясно защо още не я бе открил. Пътувайки толкова много, трябваше да ограничава контактите си до мимолетни и неангажиращи флиртове, а се нуждаеше от повече време в компанията на жена, от която е привлечен, за да я опознае. Но кога ли изобщо моряк прекарва повече от няколко дни в което и да е пристанище? Ако се установеше в Лондон, щеше да има на разположение всичкото време, от което се нуждаеше, за да намери тази единствена специална жена, отредена само за него. Тя беше някъде там. Знаеше го. Просто трябваше да се застои достатъчно дълго на едно място за да я намери и да спечели сърцето ѝ.

Бойд погледна към оживеното пристанище, и градската част на Бриджпорт и усети силна болка. Може би за последен път се връщаше тук. Голямата къща, в която израснаха Андерсън бе опустяла, след като Джорджина я напусна. Тук оставаха приятелите и съседите, които бе познавал цял живот и те щяха да му липсват, но семейството бе там, където е сърцето. А сърцето на семейството бе Джорджина, откакто родителите им починаха.

Капитанът на Бойд — Тайръс Рейнълдс се присъедини към него на перилата. Бойд никога не бе управлявал собствения си кораб. Семейството му мислеше, че е твърде свободолюбив, за да иска да поеме такъв вид отговорност, въпреки че винаги пътуваше с кораба си. Той така и не ги разубеди, макар и да грешаха.

— Ако не бързаше толкова да стигнеш в Англия — измърмори Тайръс, — можехме да се отбием до някое от южните пристанища, за да натоварим кораба с памук, вместо да качваме пътници тук.

Бойд се ухили надолу към стария мъж, който освен капитан му беше и приятел. Бойд беше висок малко под шест фута, но Тайръс беше много по-нисък, което сякаш се отразяваше и на характера му — остър и свадлив.

— Не мислиш ли, че пътниците са добър товар? — попита Бойд.

Тайръс изсумтя:

— Когато трябва да ги забавлявам през цялото време? И да се съобразявам с техните оплаквания? Ромът и памукът не се оплакват.

— Но ние ще получим почти същата печалба, ако всички каюти се заемат. И определено не ни е за първи път да превозваме пътници. Просто си разочарован, защото още помниш последния път, когато онази тлъста бабичка се опитваше да те прелъсти.

Тайръс изстена:

— Не ми припомняй! Не съм ти споменавал, но тя се промъкна в кабината ми и право в леглото ми. Изкарах си ангелите, като се събудих с нея сгушена до мен.

Бойд избухна в смях:

— Надявам се, че не си се възползвал от нея.

Изсумтяването на Тайръс този път бе много по-изразително. Бойд бързо се извърна, така че Тайръс не можа да види усмивката му. По дяволите искаше му се да бе видял това, но само като си го представеше и го напушваше на смях.

Погледа на Бойд бе привлечен от светлолилав и розов цвят. Долу на пристанищния док стоеше висока жена, която носеше лавандулова пола и розова блуза. Ръкавите на блузата бяха навити нагоре. Беше средата на лятото и определено бе горещ ден. С опакото на ръката си тя избърса чело и събори бонето от главата си. Имаше черна коса, но той вече бе видял това от плитката, която се спускаше по гърба ѝ. Искаше му се тя да се обърне, вместо да му предоставя само гледката на гърба си, не че и тя не беше привлекателна. Бонето просто падна на едното ѝ рамо, придържано от панделка, завързана около врата ѝ, но тя не си направи труда да го върне обратно на главата си, защото бе прекалено погълната от това, което вършеше.

Той беше удивен. Тя хранеше чайките и всяка друга птица наоколо, която я бе забелязала да хвърля храна от кошницата, увиснала на едната ѝ ръка. Нямаше нищо лошо в това. Той сам хранеше птици и всякакви диви животни от време на време. Но тя го правеше на оживеното пристанище!

Рояк от птици я беше заобиколил и прииждаха още. Тя се почувства неудобно. Около нея започна да се образува тълпа от хора. Някои спираха набързо да я погледат, за щастие без да я скриват от погледа му. Един докер се опита да разгони птиците, за да си разчисти пътя, но те само се преместиха по-близо до тяхната благодетелка. Докера ѝ каза нещо. Тя се обърна и му се усмихна. Бойд онемя, когато видя лицето ѝ.

Тя не беше просто хубава. Беше прелестна. Бе млада, вероятно в началото на двадесетте и кожата ѝ бе леко загоряла от лятното слънце. Черни кичури покриваха слепоочията ѝ, а на тясното красиво лице се появяваха трапчинки, когато се усмихваше. И беше приятно закръглена. Господи такива извивки сънуваше само в най-прекрасните си мечти.

— Затвори си устата, младежо! Потехоха ти лигите — каза Тайръс.

— Може би трябва да отложим тръгването си.

Тайръс проследи втренчения му поглед.

— Как ли пък не! Освен това мисля, че тя е една от нашите пътнички. Видях я на палубата по-рано. Ако искаш ще питам Джонсън. Той записва пътниците за това пътуване.

— Да, моля те — каза Бойд, без да сваля поглед от нея — ако потвърди, мисля, че ще го разцелувам.

— Ще се постарая да не му споменавам това — и Тайръс се отдалечи усмихвайки се.

Бойд продължи да съзерцава младата жена, наслаждавайки се на гледката. Каква ирония? Докато той обмисляше как да си намери съпруга отсреща стоеше перфектната кандидатка. Това съдба ли беше? И по дяволите, тя имаше забележителни форми.

Той щеше да се срещне с нея. Ако тя не беше пътничка, тогава той щеше да остане и да остави „Океан“ да отплува без него. Ако тя беше пътничка, той имаше чувството, че това щеше да бъде най-приятното пътуване в живота му. Но още нямаше да слезе на пристана. Заедно с въодушевлението се почувства и малко нервен. Какво ако беше хубава само за очите? А ако имаше лош характер? Господи това щеше да е твърде жестоко. Но не можеше да е истина. Всеки, който намираще време за да храни птиците, трябваше да бъде състрадателен. А състраданието обикновено вървеше ръка за ръка с доброта и приятен нрав.

„Разбира се че е така“, уверяваше се сам. „По дяволите, дано това не се окажеше единственото изключение“.

Тя спря да хвърля храна на птиците. Той също чу звука, който привлече вниманието ѝ. От мястото си на кораба можеше да види ранената птица, която лежеше на върха на купчината от сандъци. Беше я забелязал по-рано, но не беше разбрал че е ранена, иначе щеше да слезе да я вземе и да види дали Филипс — корабният лекар ще може да ѝ помогне преди да отплават.

Бойд също обичаше животните и винаги опитваше да помогне на тези, които се нуждаеха. За най-голям ужас на майка си, като дете той носеше вкъщи всяко изгубено животно, което намереше. Очевидно тази млада жена бе извън себе си, докато търсеше къде е птицата, която издаваше жалните звуци. Бойд разбра, че птицата вдигаше врява, защото се опитваше да достигне до храната, която тя беше разпръснала, но не можеше да я достигне. Той се съмняваше че младата жена може да види птицата от мястото, където беше застанала, но тя не спираше да обикаля сандъците и да я търси, докато най-накрая я съзря.

Бойд забърза надолу към пристана. Знаеше, че тя ще се помъчи да измести сандъците, за да достигне птицата, което можеше да е опасно. Те бяха наредени по пет един върху друг, което бе най-малко два пъти колкото нейната височина и вместо привързани един към друг, бяха натрупани на пирамида с най-големите на дъното, така че беше много вероятно да се прекатурят.

Бойд пристигна твърде късно. Тя вече се бе покатерила до третия сандък, като върховете на обувките ѝ се подпираха на ръба му. Беше достигнала птицата и се опитваше да я сложи в кошницата. Бойд прехапа езика си, страхувайки се че ако каже нещо ще я разсее и тя ще падне. По същата причина не се опита и да я вдигне и свали долу. Но не смяташе да я остави да се нарани. Щеше да чака, докато не види че отново е в безопасност на земята.

Птицата, подмамена от храната в кошницата най-сетне тупна вътре. Младата жена бе успяла да стигне до там с кошницата висяща на ръката ѝ, но сега, когато в кошницата имаше жив товар, нямаше да е много лесно да слезе долу. Тя щеше да осъзнае това, едва когато погледне към краката си.

— Не мърдай, — обади се Бойд — дай ми секунда да взема кошницата от теб и ще ти помогна да слезеш.

Тя обърна глава и погледна надолу към него.

— Благодаря! — отговори му тя, заслепявайки го с усмивката си — Нямах представа, че ще се окаже по-сложно отколкото изглеждаше в началото.

— Той използва малък празен варел, за да стъпи и да достигне върха на първия сандък. Нямаше нужда да се качва по-нагоре, за да вземе кошницата от ръката ѝ и просто скочи долу, за да я остави настрана. Но тя не дочака неговата помощ. Беше увиснала на втория сандък, когато се подхлъзна и се строполи на земята. Бойд се завтече и я взе на ръце. Очите ѝ бяха широко отворени от уплаха. Такива бяха и неговите. Каква неочаквана благодат... Той не можеше да помръдне. Гледаше в тъмните ѝ, изумруденозелени очи, а лицето ѝ... Господи, зрението му го бе подвело. Тя бе много по-красива отблизо. И докато бе сгушена така в ръцете му, а върховете на пръстите на едната му ръка докосваха гърдите ѝ, другата бе плътно обвита около задничето ѝ. Тялото му реагира толкова мощно, че единственото, което жадуваше, бе да я целуне.

Притеснен от това, че може да пожелае жена толкова силно и бързо, той я пусна светкавично и я отблъсна от себе си.

Тя пооправи лавандуловата си блуза преди да се обърне към него:

— Благодаря ви много! Май бях... на косъм да падна.

— Удоволствието беше мое!

С учтиво кимане тя се представи:

— Аз съм Кейти Тайлър.

— Бойд Андерсън. Собственикът на „Океан“.

— Наистина ли?! Е аз съм наела една от каютите ви, поне докато стигнем до Лондон — усмихна се тя.

Господи, ето пак тези очарователни трапчинки. Не можеше да успокои тялото си. Беше изненадан че изобщо е способен да води разговор — ако можеше да го нарече така. Какво по дяволите го бе накарало да спомене, че той е собственикът на кораба? Никога не го правеше! Намирисваше на фукане или опит да направи силно впечатление.

— Кейти накратко от Катрин ли е? — изръси той.

— Не, майка ми обичаше нещата да са прости. Тя знаеше, че ще ме нарича Кейти и е решила направо да пропусне частта с Катрин и да ме нарече така.

Той се усмихна. Тя наистина изглеждаше някак като „Кейти“. Навити ръкави, коса сплетена на плитка, вместо някоя сложна висока фризура, която би отнела часове на фризьора. Бойд имаше много, ама много силно предчувствие, че е намерил бъдещата си съпруга.

— Аз ще взема птицата — предложи Бойд — Нашият лекар може да се погрижи за нея.

— Чудесна идея! Мисля, че си е счупила лявото крило. Щях да потърся някое по-големичко дете, което би желало да се погрижи за нея.

Усмивката на Бойд се задълбочи. Тя беше красива и имаше добро сърце.

— Не мога да ви опиша, Кейти Тайлър, какво удоволствие е за мен, че ще пътувате с нас.

Тя погледна към него несигурно.

— Е, благодаря ви. Вие не можете да си представите, колко дълго търсих този... О!

Внезапно тя побягна. Бойд се обърна и я видя да тича към едно дете, което се мотаеше на ръба на пристана. Само на няколко години, детето несигурно се навеждаше, надничаше надолу към водата и имаше опасност да падне. Вече с детето в ръце, Кейти се оглеждаше наоколо, вероятно за родителите на детето и тръгна сред тълпата.

Бойд тръгна след нея, но бързо се отказа. Тя можеше да помисли че е стигнал твърде далеч. Изглеждаше притеснена, когато той изрази удоволствието си от това, че ще пътуват заедно. Беше ли твърде директен, или може би дори неприличен? Е, не беше използвал точно пътищата на ухажването. Но той бе сигурен, че може да бъде също толкова чаровен, колкото брат си Дрю, ако го поиска.

След като занесе ранената птица при Филипс и я остави на лекарските му грижи, Бойд се завърна на палубата. Подвижното мостче все още не бе вдигнато, последните товари се качваха на кораба. И Кейти Тайлър беше на борда.

Очите му, а след това и краката му го отведоха право при нея. Тя стоеше до перилата и се бе втренчила в града, точно както и той по-рано. Спря се до нея.

— Срещаме се отново — вероятно я стресна с дрезгавия тон на гласа си. Тя се обърна толкова бързо, че се блъсна в него. Не, той стоеше твърде близо до нея и вдъхваше люляковия аромат на косите ѝ, така че тя нямаше как да избегне сблъсъка. Но поруменя, след като се опита да се отдръпне и не успя, заради парапета зад нея. С явно нежелание Бойд малко бавно отстъпи назад.

— Не сте от Бриджпорт, нали? — каза той.

— Как разбрахте?

— Защото аз съм от Бриджпорт. Повярвайте ми, ако вие живеете тук, щях да си идвам много по-често у дома.

Думите и усмивката му може би бяха твърде смели, защото тя бе видимо смутена. Погледна надолу, понечи да се извърне към палубата, но нещо друго привлече вниманието ѝ.

— Кой би си помислил, че ще бъдат толкова непослушни — каза млада жена с рижава коса, докато се приближаваше към тях, държейки по едно току-що проходящо дете във всяка ръка — трябва постоянно да кръжим около тях, ако решим отново да ги доведем на палубата.

Кейти се приведе, взе едно от децата и го настани на хълбока си, рошейки косата му. Бойд не можеше да каже дали хлапето бе момченце

или момиченце.

— Това не е лоша идея, Грейс. Те са твърде любопитни на тази възраст — каза Кейти.

— Е, хайде дай ми я. Ще ги настаня долу, преди да отплаваме.

— Ваши ли са? — попита Бойд, веднага след като жената и двете деца се отдалечиха.

Той се шегуваше, но Кейти го погледна смръщено. Тогава очите ѝ се разшириха и тя каза:

— Да! Всъщност не смятах да го споменавам, но съм омъжена и съм на път да се присъединя към съпруга си в Англия. Трябва да помогна на прислужницата си. Тези две душички могат да бъдат доста трудна задача.

Тя си тръгна забързана към каютата. Бойд я изпрати с поглед очевидно посечен от думите ѝ.

Тайръс дойде при него и го потупа по рамото.

— Не е ли винаги така? Най-добрите вечно са заети.

Бойд разтърси глава и изстена. Щеше да бъде едно дълго пътуване.

ГЛАВА 1

Лондон, Англия, 1826 г.

Бележката бе доставена от мърляво дете, което не знаеше, че е сбъркало къщата. Грешката не беше негова. Не му бяха казали, че има много различни къщи на семейство Малъри в Лондон. То бе дошло в първата, към която бе упътено, доволно че не му е отнело много време, за да спечели няколкото медни монети в джоба си. И точно както го бе планувало, избяга още преди Анри да успее да го разпита.

Анри и Арти, две свадливи, стари, морски кучета, си делеяха задълженията на иконом в дома на Джеймс Малъри, още откакто той се отказа от морския живот и те решиха да го последват. Неотдавна Джеймс се бе завърнал за кратко в морето, за да спаси шурей си, Дрю Андерсън, който, след като се позабавлявал из града, според един моряк от екипажа, който бе успял да избяга, бе допуснал пирати да откраднат кораба му направо от лондонското пристанище! Със самия него на борда! Анри и Арти бяха хвърляли монета, кой да придружи Джеймс по море. Анри бе загубил.

Анри хвърли бележката без да я прочете върху огромната купчина от визитки и покани, пристигнали от хора, които не знаеха че в момента цялото семейство Малъри не бяха у дома. Един нормален иконом никога нямаше да остави таблата на масичката да прелее от покани и писма. Но през осемте години, откакто Анри и Арти си поделяха работата, никой от тях не запомни какви са задълженията на един истински иконом.

Този следобед, когато Бойд Андерсън се върна в къщата на Малъри на Бъркли Скуеър, той намери бележката на своята табла, заедно с още няколко други картички, които се бяха изсипали от огромния куп до нея. Обикновено той нямаше собствена табла в дома на сестра си Джорджина, но и посещенията му никога не продължаваха повече от седмица-две, а не месец-два както щеше да се

наложи сега. Нито пък му бе за първи път пощата на Джорджина да се смесва с неговата.

Въпреки, че много бе мислил, Бойд все още не бе решил дали да се установи в Англия. Но не това бе причината все още да е тук. Не се бе върнал в морето, защото правеше услуга на сестра си. Тъй като Джорджина се бе омъжила в огромното семейство Малъри и всеки един от нейните неизброими роднини щеше с удоволствие да се грижи за децата ѝ докато нея я няма, седемгодишната ѝ дъщеря Джаклин отказваше да отиде с малките си братчета близнаци в провинциалното имение на братовчедката им Реджина Идън, защото не искаше да се отдалечава от най-добрата си приятелка и братовчедка Джудит. Другите Малъри в Лондон можеха да я вземат, но след като Бойд бе отседнал в нейната лондонска къща, Джорджина го помоли да наглежда Джаклин докато отплава отново.

Той предпочиташе да се присъедини към спасяването. Това щеше да е добра възможност да има за какво да натяква на брат си Дрю. Но всъщност направи още една услуга на Джорджина, като не настоя да отиде, тъй като съпругът ѝ не се разбираше добре с братята ѝ, включително и със самия него. Човекът не се погаждаше дори със собствените си братя. Нямахше начин той и Джеймс Малъри да не стигнат до взривоопасна ситуация, ако се окажат заедно на един кораб. Освен това изражението на Джеймс, когато Бойд предложи да го придружи... е, Бойд се зарадва, че има извинение да остане въпреки всичко.

— Всички знаем, къде ще предпочете да остане тя — бе отбелязала Джорджина — но Рослин се съмнява, че може би пак е бременна, така че се нуждае от спокойствие и тишина вкъщи, което няма да е възможно с Джуди и Джак в дома им. Когато си готов да отплаваш, ще можеш да я оставиш там.

Рослин Малори откри, че не е бременна. Бойд не отплава, както очакваше. А Джак, както баща ѝ я наричаше от раждането ѝ, беше достатъчно щастлива да си остане у дома, тъй като все още можеше да посещава братовчедката си Джудит толкова често, колкото пожелае.

Всъщност Бойд не беше много разтревожен за брат си Дрю. Джорджина беше достатъчно притеснена заради всички тях. Но Бойд познаваше брат си много добре и дори не си помисляше, че може да не се измъкне от каквото и да е забъркал, и то много преди Джорджина и

съпругът ѝ да пристигнат. Като знаеше от колко време ги няма, той подозираше, че още дори не са настигнали кораба на Дрю.

Джорджина не очакваше че Бойд ще остане толкова дълго в Лондон. Никой не очакваше, дори и той самият. Но когато корабът му „Океан“ се върна от краткото си пътуване, вместо да се качи и да замине с него, той го отпрати отново. И се замисли още повече да изостави плаването завинаги.

Фамилния бизнес на Андерсънови, „Скайларк“, имаше вече офис и в Лондон. След като в продължение на дълги години семейството избягваше Англия заради войната и предизвиканите от нея лоши чувства, за тях бе изгодно фирмата им отново да търгува с англичаните. Сега, след като Англия бе център на всички техни нови маршрути, офиса в Лондон се бе разраснал значително в последните осем години. Бойд дори не се двоумеше дали да поеме управлението му.

Да се установи? Господи, защо да не го направи най-накрая? Защото колкото и да е странно, той обичаше морето. Просто мразеше това, което то му причиняваше.

Джорджина го бе представяла в лондонското общество повече от веднъж, по време на посещенията му.

Той дори имаше гардероб в нейната къща специално за тези лондонски посещения, който бе много по-подходящ за джентълмен, тъй като англичаните се обличаха много по-изтънчено от моряците! Е, не ползваше къдрави шалчета или дантелени ръкави както някои от тях. Всъщност взимаше пример от зет си Джеймс — добре облечен, но винаги в убити цветове и дори с разкопчана яка. Дори имаше няколко кадифени сака, които обличаше на вечерните събирания.

По време на проточилата се визита, беше получил покани за балове и соарета от познатите на Джорджина, които знаеха, че все още е в града и дори прие някои. Той не търсеше активно съпруга, но ако подходящата жена се появеше, това щеше да е причина да пусне корени. Беше помислил, че я е намерил. Кейти Тайлър щеше да е идеалната съпруга за него — ако не бе вече обвързана!

Господи, как можа да я допусне в мислите си отново? Щом го направеше, му отнемаше дни и солидно количество алкохол, за да я изкара от там. Но само за малко. Тя непрекъснато тормозеше съзнанието му. Изглежда това че знаеше, че не може да я има, защото

вече имаше съпруг, го караше да я иска още повече! Той така и не разбра, какво точно в Кейти Тайлър успя да преобърне всичко в него по време на това пътуване. Тя дори не бе от този тип жени, които обикновено го привличаха.

Беше твърде висока — само няколко инча по-ниска от него. Той предпочиташе да изглежда внушителен в очите на жените, а госпожа Тайлър не го караше да се чувства така, когато стоеше очи в очи с него. Но нямаше значение. Един поглед към нейните прелъстителни пищни извивки и всичко друго губеше значение.

Тя можеше да говори много — за нищо. И го правеше много майсторски. Дори толкова майсторски, че той никога не го намери за досадно! Трапчинките ѝ често я караха да изглежда сякаш се смее дори и когато бе сериозна. Противоречеше му доста често, което можеше да бъде притеснително, но той го намираше за привлекателно. Караше я да изглежда чаровно разсеяна. Носът ѝ беше тесен, почти патрициански, веждите ѝ подчертано тънки, устата ѝ... той винаги се възбуждаше, когато помислеше за устата ѝ.

До сега никоя жена не му бе въздействала по този начин и не бе оставала толкова дълго в мислите му.

Габриел Брукс бе привлякла интереса му до известна степен. Какво облекчение бе да се увери, че не е загубил чувствителността си! Тя можеше да измести Кейти от ума му — е това всъщност бе истинската му надежда. Габи пристигна в Лондон горе-долу по същото време, когато и той, и отседна при Джорджина и Джеймс, защото баща ѝ — приятел на Джеймс, — го бе помолил да ѝ помогне да бъде представена в обществото.

Красивата Габи можеше да насочи мислите му към женитба, ако Дрю също не бе запленил от нея. Не че свободолюбивият му брат щеше да се обвърже с брачни окови. Но Габи изглежда бе запленила от Дрю, така че Бойд спря да мисли за нея, като за евентуална съпруга. Освен това се оказа, че тя е дъщеря на пират, а на Бойд щеше да му е трудно да превъзмогне този факт. Пиратите бяха кошмара на честните моряци.

Той погледна към двете покани на неговата табла, които всъщност бяха за него и върна обратно четирите, които бяха за сестра му. Отвори едната бележка, за която не се знаеше от кого е. Трябваше да я прочете два пъти, докато смисъла проникне бавно в съзнанието

му. И тогава се изстреля по стълбите, крещейки името на племенницата си. Когато намери Джаклин в стаята ѝ, цвета се върна на лицето му и сърцето му бавно възвърна нормалния си ритъм. Прочете бележката още веднъж.

„Дъщеря ти е при мен. Започни да събираш цяло състояние, ако си я искаш обратно. Ще те известим къде да го донесеш.“

Бойд прибра бележката в джоба си, решавайки, че очевидно е доставена в грешната къща. Замисли се, дали някой от съседите на Джорджина има дъщери. Не знаеше, но трябваше да занесе бележката на властите.

— Какво се е случило, вуйчо?

Забелязвайки мрачното изражение на Джак, Бойд отвърна:

— Щях да те питам същото.

Тя сви рамене, но после размисли и каза:

— Джуди ще язди днес първия си кон в Хайд парк. Не пони, а истински кон, който чичо Тони ѝ купи.

— И ти не бе поканена да гледаш? — предположи той.

— Бях, но мисля, че чичо Тони трябва сам да сподели това с нея. Толкова отдавна го бе запланувал.

Бойд потисна една усмивка. Племенницата му беше едва седем годишна, но понякога го изненадаваше със своята проникателност и внимание спрямо останалите. Тя очевидно искаше да е в парка и да гледа, как най-добрата и приятелка язди първия си истински кон, но вместо това бе поставила на първо място чувствата на бащата на момичето.

Бойд знаеше за разходката и се страхуваше, че Джак ще се почувства изоставена. Той бе обмислял да ѝ купи кон, но после осъзна, че сестра му може и да има против такъв подарък. Всъщност вероятната реакция на Джеймс бе това, което го отказа от идеята. Ако сър Антъни бе искал да види радостта на дъщеря си от първото яздене на истински кон, вероятно и Джеймс щеше да иска същото.

— Освен това — допълни Жаклин — Джуди ще дойде довечера, за да прекара уикенда тук и ще ми разкаже...

Тя не довърши, тъй като Анри нахлу напълно останал без дъх, защото бе пробягал стълбите, точно както и Бойд. Без да каже какво го е накарало толкова бързо да се качи, той погледна към Джак и направи знак на Бойд да излезе в коридора. Анри знаеше, че малките

момиченца имат големи уши, но бе твърдо решен Джек да не ги подслуша този път.

— Току-що пристигна пратеник от сър Антъни — прошепна Анри грубо в ухото на Бойд — Той моли всеки мъж у къщътъ дъ дойди и дъ му помогни дъ потърсят дъщеря му. Тяй изчезнълъ в паркъ.

— По дяволите! — каза Бойд и избута Анри надолу по стълбите, преди да покаже на стария моряк бележката.

Сега всичко добиваше смисъл. Бележката не бе доставена в погрешната къща от улицата, а в погрешната къща на Малъри, което се случваше често при осем налични къщи на Малъри в града.

— Издирването няма да е нужно, — каза мрачно Бойд — но трябва веднага да занеса бележката на сър Антъни.

— Дяволите да го вземат, капитанът шъ бѣди бесен дет` го няма тука дъ помогни.

Бойд изобщо не се съмняваше, че под „капитана“ Хенри имаше предвид Джеймс Малъри. Двамата най-млади братя Малъри бяха изключително близки, точно както Бойд беше близък с Дрю и Джорджина, защото бяха тримата най-млади в тяхното семейство.

— Тогава аз просто трябва да го заместя — каза Бойд докато бързаше на излизане от къщата.

ГЛАВА 2

Пътуването беше ужасно! Каретата беше много стара. Седалките дори нямаха възглавнички. Може би са имали, когато каретата е била нова, но преди колко века е било това? И от двата прозореца бяха останали само рамките. Каквито и стъкла да е имало, те отдавна бяха счупени и премахнати. Перденцата бяха спуснати и предпазваха отчасти от вятъра, но също така не пропускаха повечето от дневната светлина. Поне нямаше опасност от премръзване, тъй — като бе средата на октомври. Джудит имаше едно нещо по-малко от което да се страхува.

Все още не се бе разплакала. Продължаваше да си повтаря, че е Малъри, а Малъри бяха направени от твърд материал. Пък и очите ѝ щяха да запарят, ако се разплачеше. Сигурна беше. А и ръцете ѝ бяха вързани, така че нямаше как да ги избърше. Но беше трудно да задържи сълзите да не се потекат.

Денят щеше да е вълнуващ, а се превърна в кошмар, какъвто не бе и сънувала. Тя се фукаше в парка. Не искаше баща ѝ да се притеснява, че коня, който ѝ е купил, е твърде голям за нея, или че не може да го управлява добре.

Беше красива, стройна кобила, само няколко педи по-висока от понито ѝ. А тя балансираше добре на седлото. Баща ѝ ѝ беше купил нормално, а не странично седло и ѝ бе казал, че има още няколко години на разположение, преди да ѝ се наложи да се научи да язди като дама. Тя само искаше да види колко бърза е кобилата и да докаже на баща си, че не е нужно да се притеснява за нея.

Но краткия и галоп я отклони от пътеката и я отведе далеч от мястото, където баща и я наблюдаваше и я скри от погледа му. Тъкмо бе успокоила кобилата и се обръщаше, за да се върне, когато някой я издърпа от седлото. Кобилата се освободи и избяга, а Джудит я завлякоха през гъстата зеленина обграждаща пътеката, с ръка върху устата ѝ, за да не крещи.

Един глас я предупреди:

— Издай някакъв и звук и ще ти прережа гърлото и ще захвърля тялото ти в храстите!

Тя не издаде никакъв звук. Вместо това припадна.

Когато се свести, ръцете и краката ѝ бяха вързани, а устата ѝ запушена. Падането от седалката на пода я събуди. Не се опита се върне обратно, не смяташе, че ще успее. И страхът я обзе. Тя разбра, че каретата се движи с бясна скорост. Малкото ѝ тяло подскочаше по мръсния под. Където и да я водеха, тя бе сигурна, че няма да стигне дотам. Старата карета щеше да се преобърне и да я смаже.

Накрая спряха без произшествия и вратата се отвори. Нещо незабавно бе хвърлено отгоре ѝ, пелерина или одеяло, което не ѝ позволи да се обърне и да види похитителите си. Завиха я така, че да покрият всеки инч от нея, преди да я вдигнат от пода и ѝ изкараха въздуха, когато я метнаха върху нечие костеливо рамо.

Тя все още не бе видяла кой я отвлече, но гласът, който я заплашваше шепнейки, звучеше като женски. Това обаче никак не разсея страховете ѝ.

Джудит чу шумове и гласове, някои от които бяха по-високи. Миришеше силно на храна, което я накара да осъзнае, колко е гладна. Но осъзна, че няма да я нахранят, а преминават покрай отворената врата на кухня или трапезария и гласовете постепенно заглъхват. Не можеше да види нищо изпод завивката, но усещаше, че я носят по стълби. Човекът, който я носеше започна диша тежко от усилието.

Отвори се врата. Изскърца и после я положиха на нещо меко. Легло?

Не махнаха пелерината от нея. Тя се опита да се отвие малко, така че да може пак да вижда.

— Престани! Изсъска ѝ гласът — стой мирно и тихо и няма да те нараним!

Тя застана мирно. Вече беше притихнала. Вратата се отвори отново, но не я оставиха сама. Пристигна още някой.

— Помислих, че това сте вий, кат' ви видях да влизате през вратата на хана — каза мъж с обвинителен тон. В изговора му се долавяше шотландски акцент — Къде по дяволите беше, жено? Когат ма остави тук за да посетиш леля си, ни очаквах, чи ша изчезнеш за целия ден. Събудих са таз' сутрин и видях, чи та няма. Какво трябваше да си помисля, хъ?

Той бе доближил леглото, докато говореше, но се отдръпна от него със зяпнала уста и се озъби на жената.

— К'во е туй?!

— Т'ва е нащо богатство — каза тя и се усмихна злорадо.

Някой махна пелерината от Джудит. Светлините от лампите в стаята я заслепиха за момент, но веднага щом очите и се проясниха, вторачи слисан поглед във висок мъж с рижа коса и светлосини очи. Той не изглеждаше грозен или беден. Беше изискано облечен, както повечето представители на висшето общество. И тя забеляза как лицето му преbledня, когато се втренчи в нея. Беше уплашена, но по някаква причина той изглеждаше дори по-уплашен от нея.

Той обърна ужасеното си лице към жената.

— Нейната косъ? Неговите очи? — задави се той — Да ни мислиш, чи нямаше да позная на коя е, хъ?

— Да ни мислиш чи съм се опитвала да гу скрия?

— Изгубилъ си си ума, другу обяснение няма! — възкликна той — Погледни тоз изкривен нос. Дан мислиш чи съм се родил тъй? Погледни белезите по лицето ми! Знайш ли колко кокали ми счупи тоз мъж? Аз съм щастливец чи уживях след боя дет ми хвърли, а ти си откраднала дъщеря му? Как можа дъ го напрайш? Защо?

— Всеки път кат глътнеш няколко питиета, аз трябва дъ слушам за богатството, куету трябвало да бъде твое. Е, трябва да съ радваш, чи накрая съ съгласих с теб. Тъхъм, трябвалу да бъде твое, никуга ни трябвалу да попада в някакво момиченце, дет ни съ нуждаело от негу тогаз, а още по-малку сега, след кат съ умъжи в богату семейству. Е, вече си е вкъщи, къдет му е мястуту.

Джорди Камерън тръсна глава невярващо. Никога не бе съжалявал за брака си с тази жена... досега. Той я нае, да разработи първия му магазин в Единбург, тъй като той самият не знаеше нищо за тази работа. Накрая отстъпи пред настоятелното й флиртуване и я помоли да се омъжи за него. Тя бе от по-долните класи, но в този момент от живота му, това не го интересуваше. Самият той бе сторил нещо подобно тогава. Всъщност, той се бе опитал да принуди майката на това дете да се омъжи за него. Накрая Рослин успя да промени мнението му, чрез щедростта си.

— Това, което човек казва, докато е поркан обикновено не е туй, дет си мисли когат е трезвен. Аз съ отказах от туй богатство още преди

години. Прачичо ми имаше всякво право да го остане на който си поиска, а мойта братчедка беше най-близката му роднина, тъй чий той го остане на нея. Той никога нямаше да ми даде нищо от него, след като ме мразеше толкоз.

— Ти все пак трябва да получиш нещо.

— Млъквай, жено и ма слушай! Казвам ти, чий си изгубила ума! Братчедката Рослин ми даде идеята да отворя магазините. Дади ми и десет хиляди паунда, като ги пъхнала в чантата ми без аз да разбера, без да чака благодарности за туй! Беше достатъчно, за да отворя и трите ни магазина, с които си живеем достатъчно добре. Ни сме богати, ама и нищо не ни липсва. И сега ша й с отплатим тъй?

— И мислиш, чий аз съм мръднала, след като ти току-що каза на малката чий сме?

— Ти го направи в момента, в чийто спомена пруклетуту наследству във връзка с майка й!

Тя изсумтя и после измрънка:

— Аз взех предпазни мерки да скрия чий сме. Дори откраднах стара карета заранта преди да отпътувам за градъ, в случий чий трябва да скрия. Ама никой ни не видя. Беше многу лесно. Планът ми беше да я отвлека от къщата им, но докато ги наблюдавах я видях да излиза с кобилата и баща си. После ги проследих до големия парк. Мислих чий е многу по-подходящо място за отвличане, докато ни осъзнах, чий мъжа ни я изпуска от поглед. Тъкму щях си тръгвам, когато при последната обиколка, тя влетя право в ръцете ми.

— Ни не интересува чий си го направила, но искам да разбера чий ша го опрайш! Връщаш я обратно!

— Няма! — отвърна решително тя. — Пък и е твърде късно за туй. След като напуснах Лондон уредих да получат тази вечер бележка, където пише къде да донесат парите. Точно сега я получават — но после му се усмихна — Ти чий най-убавото нещо дето ми се случвало, мъжо, няма спор. А аз ти с отплащам сега като на прая по-богати отколкото няколко магазина изобщо биха могли. Кво ако трябва да напуснем страната зарад туй? — добави тя, свивайки рамене — Туй е малка цена, която трябва да платим за състоянието, което ша получим. Обмисли го тази нощ. На заранта ша видиш, чий съм права.

Тя грабна детето и го сложи на земята в ъгъла на стаята, така че леглото им отново бе свободно. Джорди веднага грабна двете

възглавници и завивката и ги намести около детето, за да му бъде по-удобно. Жена му му се присмя. Той стисна зъби, като се надяваше, че сънят ще ѝ помогне да разбере, каква глупава грешка е направила. Не му се искаше да мисли, че трябва да прати собствената си жена в затвора, за да спаси живота ѝ. Но той не се съмняваше, че заради това, което тя бе сторила, Антъни Малъри ще ги убие и двамата, ако момиченцето не бъде върнато моментално.

— Моля тъ! Моля тъ, кажи нъ баща си, чи аз нямам нищу общо с туй! — шепнеше той, докато я завиваше нежно. — Ни беши моя идея, кълна са!

— Кво мънкаш? — потърси му сметка жена му.

— Нищу, скъпа.

ГЛАВА 3

Мяукането събуди Кейти Тайлър за втори път тази нощ. Котка? Бебе? Беше трудно да се определи, какво точно издаваше този звук, но беше много дразнещ и изглежда идваше от стаята, точно до нейната. Леглото ѝ беше опряно в стената, която делеше стаите и тя се опита с огромни усилия да го премести по-далеч от шума, но то бе твърде голямо и накрая реши, че няма да може да го измести, без да събуди всички останали на етажа.

Бяха пристигнали в странноприемницата в покрайнините на Нортхемптън късно през нощта. Не беше препълнена, така че Кейти успя да вземе стая и за прислужницата си Грейс. Искаше ѝ се да не го бе правила, защото ако Грейс беше тук, може би щяха заедно да успеят да изместят леглото.

Рисковано бе да стане и да разследва какъв беше този звук. Но все пак не беше ли дошла в Англия именно заради приключенията? Е, не точно в Англия, това бе просто първата и спирка от околосветското ѝ пътешествие. Но смисълът на нейното пътуване беше да види и преживее нови и вълнуващи неща. Приключения, вълнения, може би и малко романтика, ако имаше късмет.

Тя бе получила повече от последното, изненадващо, докато прекосяваше Атлантика по пътя от Америка към Англия... или по-точно щеше да получи, ако не се бе паникьосала и не бе влязла в роля, която не бе нейна, за да не бъде притеснявана от мъжете. Добре беше, че се бе представила за омъжена жена. Тя тъкмо започваше голямото си пътуване и не искаше то да свърши внезапно, като се влюби в първия красив мъж, изпречил се на пътя ѝ.

Но без малко това да се случи, когато срещна Бойд Андерсън. Докато я прегръщаше, там на пристана на Бриджпорт, Кънектикът, спасявайки я от лошо падане от сандъците върху които се бе покатерила, тя бе доста развълнувана. А когато ѝ се усмихна... Мили Боже, това което изпита бе толкова непознато за нея, че я уплаши и тя се зарадва на извинението си да избяга.

Още не се бе успокоила от тази неочаквана среща, когато той я доближи на палубата на кораба малко по-късно. Та какво разбираше тя от мъже все пак? Получените три предложения за женитба от възрастните мъже в нейното селце, не я бяха подготвили за мъж като Бойд Андерсън. Дори шестнайсет годишния младеж, който бе последвал каретата ѝ когато излизаше от Денвър с майка си, не предизвика никакви чувства, а само я развесели. Момчето ги следваше по време на кратката им обиколка за пазаруване в по-големия град, но не бе продумал и дума докато не тръгнаха. После се провикна след нея, че щял да ѝ бъде добър съпруг! Тогава тя бе на дванадесет. Не направи нищо друго, освен да се изкикоти, докато майка ѝ извъртя очи.

Ала Бойд Андерсън, с неговата чуплива златистокафява коса и тези тъмнокафяви очи, които толкова лесно я бяха омаяли, бе най-красивият мъж, когото някога бе срещала. И ако не я бе доближил отново там на палубата толкова скоро, след тяхната първа среща, колко ли различно можеше да протече това пътуване? Но той го направи. Дори се докосна до нея и мъжествеността му я порази. Тази усмивка бе толкова чувствена, че спря дъха ѝ и предизвика изобилие от непознати чувства, които я объркаха така силно, че тя се паникьоса. Не беше чудно, че се хвана за идеята, която той ѝ даде, когато прислужницата ѝ изникна отнякъде с двете деца, които придружаваше до Англия и той се пошегува, питайки я дали са нейни.

Той не я доближи повече. Преструвката ѝ, че е омъжена бе свършила работа. Това го възпря от следващи опити. Но, о, колко вълнуващо бе! Знаейше, че е привлечен от нея, виждаше го в очите му, в изражението му, всеки път, когато бе близо до нея. Самообладанието му бе похвално, защото изглеждаше като буре с барут, което всеки момент щеше да избухне от страст.

Мислите за него не ѝ позволяваха да заспи, но това не бе нещо необикновено. Тя съжеляваше, че се паникьоса, когато толкова красив мъж, като Бойд изрази интерес към нея, но нали затова бе тръгнала на това пътешествие — приключения и изпитания. Следващия път, когато срещне невероятен мъж, щеше да знае как да овладее положението.

Досадното мяукане започна отново. Ако беше в своя дом, веднага щеше да провери. Не понасяше мисълта за животни, които ги боли, които са гладни или малтретирани. Веднъж бе гонила фермера Кантри през целия градски площад със собствената му тояга, която бе

измъкнала от ръката му, когато той посегна да удари коня си с нея. Елените ядяха ябълки от ръката ѝ, защото ѝ се доверяваха. И две от съседските котки, редовно оставяха уловени мишки на верандата ѝ, като подарък.

Звукът отново отекна в ушите и сърцето на Кейти. Накрая тя излезе изпод завивките, грабна робата, която бе оставила на облегалката на леглото, и излезе през вратата, преди още да я е завързала. Посегна да почука на вратата на съседната стая, но в последния момент отдръпна юмрука си. Тя всъщност не искаше да събужда никого, само защото нейният сън бе обезпокоен.

Издърпа дългата си черна коса изпод пеньоара, докато обмисляше какво да направи. Вероятно беше просто котка, попаднала в празната стая, която не можеше да излезе. Това щеше да е втория път, в който се натъква на такава ситуация по време на пътуванията си, ако такъв бе случая и сега. Беше края на лятото, когато пристигна в Англия, а сега бе ранна есен и съдържателите оставяха прозорците отворени, дори и тези в свободните стаи, за да ги поддържат проветрени колкото дълго могат, преди зимата да доведе студа. Заблудени котки намираха път през тези отворени прозорци, търсейки храна, после забравяха как да излязат и вдигаха врява заради това.

Най-правилно бе да натисне бравата, за да види дали стаята е заета. Ако бе заключено, тя щеше да слезе и да уведоми съдържателя. Ако пък беше отключена, шумната котка щеше най-вероятно да изскочи в коридора и да избяга и нейния проблем щеше да бъде разрешен.

Когато натисна дръжката, вратата се отвори. Тя я откряна достатъчно за да може котката да излезе, но никаква котка не се виждаше. Откъм стаята се долавяше оранжева светлина, сякаш гореше огън или мъждееше лампа, което показваше, че стаята е обитавана по-скоро от хора, а не от заблудени котки.

Тя затвори тихичко, засрамена от това, че е отворила вратата на нечия стая. Въпреки това не помръдна. Какво бе предизвикало този скимтящ звук? Бебе? Това бе другото ѝ предположение. Родителите сигурно бяха свикнали с този звук, за да не се събудят. Но ето пак, това мяукане и странното е, че звучеше още по-отчаяно.

Тя щеше само да надзърне повтаряше си, докато отваряше вратата отново и пъкна глава, за да огледа стаята. Лампата гореше

толкова слабо, че най-вероятно щеше да изгасне всеки момент. Имаше легло, на което под завивките спяха двама души. Единият леко похъркваше.

Тя бързо огледа за кошница с бебе на пода, и ако намереше, щеше да събуди родителите, за да се погрижат за него. Но вместо това откри чифт ококорени очи, втренчени в нея, очи които я умоляваха. Малкото дете бе със запушена уста и седеше на пода в ъгъла. Не можеше да прецени дали е момче или момиче, нито можеше да види дали ръцете му са вързани. Одеядлото скриваше всичко, но тя предполагаше, че е вързано, тъй — като нищо не бе направило, за да махне парцала от устата си.

Най-правилно бе да затвори вратата и да изтича долу за помощ. Но Кейти не мислеше кое е правилно и кое не. Трябваше да измъкне това дете оттам. По-късно щеше да прецени дали е имала право да се намесва. Посещение при местния съдия щеше да изясни това, и ако детето трябваше да се върне на родителите му, може би съдията щеше да ги изплаши достатъчно, че да не посмеят отново да малтретират детето.

Тази несправедливост я разгневи и тя прелетя през стаята, без да помисля за двамата спящи в леглото. Но когато стигна до детето и махна одеядлото, което разкри дългата медно — червена коса на момиченцето, тя видя, че лошото отношение бе повече, отколкото си бе мислила. Не само, че краката и ръцете ѝ бяха вързани, но и дълга ивица плат я държеше на място — единият край бе вързан около глезена и, а другия за единия крак на леглото. Затова не се бе опитала да изпъзни или да се изтърколи навън от стаята.

Кейти бързо развърза дългата ивицата плат и вдигна момиченцето. Сега тя повече се притесни, че хората в леглото може да се събудят всеки момент. Прошепна „шшш“ на детето, в случай че то не осъзнаваше, че го спасяват и започнеше отново да издава звуци. Кейти внимателно излезе на пръсти от стаята и успя да затвори вратата зад тях, без да сваля момиченцето долу. После забърза към своята стая и я настани на единствения стол, бързо заключи вратата и запали лампа, за да вижда докато я развързва.

Въжетата изглежда бяха тънки ивици от груб плат, с възли, които бяха твърде стегнати, още повече, че детето ги бе дърпало, докато се бе мъчило да се освободи и така ги бе затегнало допълнително. Но

пътувайки, Кейти се бе приготвила за малки инциденти и спешни случаи.

Тъй като обикновено, когато отсядаха само за малко някъде, тя оставяше сандъка с дрехите си в каретата, където кочияша спеше и ги пазеше, тя носеше малка пътна чанта с бельо, една рокля и комплект за шиене. Тя извади малките ножици от комплекта за шиене и разряза ремъците които обгръщаха детето. Но веднага щом детето се почувства освободено, то направи луд скок към нощното гърне, поставено в ъгъла на стаята, препъвайки се и залитайки по пътя, без съмнение защото крайниците му бяха вдървени от дългото обездвижване. Горкото дете. Нищо чудно, че издаваше такива жални звуци.

Кейти се извърна, за да остави на момиченцето минутка уединение. Тя отвори кошницата с храна, която тя и Грейс носеха винаги със себе си, след като веднъж си бяха легнали гладни, тъй като бяха пристигнали в странноприемницата твърде късно, за да получат храна.

— Гладна ли си? — попита тя, като извади парче хляб и разопакова питата със сирене.

— Умирам от глад!

— Е, ела и седни. Не е пир в никакъв случай и е малко стар, но...

— Много ви благодаря! — прекъсна я момичето и грабна хляба от ръката на Кейти.

— Ако изчакаш малко, ще ти приготвя нещо.

— Не мога да чакам — каза момичето докато си тъпчеше устата — чудесен е, наистина.

Кейти се смръщи.

— Кога яде за последно?

— Тази сутрин. Или беше вчера сутринта? Не знам колко е часа.

Нито пък Кейти. Можеше да е почти изгрев. Със спуснатите завеси, в затворената стая не можеше да прецени. Но сега се вираше ужасена в момиченцето.

— Как могат родителите ти да ти причинят такова нещо? Толкова ужасно ли си се държала?

— Моите родители никога не биха се отнесли така с мен! — каза момиченцето с почти оскърбен тон. Но направи пауза, когато видя сладкиша в кошницата и го грабна преди да продължи. — Ако имате

предвид мъжа и жената в онази стая, не съм виждала никой от тях през целия си живот.

Кейти намери това за твърде учудващо и понечи да го каже, но сдържа езика си. Детето бе отчайващо гладно и изяждаше всичко, което види. То беше вързано и оставено да спи на студения под. Ако в другата стая спяха неговите родители, тогава трябваше да бъдат разстреляни.

— Е, как се озова там?

Момиченцето се отпусна на стола до масата и започна да яде побавно. Кейти чак сега забеляза, колко изключително красива бе тя. Слънчево златистата ѝ коса бе преплетена с медно, и въпреки че бе разбъркана, беше чиста и блестяща. Очите и бяха толкова тъмен, красив отенък на синьото. Имаше драскотина на бузата си. Въпреки, че розовия кадифен костюм за езда, който носеше бе покрит с прах и нещо подобно на паяжина бе полепнало по полата, костюма не беше стар. Платът лъщеше, като чисто нов и пасваше идеално. Изглежда, че бе шит специално за нея, което означаваше, че вероятно е от заможно семейство.

В този момент тънкият глас на момиченцето прекъсна мислите ѝ.

— Жената ме издърпа от новия ми кон и каза, че ще ми отреже гърлото и ще захвърли тялото ми в храстите, ако издам и звук. Не знам защо не си спомням нищо след това, но когато се събудих, бях овързана на пода на стара карета. И после ме отнесоха в онази стая.

— Отвлекли са те!? — ахна Кейти.

— Жената ме отвлече. Мъжът изглежда е братовчед на майка ми и аз си спомням, че веднъж бе разказвала за братовчед, който ѝ е създал куп проблеми преди да се родя аз. Мисля, че не е било негова идея да ме доведат тук. Той искаше веднага да ме върне в Лондон. Изглеждаше много уплашен от баща ми и от това, което той би му сторил. Но жената отказа да ме пусне. Тя иска откупа, който мисли че ще получи за мен. И изглежда тя има последната дума.

Кейти усети лошо предчувствие, когато разбра, в какво се е забъркала. Този мъж нямаше да позволи момиченцето да бъде наранено, нали? Но пък от друга страна бе позволил да я завържат в ъгъла на пода, без дори да я нахранят!

Тя хвърли поглед на момиченцето, което продължаваше да тъпче устата си с храна и опасенията ѝ изчезнаха. Как смееха да се отнасят

така с детето!

— Аз ще се погрижа да те отведа у дома — каза Кейти с окуражаваща усмивка. — Аз самата пътувам към Лондон. Ще заминем още рано сут...

— Моля ви, нека тръгнем сега! — прекъсна я момичето с изплашено изражение. — Не искам пак да ме намерят. Чух ги да казват, че ключалката е счупена и затова ме завързаха за леглото, така че ще разберат, че някой ми е помогнал да избягам, защото аз не можех да го направя сама.

— И ще огледат наоколо — заключи Кейти, кимайки — Много добре, тръгваме веднага.

ГЛАВА 4

Прислужницата на Кейти — Грейс Харфорд, мрънкаше, задето се бе наложило да потеглят на път преди изгрев. Тя добре познаваше склонността на Кейти да разкрасява обикновени случки в драматични истории, затова не повярва и на дума от обяснението ѝ, защо напуснаха странноприемницата толкова рано, придружавани от малко момиче. Не бяха ли придружавали племенницата на съседите на Кейти по целия път до Англия? Не беше ли помолил съдържателя в Шотландия Кейти да придружи малкия му син до майка му в Абърдийн, когато разбра, че ѝ е на път? Хората поглеждаха към Кейти Тайлър с нейните големи зелени очи, с трапчинките на бузите и очарователната ѝ усмивка и веднага ѝ се доверяваха, дори когато ставаше въпрос за собствените им деца. Джудит Малъри, както се бе представило момичето, бе просто поредното дете, поверено на грижите на Кейти за пътуването и това беше всичко, доколкото Грейс я засягаше.

Хората харесваха Кейти веднага щом я срещнеха, но тя не бе сигурна защо. Нито веднъж не помисли, че е защото бе хубава. Майка ѝ беше красива — с катраненочерната си коса и смарагдовозелените си очи. Но въпреки, че Кейти ги бе наследила от нея, никой не се бе грижил кой знае колко за вида ѝ докато растеше и затова и тя не го правеше. Според нея, прислужницата ѝ с изобилието си от лунички и къдравата червена коса беше много по-привлекателна.

Кейти бе твърде висока — пет фута и девет инча. Баща ѝ почина когато тя бе на десет и вече беше висока колкото него, но продължи да расте и след това. Беше с пет инча по-висока от майка си. Аделин претендираше, че Кейти е наследила височината си от нейния род, защото нейният баща бил много висок.

Сега Кейти рядко мислеше за височината си и само когато доближеше мъж, по-нисък от нея, чувстваше някаква смесица от гордост и смущение, но това не се случваше често. Това, което я притесняваше, бяха нейните форми. Бе чувала мъжете да я описват,

като добре сложена здрава мома. Твърде често ги хващаше да зяпат пицната ѝ гръд, дори и старците в селото!

Но като изключим това, Кейти се чувстваше добре в малкото селце Гардинър и бе отзивчива и винаги готова да помогне, ако някой се нуждаеше. Дори непознатите се обръщаха към нея. Тя можеше да се скрие в тълпа от хора, но ако преминаваше пътник, той молеше нея за упътване, пренебрегвайки всички останали. Не че много пътници преминаваха през малкото селце.

Същото можеше да се каже и за съседите ѝ в Гардинър. Те често идваха при нея, защото бе винаги на разположение и дружелюбна, а ако не можеше да помогне, обикновено знаеше кой би могъл. И внасяше малко вълнение в живота им с историите, които им разказваше.

Кейти изобщо не се изненада, че Грейс сметна това за поредната ѝ измислица. Пет години по-възрастна от Кейти, която тъкмо бе навършила двавет и две, Грейс бе дошла да живее със семейство Тайлър преди десет години и се бе превърнала в безценна икономка и приятелка. Но бе крайно упорита когато си наумеше нещо и Кейти не опита да я убеди в обратното. Тя просто се настани в каретата им на път за Лондон и се усмихна на себе си наслаждавайки се на това, че една от най-вълнуващите истории, които е разказвала всъщност беше истина.

Джудит обаче се изненада, и веднага, след като прислужницата се сви на отсрещната седалка и заспа, момиченцето прошепна на Кейти.

— Тя защо не ти повярва?

— Не е нужно да шепнеш — отвърна Кейти — Тя спи много дълбоко. Единствения начин да я събудиш е да я разтърсиш. Дори изстрел не би могъл. Колкото до това, че се съмнява, е, това е дълга история.

— Не съм изморена — каза Джудит, окуражавайки я да ѝ разкаже.

Кейти се усмихна на момиченцето.

— Много добре, откъде да започна? Израснах в най-сучния град, който можеш да си представиш. Дори не беше град, а малко селце. Нямахте други магазини, освен смесения магазин, който семейството ми притежаваше. Нямахте ханове, странноприемници.

Имахме една шивачка, която работеше в къщата си, един фермер, който се занимаваше с дърводелство и продаваше мебели пред плевнята си. А, имахме и касапин, който не беше истински касапин, а просто местен ловец, който се грижеше дивите животни да не се разхождат из селцето.

С разширени от интерес очи, Джудит каза:

— Диви животни са се разхождали по улиците?

— О, да. Не беше страшно, веднъж, например, един лос събори оградата на госпожа Пелум. Може би щеше да си тръгне без да създава проблеми, ако тя не го бе погнала с метлата. Но няма по-малко село от Гардинър. Ако някой имаше нужда от лекар или адвокат, трябваше да пътува двадесет мили до Денвър. В селцето не идваха нови семейства, а децата го напускаха, веднага щом пораснеха достатъчно, за да поемат по своя път.

— И ти ли направи така? — попита Джудит — Замина като другите деца?

— Не толкова скоро, колкото ми се искаше. Майка ми беше там и на мен никога не ми е хрумвало да замина без нея. Тя си нямаше никой освен мен, след като татко умря. Е, имаше, но семейството ѝ се бе отрекло от нея, така че те не се смятат за семейство вече.

— Защо са го направили?

Кейти сви рамене.

— По нейните думи, те били богати аристократи и много държали на социалната класа. Не ѝ позволили да се омъжи за баща ми само защото бил американец. А, може би също защото бил търговец. „В търговията“, както се изразяваше тя. Те твърдо възразили и срещу това.

Джудит не беше изненадана.

— Типичния снобизъм характерен за повечето аристократи. Много от тях смятат, че стоят по-високо от всички, които се занимават с търговия.

— Нима? Е, това ми звучи много тесногръдо. Ако баща ми не беше собственик на магазин, нямаше да замине за Англия, нямаше да срещне майка ми и, можеш ли да си представиш, аз нямаше да се родя!

Джудит ѝ хвърли поглед, който ясно гласеше „моля те не говори с мен, като с дете“. Кейти замалко да избухне в смях. Малкото момиче наистина изглеждаше с години по-голямо.

— Той е дошъл, за да отвори магазин? — попита Джудит след това.

— Не, съмнявам се изобщо да му е хрумвало. Виж, у дома той се е снабдявал с всичко, от което е имал нужда за магазина от близкия град Денвър, но всъщност не е продавал нищо интересно, само най-необходимото и реколтата на местните фермери. В Англия дошъл, за да се опита да намери нещо по-екзотично за продаване и вместо това е намерил майка ми. И така тя избягала с него, изгаряйки всички мостове зад гърба си, така да се каже, и никога не видяла английското си семейство отново.

— Знаех си, че разпознавам акцента ти — ухили се Джудит. — Аз самата имам американски роднини. Но защо майка ти не се е върнала в Англия, след като баща ти е умрял?

Кейти въздъхна. През последните дванадесет години, откак баща ѝ почина, тя бе искала точно това и повдигаше въпроса поне веднъж годишно, но Аделин Тайлър презираше семейството си, задето ѝ бе обърнало гръб и категорично отказваше крака ѝ да стъпи отново в Англия. Освен това бе поела управлението на магазина и работата наистина ѝ харесваше. Това бе като ответна плесница в лицето на семейство Милард — нейните английски роднини — тя самата да стане търговка. Не че семейството ѝ знаеше този факт, но тя мълчаливо злорадстваше.

На любопитното дете, което стоеше до нея, Кейти каза:

— Когато семейството на майка ми се е отрекло от нея, тя също малко или много се отрекла от тях. И мисля, че намрази и Англия заради това.

Джудит кимна.

— Но какво общо има всичко това, с факта, че прислужницата не повярва на думите ти?

Кейти сви рамене. Мислеше си, че момиченцето е забравило, но явно не беше:

— Била ли си някога толкова отегчена, че дните да се нижат един след друг, без да ти оставят спомени, които си струва да запомниш?

— Никога — отговори Джудит моментално.

— Тогава си била щастливка, защото точно такъв беше моя живот, докато растях в Гардинър. И не бях единствената, която се събуждаше всеки ден без да има какво да очаква. Селяните които бяха

останали, бяха твърде стари, и всички живееха спокоен живот. Те изглежда не забелязваха, но когато нещо вълнуващо се случеше, безспорно се радваха да чуят за него. Е, аз от време на време им разказвах по нещо вълнуващо.

— Лъгала си ги?

Кейти премигна. Детето не бе само красиво. То беше също толкова интелигентно и проникателно. И въпреки, че Кейти никога не бе и помисляла, че ще обсъжда такива неща за себе си с непознат, усети някаква необикновена близост с момичето, вероятно защото бяха споделили първото истинско приключение от пътешествието ѝ.

— Господи, никога не съм гледала на това като на лъжа. Аз просто правех малки поправки и доразкроявах истината, за неща които са се случили наистина. Например, когато забелязах котката на госпожа Картли, на покрива на съседите, изглеждаше сякаш се е заклешила там и я е страх да слезе. Аз обичам животни и не бих я оставила там горе. Знаех, че Картли не са си вкъщи, защото бяха заминали на посещение при дъщеря им в Денвър сутринта и нямаше да се върнат няколко часа. Така че заобиколих и се покатерих по розовите храсти на госпожа Картли, за да се кача на покрива, но когато стигнах горе, котката вече я нямаше.

— Събрала е смелост да скочи?

— Не — изкиска се Кейти. — Слязла долу, по пътя, по който се беше качила — подвижната стълба! Бях забравила, че господин Картли ремонтира покрива си по-рано същата седмица. Беше оставил стълбата, подпряна на задната стена на къщата. Приключението свърши и плюс това бе много скучно приключение. Така че вместо да спомена това по-късно на госпожа Картли, ѝ разказах, че котката ѝ се е качила на нашия покрив, който беше много по-висок, тъй като нашата къща бе двуетажна, и моята прислужница си е рискувала живота, като се е изкатерила по стария дъб до къщата и я е спасила. Грейс се превърна в героинята на месеца, без да е предполагала и всички имаха за какво да си поприказват, вместо за времето.

— Както когато братовчед ми Дерек твърдеше, че рибата която е хванал била дълга два фута, но жена му ни каза по-късно, че била само шест инча. Беше по-интересно да чуеш, че е била голяма риба, но беше по-забавно, когато разбрахме, че не е била достатъчно голяма, за да я задържи. Значи такъв род истории разказваш?

— Нещо подобно, но не съвсем. Разбираш ли, аз бях на твоята възраст, когато започнах да добавям някои неща понякога, като описвах, какво съм видяла и направила. Бях преживяла голямо разочарование през тази година. Мислех, че ще ходя на училище в Денвър, където най-накрая можех да срещна други деца на моята възраст, дори и това да означаваше дълго да яздя дотам и обратно два пъти на ден. Но един стар професор се бе пенсионирил в Гардинър предната година и майка ми успя да го убеди да ми преподава. Така, когато видях един непознат да краде домати от градината на майка ми, докато ѝ помагах да направи бисквити за вечеря, аз не направих нищо, мислейки си, че щом е бил толкова гладен да открадне заслужава да ги вземе. Но когато майка ми се върна в кухнята, се уплаших, че може да ме обвини за липсващите домати, защото знаеше, че съм ѝ сърдита, че не ме пуска да изляза, затова ѝ казах че съм подгонила крадеца с точилката, която ползвах.

— Ти си помагала в кухнята? — каза Джудит — Иска ми се и аз да можех, но нашия готвач само ме тъпче със сладки и ми казва да се омитам.

На Кейти и се стори забавно, че детето бе по-заинтересовано от кухнята, отколкото от крадеца.

— Ние имахме само една прислужница — Грейс — каза Кейти визирайки спящата им компания. — Така че всички си поделяхме задълженията.

— Майка ти наистина ли щеше да забележи няколко липсващи домата? — попита Джудит.

— О, да, тя знаеше точно колко домата има на растенията и точно колко са готови за бране. Тя обичаше градината си. Аз също, като се замисля. Прекарала съм много часове в задния ни двор.

Детето не забеляза меланхолията, която се прокрадна в гласа на Кейти при тези спомени. Господи, колко ѝ липсваше майка ѝ. Смъртта ѝ бе толкова нелепа. Беше се подхлъзнала на парче лед миналата зима.

Джудит въздъхна.

— Ние нямаме зеленчукови градини. Чичо Джейсън има много парници в Хавърстън, имението му в провинцията, за целогодишно отглеждане на растения на закрито. В градините в градската ни къща, обаче, растат само цветя. Готвача купува всичката храна от пазара.

Беше странно, как едно дете може да гледа на домакинската работа със завист, друго да я намира за досадна, а трето да я вижда, просто като разчупване на еднообразието.

— Значи си излъгала майка си? — попита детето направо.

Кейти поруменя, чувайки го казано по този начин.

— Аз ѝ казах за крадеца. Той си беше съвсем истински. Просто не исках тя да знае, че си стоях там и не направих нищо, за да го спра. В резултат на това, мъжете от селото с дни обикаляха да търсят крадеца. Това им даде тема за разговори, най-малко за половин година. Трябваше да видиш, как това върна обратно живеца в тях, ако разбираш какво имам предвид. В крайна сметка, майка ми хубаво ме смъмри, задето съм си рискувала живота и ме предупреди никога да не постъпвам така глупаво отново, а аз научих нещо друго от тази случка. Научих, как да премахна скуката в живота ни, дори и само временно.

— Значи често си разкрасявала фактите? — попита Джудит.

— Да, тя имаше навика да създава вълнения от нищото — каза Грейс, докато се изправяше срещу тях с прозявка.

— Не толкова често — каза Кейти на прислужницата си.

— Достатъчно често, за да ме направи героинята на селото — измърмори Грейс.

— На теб ти харесваше да бъдеш героиня. И затова цялото село плака, когато ти замина? На мен едва ми казаха довиждане.

Грейс се изкиска:

— Е добре, това наистина ми хареса.

— Не бих могла да си представя да няма вълнения в живота ми — отбеляза Джудит — С моето семейство винаги се случва нещо интересно. Чичо Джеймс и леля Джордж заминаха миналия месец да преследват пирати. А в края на лятото братовчед ми Джереми се ожени за крадла, която се оказа изчезналата дъщеря на една баронеса.

Кейти премигна. Дори Грейс погледна съмнително, след което извъртя очи, с което искаше да каже на Кейти „момичето е прихванало от лошите ти навици толкова бързо?“. И наистина изглеждаше, все едно че детето си измисляше като нея.

Кейти тъкмо щеше да се разсмее, когато Джудит добави:

— За да се срещнеш с английските си роднини ли дойде тук?

Кейти замръзна. Това беше въпрос, който не искаше да обсъжда. Тя наистина смяташе да постъпи така по време на пътуването си,

когато го планираше. И след като пристигнаха в Англия, тя отиде право в Хавърс Таун, който, както знаеше от майка си, бе най-близкият град до фамилното имение на Милърд в Глочестършир. Но когато пристигна, промени решението си.

— Да — отговори Грейс на момичето — Тя просто нямаше смелостта да почука на вратата им и вместо това заминахме за Шотландия.

— Не затова дойдохме тук — каза Кейти, раздразнена от разговорливата си прислужница. — Беше просто нещо, което да свърша докато сме тук, а сега е нещо, което може да се свърши някой друг път или... може би никога. Те най-вероятно дори не знаят, че съществувам. Пък и вече бяхме планирали да обиколим Шотландия.

— Как може, да не искаш да се срещнеш със семейството си? — попита Джудит удивена.

— Те са се отрекли от майка ми. Никога не съм разбирала, как са могли да постъпят така със собственото си дете. Това е била жестока постъпка и аз не съм сигурна, че искам да имам нещо общо с такъв род хора.

Джудит кимна, но Грейс, която гледеше през прозореца, ненадейно каза:

— Дръжте се. По пътя се задава безразсъден кочияш и, ако мистър Дейвис не го е забелязал, може да не успее да се отмести от пътя навреме, за да предотврати сблъсъка.

Джудит надзърна през прозорчето и пребледня.

— Това е тя! Жената, която ме отвлече кара каретата!

— Значи историята на Кейти е била истина? — заключи Грейс, поглеждайки към Кейти и Джудит.

— Да, цялата — отговори Кейти.

— Е, изглежда, че тя забавя ход — каза Грейс все още гледайки приближаващата карета. — Предполагам, че ще иска да разговаря с нас.

Кейти присви устни.

— Аз също бих искала да си поговоря с нея, но това ще трябва да почака. По-важно е да отведем момичето в дома ѝ при семейството ѝ — после Кейти се обърна към детето: — Наведи се така, че тя да не те види, ако опита да погледне през прозореца. И не се бой. Няма да я оставим да те доближи отново.

ГЛАВА 5

Бойд никога не бе виждал сър Антъни Малъри толкова разстроен, колкото вчера в Хайд Парк. Когато го намери, мъжът бе почти обезумял от тревога. Но той очакваше това, защото няколкото слуги на Антъни, които бе срещнал вече му бяха казали колко е изплашен. Те бяха намерили коня на дъщеря му в другия край на парка и се страхуваха, че тя лежи някъде из храстите насинена, изпотрошена — или мъртва.

Малъри дори не даде шанс на Бойд да му каже, че има новини. Когато стигна с коня до него, той го издърпа за ревера от коня и го разтърси. Малъри бе почти шест инча по-висок от Бойд, така че бе напълно способен на това.

— Къде е армията, която трябваше да доведеш? — изкрещя Антъни на Бойд. — Дяволски добре знам, че брат ми има поне половин дузина мъже слуги.

Обикновено Бойд не позволяваше да се отнасят така грубо с него и щеше досега да е започнал да раздава удари. Това бе лош навик, който бе придобил, като най-младият от петте братя, над които рядко вземаше надмощие, освен ако не ползваше юмруците си. Но той съчувстваше на този човек и знаеше какво е да обезумеееш от притеснение за член от семейството. Това, че братът на Антъни — Джеймс бе отговорен за ядовете на Бойд относно Джорджина бе отдавна простено. Почти.

Но тъй като разбираше, през какво минава Антъни, Бойд не се опита да му обясни, а просто навря бележката в лицето му. Успя да не се строполи на земята, когато Антъни внезапно го пусна и загледа притеснено как чете бележката.

Внезапно Антъни спря да вика и го обзе странно спокойствие. Е, не чак толкова странно. Докато повечето Андерсън ставаха шумни, когато се ядосаха, Малъри бяха склонни да реагират по противоположния начин. Човек трябваше да се тревожи точно когато притихваха.

— Пари? — каза Антъни, вдигайки поглед от бележката — Те заплашват дъщеря ми и ме подлудяват заради пари? Могат да вземат всичките дяволски пари, които искат, но аз ще им одера кожата в замяна!

Това бе първата реакция на Антъни от бележката. Но това беше вчера. Беше му отнело остатъка от деня да накара жена си да спре да плаче, уверявайки я, че с Джудит всичко ще е наред и поне знаеха, че тя не е паднала от коня или сериозно пострадала. Но си беше чисто мъчение за нервите да чакат следващата вест от похитителите да пристигне и Бойд предпочете я изчака в къщата на Антъни.

— Предпочитам, племенницата ми Джаклин, да не разбира за това преди дъщеря ти да се е прибрала благополучно вкъщи, и вместо да я лъжа, бих предпочел да я избягвам — обясни Бойд. — Така че ако нямаш нищо против, ще ме приютиш ли за през нощта?

Антъни бе на път стабилно да се напие дотогава, което бе неговия начин да се справи с чакането. Той пропусна вечерята, като дори не си помисляше за храна. Нито пък Бойд, и когато още няколко бутилки бяха донесени в салона, той взе една за себе си.

Той така и не изкачи стълбите, за да си легне. Изгуби съзнание на един от няколкото дивана в салона на сър Антъни. Гласове го изтръгнаха на следващата сутрин от приятния сън за нея.

Сънят бе единственото място, където мислите му за Кейти Тайлър бяха приятни и този сън беше по-скоро успокояващ, отколкото страстен. Той беше на поляна с маргаритки близо до дома си в Кънектикът. Веднъж беше намерил ранен елен там. В съня си намери чайка, птица която винаги свързваше с Кейти сега. Той тъкмо се навеждаше да я огледа, когато я видя бавно да се приближава, облечена в розово и бледолилаво, а слънцето искреше около нея.

Имаше малко зайче сгушено в едната ѝ ръка и катерица, настанена на рамото ѝ. Катериците можеха да бъдат зловни, но той знаеше, че тази няма да я нарани. Съчувствието ѝ към животните, бе първото нещо в нея, което докосна сърцето му.

Сънищата му прелитаха от една сцена в друга, без никаква причина и смисъл, и в следващия миг те лежаха на поляната един до друг, държейки се за ръце. Завладя го необяснимо спокойствие, че тя бе негова, без значение за колко кратко. Тя се наведе над него. Обляна

от слънчевата светлина, той едва можеше да види лицето ѝ, но усети мекотата на устните ѝ на бузата си.

Този сън можеше да стане много чувствен, ако беше продължил. Сънищата му обикновено бяха горещи и страстни, когато тя присъстваше в тях, а тя присъстваше твърде често. Когато беше буден, мислите за нея го разочароваха, защото тя бе недостижима за него — омъжена жена. И той, по дяволите, искаше да стои далеч от мислите и от сънищата му.

Тя го подложи на две седмици адско изкушение по време на пътуването преди месец и половина. Нямаше си на представа, колко много я искаше. Но тъй като бе вече омъжена и щастлива, че е на път за да се срещне със съпруга си, той се отдръпна. Това бе едно от най-трудните неща, които бе правил през живота си и даде всичко от себе си, за да я отбягва. Нещо, което бе трудно на борда на кораб. Но дори и когато не очакваше да я види, той просто не можеше да я забрави. Беше толкова силно привлечен от нея — от личността ѝ, красивото ѝ лице, усмивката и пищното ѝ тяло.

Гласът, който прогони съня и го събуди, беше на Джереми Малъри. Най-големият син на Джеймс, Джереми имаше черна коса и кобалтовосини очи, които само няколко членове на семейство Малъри притежаваха. Той изобщо не приличаше на баща си, който бе рус и със зелени очи. Бе копие на чичо си Антъни и това бе повод за непрестанни шеги в семейството.

Младежът обясняваше:

— Дани и аз се прибрахме тази сутрин от сватбеното си пътешествие. Можеш да си представиш изненадата ми, когато икономът ми незабавно ме дръпна настрани — не искаше да плаши жена ми — и ми каза, че си завзел цялото ми домакинство снощи. После ми подаде това. Било хвърлено с голям камък на предното ни стълбище.

„Това“, беше бележка, която Джереми подаде на Антъни. Очевидно чакането беше приключило.

— Доставено до друга грешна къща? — попита Бойд, докато ставаше и се протягаше. — Тези хора очевидно не познават семейството ти добре.

— Добро утро, янки! — поздрави го Джереми и добави — Ако познавах семейството ни добре, никога не биха сторили това.

— Прав си — съгласи се Бойд.

Малъри бяха не само голямо, но и много богато и уважавано семейство. Двамата най-млади братя, Джеймс и Антъни, бяха големи женкари на времето. Никога не бяха губили дуел, без значение с юмруци или пистолети, и имаха репутацията на много опасни хора. Никой не прекрачваше границата с Малъри, без дълбоко да съжали в последствие.

Антъни не обърна внимание на двамата младежи, докато преглеждаше бележката, после я захвърли на таблата пред Бойд.

— Утре!? Те наистина ли мислят, че не мога да набавя сумата днес? Ще извлека банкера от леглото му, ако е нужно.

Бойд взе бележката. Беше много по-подробна от първата. Споменаваше се място, час, дата и най-накрая, че сумата трябва да се занесе от някой, който не е член на семейството и че Антъни не бива доближава мястото на размяната. Това беше двойно подчертано. Може да не познаваха семейството добре, но звучеше, сякаш познаваха Антъни Малъри. Имаше също много правописни грешки, но това нямаше значение.

— Знаеш ли изобщо, колко пари искат? — попита Джереми чичо си.

— Състоянието си е състояние. Не слагам цена на живота на дъщеря си.

— Съвсем правилно — кимна Джереми. — Кой ще изпратиш да направи размяната?

— Аз ще отида — предложи веднага Бойд.

Явно никой не го чу. Тъкмо прочистваше гърлото си, за да го повтори по-високо, когато Антъни каза.

— Щях да пратя Дерек, но той е на посещение при баща си в Хавърстън тази седмица.

— Какво ще кажеш за чичо Едуард? — предложи Джереми.

— Не, брат ми е на Север по бизнес.

— Не виждам защо... — опита пак Бойд, но отново не му обърнаха внимание.

— Предполагам, че мога да изпратя някого за Дерек. Има достатъчно време, за да се върне в Лондон до довечера.

— Не е необходимо — каза Джереми — Аз ще отида.

Антъни скастри племенника си:

— От далеч могат да те сбъркат с мен, така че няма да ходиш никъде.

Джереми се ухили, но после каза:

— Е, по дяволите, къде е баща ми, когато...

Бойд се изправи ядосан и го прекъсна, този път високо.

— Чу ли изобщо някой от вас и дума от това, което казах? Аз съм напълно подходящ, да се заема с това.

Антъни се взря в него за момент, но после поклати глава:

— Без да се обиждаш, янки, но съм чувал, че си малко луда глава.

— След като бях провокиран безброй пъти през последните няколко минути и не изгубих самообладание, това говори само за себе си, нали? Освен това много се привързах към дъщеря ти, откакто се грижа за Джак.

— Да не би току-що да нарече сестра ми Джак? — каза Джереми, повдигайки вежда. — Мислех, че ти и останалите ти братя мразите начина по който баща ми я нарича.

— Не, ние просто мразим баща ти — каза Бойд с тънка усмивка.

Джереми се подсмихна. На Бойд не му беше никак весело.

— Виж Антъни, аз може да съм най-младия от братята Андерсън, но съм тридесет и четири годишен и дори собствения ти брат ми се довери да се погрижа за дъщеря му. В бележката пише, че ти не можеш да направиш размяната и съм сигурен, че няма да оставиш съпругата си да отиде, или ще пратиш някой слуга или някой, когото не познаваш лично? А и останалите членове на семейството ти изглежда са извън града. Е, аз съм на разположение. Колкото и да ми се иска този, който е сторил това да опита юмруците ми, а повярвайте ми, ще съм щастлив да ви помогна да ги проследите след това, мисля, че да върнем благополучно Джудит у дома е по-важно.

Джереми посочи към бележката, която Бойд беше върнал на масата.

— Срещата е на първия кръстопът, южно от града в Нортхемптън. Знаеш ли изобщо, къде е Нортхемптън?

— Не, но дори и ние янкитата знаем, как да следваме инструкции — отговори Бойд хапливо.

ГЛАВА 6

Кейти спря пред жената, след като Джудит се бе сгушила под едно одеяло на пода. Нямаше друг избор. Каретата на жената едва не излезе извън пътя, докато се опитваше да ги накара да отбият. После скочи от пейката на кочияша и се запъти към каретата им. Борейки се с вятъра, с див поглед тя настоя да я претърси.

— Не мисля! — каза възмутено Кейти на жената, през прозореца, който бяха отворили. — Вие за малко не предизвикахте инцидент! Ако се опитвате да ни оберете, предупреждавам ви, че държа пистолет в ръката си!

Тя всъщност нямаше пистолет, но трябваше да има и реши да си купи един още в следващия град.

Тя върза дръжката на вратата, в случай че подивялата жена се опиташе да я дръпне. Но тя явно ѝ повярва за пистолета и бързо загуби войнствеността си. Вместо това, започна да хленчи за неблагодарната, своеволна, лъжлива дъщеря с медна коса и най-сините очи, която била избягала от вкъщи.

И само, за да е сигурна, че няма да повярват на избягалото дете добави:

— Тя си измисля фантастични истории. Аз самата никугъ ни знам, кога дъ ѝ вярвам. Виждъли ли сти я?

Кейти тъкмо се връщаше от Шотландия и лесно различи акцента ѝ. И по-късно щеше да се смее на приликата с това, което собствената и майка може би бе казвала за нея много пъти.

Грейс дори прошепна зад нея:

— Все едно говорят за теб, нали?

Кейти, все още твърде ядосана, за да се забавлява, не обърна внимание на прислужницата си. Явно на жената не и бе хрумвало, че ако детето беше при тях, те щяха да разберат, че жената лъже, че му е майка, просто защото детето изобщо не говореше с шотландски акцент.

С намерението да ги отведе оттук, колкото се може по-скоро, Грейс си показа носа през прозореца и каза на жената:

— Не сме виждали никакво дете, но късмет в търсенето — после извика на кочияша — Господин Дейвис, продължавайте.

Но няколко мили по-надолу по пътя, Грейс погледна през прозореца отново и каза:

— Не трябваше да се показвам. Тя ме разпозна.

— От къде?

— От странноприемницата. Разминахме се в коридора снощи. Слизах долу да проверя, дали имат нещо за ядене в кухнята. Не исках да те притеснявам за кошницата ни с храна, в случай, че вече си заспала. Видях някакво подозрение в очите ѝ, когато говорих с нея на пътя. Тя си спомни, че съм била в същата странноприемница снощи. И няма да си тръгне.

Кейти се намръщи, наведе се, за да надзърне през прозореца и ахна.

— Мили Боже, тя ни преследва! Това излиза извън контрол, нали?

Грейс сви рамене и се усмихна.

— Аз не се тревожа. Тя е сама. Ако мъжа, с който казваш, че е била беше с нея, добре се е скрил. А и господин Дейвис е с нас. Плащаш му достатъчно, за да си размърда задника и да се погрижи за проблеми от този род. Какво може да направи тя?

— Аз не бих разчитала на помощ от господин Дейвис — каза Кейти, докато се настаняваше отново на седалката. — Той ме предупреди, когато наемах него и каретата му, че ако ми трябва пазач, ще трябва да наема някого. Той не е смелчага. Не възрази да спи при багажа, но неведнъж съм се чудила, дали изобщо би се опитал да спре някого да го вземе.

— Това, че той спеше там, беше достатъчно, за да спре който и да е да души наоколо.

— Предполагам, но ще се погрижа да имаме истински пазач, преди да прекосим Континента. Всъщност, мисля да купя наша собствена карета, преди да отплаваме за Франция.

Грейс кимна.

— Радвам се, че се възползваш от богатството си.

Кейти леко се изчерви. Беше и отнело време, докато свикне с това, че е заможна. Семейството ѝ живееше достатъчно добре, но притежанието на единствения магазин в малко селце със сигурност не

ги правеше богати. Майка ѝ никога не бе споменавала за наследството, което бе получила от баща си. Той бе починал малко след като тя бе напуснала Англия и не бе имал възможността да я отпише от завещанието си. Тя не беше очаквала парите му и не ги искаше, затова никога не ги бе докоснала.

Кейти разбра за наследството, едва след като майка ѝ почина. Тя все още бе в шок от смъртта на Аделин, когато адвокатът от Денвър дойде да ѝ каже за огромната сума пари, които си стояха недокоснати през всичките тези години. Потънала в скръб, Кейти изобщо не се поинтересува. Но съседката ѝ мисис Пелъм бе взела при себе си двете си племеннички, чийто родители бяха починали наскоро и отчаяно търсеше някой, който да ги придружи до Англия, твърдейки, че е твърде стара, за да гледа малки деца отново, но нейната по-млада сестра в Англия ще се радва да ги вземе.

Тогава Кейти осъзна, че не е нужно повече да живее в Гардинър. Тя се съгласи да придружи племенниците на мисис Пелъм — съответно на три и четири годишна възраст — до Англия и тъй като не смяташе да се връща в Гардинър повече, подари почти всичките си вещи, включително магазина и къщата. Освен дрехите си, взе само няколко малки спомена от майка си и се сбогува с всички.

Макар, че се бе привързала към много от съседите си, тя не бе особено близка с никой от тях. Ако прислужницата ѝ Грейс не се беше съгласила да замине с нея, тя щеше да е единствения човек от Гардинър, който ужасно щеше да ѝ липсва.

Джудит не ги прекъсна докато ги слушаше, но както всяко дете, тя се хвана за една забележка.

— Няма да останеш в Англия?

— За Бога, не, това бе просто началото на околосветското ни пътешествие. След това ще отплаваме за Франция и си мисля, че може би трябва да изчакам, докато стигнем дотам, с купуването на карета, за да не се налага да я взимаме на кораба.

— Недей — каза Джудит — френските карети са хубави, но не са удобни. Ако ще пътуваш дълго, ще ти трябва английска карета.

— А ти откъде знаеш? — попита Грейс с усмивка.

— Майка ми беше поръчала една и след по-малко от седмица я прати на чичо ми Джейсън, за да я използва като декорация в една от градините си. Баща ми много се смя за това, че майка ми е толкова

недоволна. Нейният проблем е, че няма за какво да харчи парите си, защото той ѝ купува всичко, от което се нуждае.

— Но защо се е забавлявал от това, че не е задържала каретата? — каза Кейти.

— Той намираше за много забавно това, че се превърна в толкова скъпа градинска украса.

Кейти се усмихна на момичето.

— Е, сигурна съм, че не всички френски карети са толкова неудобни, колкото тази на майка ти, но ти благодаря за предупреждението.

При споменаването на думата „предупреждение“ Джудит побърза и тя да ги предупреди:

— Тази жена може да има оръжие.

Изражението на Кейти отново стана сериозно.

— Знам. Но аз също ще си купя, веднага щом пристигнем в следващия град. Предполагам, че отново си гладна. Да се надяваме, че нашата преследвачка да сбърка пътя, за да можем ние да спрем за закуска.

Те спряха в следващия град и когато Кейти се върна при каретата с малък пистолет, пъхнат в дамската и чантичка, тя вече знаеше, че ги наблюдават.

— Тя си мисли, че е много умна и ние не знаем, че е тук — каза Грейс, когато Кейти се присъедини към тях — Но със сигурност ни наблюдава.

Кейти зае мястото си, преди да погледне на отсрещната страна на улицата към стара карета, зад която стоеше жената и се опитваше дискретно да надникне.

— Трябва просто да се изправим срещу нея.

— Не го правете! — каза Джудит предупредително. — Не бих понесла да пострадате заради мен!

Кейти се замисли за момент и каза:

— Тревожа се, че може отново да ни спре на някоя пуста отсечка от пътя и да направи нещо по-опасно — Кейти всъщност не искаше наистина да ѝ се налага да използва новия си пистолет. — Представям си опасното лудо преследване по улиците на Лондон, когато приближим до дома ти и тя отчаяно се опита да ни спре.

— Не се изненадвам, че можеш да си го представиш — измрънка Грейс с отвращение.

Кейти не обърна внимание на прислужницата и продължи.

— Глупачката явно не ни вярва и е сигурна, че си при нас и те водим при семейството ти. Така, че най-лесния начин да я заблудим, че е на грешна следа е да не тръгваме веднага за Лондон.

— Искаш да наемеш стая в тукашната странноприемница и да я изчакаш отвън? — предположи Грейс.

— Това би било перфектно, но как ще вкараме Джудит вътре, след като жената ни следи толкова от близо? Първо трябва да се освободим от нея и единствения начин да го направим е, като я убедим, че греша. Градът не е толкова далеч от пътя, за да си помисли, че все още не сме се запътили към Лондон. Но ако се отправим в друга посока?

— На Север — прекъсна я Грейс.

— Да, може би назад към Нортхемптън, тъй — като не е много далеч от тук. Знам, че това ще ни отдалечи от пътя ни, но е вероятно да си помисли, че си губи времето и да започне търсенето си някъде другаде, ако ни види, че пътуваме в обратната посока на Лондон.

— Не е лоша идея — съгласи се Грейс.

— Знам — каза Кейти, горда със себе си. — Може дори да си наемем стая в друга странноприемница и да си поръчаме един хубав обяд, докато чакаме да минат няколко часа, просто за да сме сигурни, че вече не е в околността. Бих искала да й дадем достатъчно време да се отклони от главния път, за да не я настигнем пак по-късно. И все още ще имаме достатъчно време да върнем Джудит у дома преди да падне нощта.

— Безумно ще е да ни следи по целия път обратно до Нортхемптън.

— Е, нека разберем.

Те изпълниха плана си да тръгнат обратно по пътя, по който дойдоха. Грейс все — още наглеждаше пътя зад тях. Беше разочаровано да види, че шотландката не се отказваше. Продължаваше да ги следва, макар и на по-голямо разстояние. И тогава, с облекчение я видя да спира ездач, който се бе отправил в тяхната посока.

Грейс спусна перденцето на прозореца и се върна на мястото си с усмивка.

— Обзема я съмнение. Изглежда започва да спира други, за да пита, дали са виждали момичето. Не след дълго може и да се отървем от нея.

ГЛАВА 7

— Е добре, янки — каза Антъни — Ще ти се доверя, да се погрижиш за размяната. Но аз няма да съм далеч, в случай, че нещо се обърка.

Бойд беше изключително доволен, че Антъни Малъри му оказва доверие. Може би, защото неговото семейство, все още го смяташе за „малкото братче“, лудата глава, която при най-малък повод влиза в юмручен бой. Докато братята му растяха, те бяха пропуснали да отбележат, че и той е пораснал. Да, често се боксираше и приветстваше всяка възможност да изпита собствените си възможности, но вече не беше толкова импулсивен, колкото преди. И беше доволен, че един Малъри и то такъв, към когото изпитваше възхищение, бе разбрал, че той е способен да се справи с такава напрегната и важна ситуация.

Антъни нямаше да чака до утре за да направят размяната, когато можеше да опита да намери дъщеря си още днес. Нортхемптън беше само на няколко часа усилена езда все пак. Можеха да са там и да претърсят целия град преди залез. Не, че те щяха да направят нещо толкова очевидно. Не знаеха колко човека са замесени в коварния план и не можеха да рискуват, ако престъпниците ги забележеха в града или наблюдаваха пътя. Затова Антъни, Джереми и Бойд напуснаха Лондон с карета.

Три коня бяха вързани отзад, в случай, че им се наложеше да се придвижват по-бързо. Но каретата щеше да скрие Антъни, който изглежда похитителите можеха да разпознаят и Джереми, който твърде много му приличаше. Бойд просто се качи при тях, докато обмисляха, кой как да действа.

— Би било глупаво, да организират срещата близо до техния град — предположи Антъни. — Сериозно се съмнявам, че живеят някъде близо до Нортхемптън, което изключва претърсването от врата на врата. Но те най-вероятно са скрили Джудит в някоя изоставена къща или плевня, някъде, където могат да я държат, без да ги издаде.

— Мислиш ли, че може да са я промъкнали в странноприемница? — попита Бойд.

— Може би — каза Джереми — Тя е малка. Може да се направи, така че не трябва да го изключваме като възможност.

— Ако обсъждаме всички възможности, те може да са я завели някъде, без да се промъкват, принуждавайки я да мълчи — отбеляза Бойд — Би ли направила, каквото и кажат? Или е достатъчно смела, за да вика за помощ?

Антъни стовари юмруците си върху страничната стена на каретата.

— Вероятно е прекалено ужасена, за да направи, каквото и да е!

Джереми се опита да игнорира изблика на объркания си чичо и каза на Бойд:

— Тя е толкова смела, колкото и сестра ми Джак, и е твърде умна, за да направи нещо глупаво. Защо не провериш странноприемниците. Наистина не мисля, че са толкова глупави да ползват странноприемница, където други хора може да разберат, но трябва да проверим всички възможности. Чичо ми и аз ще обиколим наоколо и ще огледаме за изоставени сгради.

— Продължаваш да предполагаш, че не са глупави, но аз не съм съгласен — каза Бойд — Те сториха това. Значи са адски глупави. Знам какво да направя и къде да ви намеря по-късно, за да ви кажа какво съм научил, така че сега слизам и започвам да търся. Да се надяваме че ще имам някакви новини, когато пристигнете.

Те спряха, колкото Бойд да вземе коня си и да тръгне. Колкото и да им се искаше, не можеха да подкарат бясно към Нортхемптън. Това щеше да привлече внимание. Каретата се движеше с нормален ход, а Бойд щеше да пристигне в града час или два преди тях.

Безмилостен в мислите си, за това, което щеше да стори, ако в ръцете му попаднеха хората, които го бяха сторили, Бойд замалко да не види подивялата жена, която обръщаше каретата по средата на пътя. От гърба на коня, той едва заобиколи античното возило, мислейки, че жената не бива да кара, ако не знае как да обърне, без да блокира целия път.

— Чекай, мъжо — извика му разрошената жена. — Търся дъщеря си. Момето избяга пак от вкъщи. Виждъл ли си я?

Бойд не спря, но извика:

— Не съм виждал друга жена освен теб днес.

— Ни съм толкоз стара, мъжо, за дъ имам гуляму дете все още — отговори му тя със сърдит тон.

Търпението на Бойд се изчерпваше. Вече два пъти го бяха спирали, за указания, които не можеше да даде. Той самия следваше указания!

Така, че отговори просто:

— Не съм виждал никакви женски. Приятен ден. — И препусна по пътя.

Поддържаше добра скорост подминавайки другите по пътя си, като избягваше тези, които се бяха отправили на Юг. Но около двайсет минути по-късно, червенокос мъж, който яздеше по-надолу по пътя отби, за да му даде знак да спре.

— Хей, виждъл ли си една шотландка дъ пътува насам?

Бойд не отговори, просто посочи зад себе си и отмина. Натоварен път, но ако още някой се опиташе да го спре, може би просто щеше да отговори, чрез пистолета в джоба си.

ГЛАВА 8

Джорди Камерън беше ужасен. Той просто трябваше да се прибере у дома и да остави жена си Мейси да се оправя сама. Ако някога се завърнеше в Шотландия, щеше да я очаква развод или затворническа килия.

Преспи и помисли, ли беше казала? Той искаше тя да преспи, за да могат да се разберат на сутринта да върнат детето у дома и никога повече да не прави нещо толкова глупаво. Това беше единствената възможност да прости на Мейси. Но той се събуди в празна стая и с надраскана бележка, че детето е изчезнало.

„Браво на нея“, беше си помислил, докато се опитваше да разбере, как го е направила, след като Мейси я бе вързала за леглото, но се надяваше това да е края на всичко.

Опакова багажа си, разбирайки, че кочияша и каретата му го чакат, където ги беше оставил и попита съдържателя, къде е жена му. Мъжът не я бе виждал, но му довери, че някой беше дошъл да търси стара карета, която била открадната. И тогава страха се върна.

Страхуваше се, че жена му е отишла пак да търси момичето и ако я намери ще продължи с ужасния си план. Тогава Антъни Малъри щеше да намери Джорди и да го убие. Не виждаше никакъв друг изход, освен да намери Мейси пръв.

Той нае седло за единия от конете от каретата му, мислейки че по този начин ще настигне Мейси по-бързо. Преминаването през Нортхемптън го забави, защото странноприемницата, в която бяха отседнали, беше на северния път извън града. Но града не беше вече толкова голям, след като пожар беше унищожил повечето от него през 1675 година и улиците всъщност бяха разширени при новото застрояване.

Посоката, в която трябваше да поеме беше на юг. Детето щеше да пътува натам, за да се върне в Лондон. Надяваше се, че не е тръгнала по пътя пеша. Мейси щеше да я намери твърде бързо. Но тя можеше да помоли някой за превоз, ако беше достатъчно умна. Беше

оживен път, особено сутрин, когато продукцията се носеше на пазара. Може би вече си бе у дома. Той можеше само да се надява...

Трябваше да намери Мейси и да я заведе у дома. Не че нямаше да отведе дъщерята на Рослин, ако вместо това откриеше нея първа. Но той предпочиташе да не се приближава до семейство Малъри. А и на пътя имаше доста пътници. Той не пита всички, но няколкото, които беше спрял посочваха на Юг. На Мейси явно ѝ бе писнало, според един фермер.

Но движението позатихна. Той мина покрай няколко пътя, които водеха в друга посока. Започна да се чуди, дали все още е в правилната посока. Този път ли водеше до Лондон? Не можеше да си спомни от последният път, когато беше в Англия. И нямаше кого да попита през последния половин час. Но после видя друга карета, която се задаваше бързо срещу него.

На кочияша на Антъни Малъри му бе казано да не спира за нищо и на няколко пъти бе станало опасно, докато се опитваше да не намаля. Но този нов пътник бе настоятелен и се изравни с тях за момент, като попита:

— Виждъли ли сти една шотландка? Тя трябвъ дъ е каралъ карета, придполагам, освен ако не е откраднала кон — и после извика, когато каретата премина покрай него: — Можеши просту да кажете не!

Антъни рязко дръпна перденцето от прозореца, когато разпозна гласа. Той успя да зърне малко от рижавата коса, когато питащия продължи по пътя надолу. Това бе достатъчно за него, за да почука на покрива на кочияша да спре. Джорди Камерън в същата околност, като хората, които отвлякоха дъщеря му? Същия човек, който стигна до крайност, за да открадне наследството на Рослин преди осем години? Съвпадение? Най-вероятно не, по дяволите!

Той изскочи от каретата, още преди да беше спряла напълно. Джорди бе все още достатъчно близо и Антъни, дори не помисли да вземе коня, вързан отзад на каретата. Той просто се затича след него и почти го настигна. Но Джорди чу нещо и се обърна. И видя единствения човек който се надяваше никога повече да не срещне, да се нахвърля върху него.

Джорди ахна, заби пети в коня и изчезна, зад дърветата отстрани на пътя. Отвратен от това, че го е изпуснал само за няколко инча, Антъни се завтече към собствения си кон.

Джереми вече беше извън каретата и дори подаде на Антъни юздите на коня му, след като бе видял всичко. Той само попита:

— Кой е това?

— Един мъртвец! — каза Антъни и пришпори коня си, за да го догони. — Просто още не го знае — добави, преди да се скрие между дърветата.

Неговия жребец беше чистокръвен. Джорди яздеше впрегатен кон. Не му отне много време да го настигне, да го дръпне и да го събори на земята.

— Чакай! — извика Джорди — Чуй ма бе човек! Ни бях аз!

Беше грешка, че каза това, защото доказваше, че е замесен. Антъни замахна с юмрук към лицето му.

— О, Господи, не зъбити ми пак! Чакай!

Джорди прикри лицето си с двете си ръце. Антъни го срита отстрани. Той отпусна ръце със стон. Обикновено Антъни не риташе човек, когато бе на земята, но този жалък червей не заслужаваше джентълменско отношение. Той приклепна и сграбчи кичур червена коса, преди да попита:

— Къде е тя?

— Ни знам! Кълна се!

Юмрука му се заби в лицето на Джорди за втори път.

— Грешен отговор, Камерън.

— Носът ми! — крещеше Джорди, докато се опитваше да избърше кръвта, която течеше от него. — Ти гу счупи пак!

— Мислеше си, че ще се измъкнеш, а? — попита Антъни. Гласът му бе спокоен, дори когато добави — Ще имам нужда от лопата, след като приключа с теб!

— Можиш да я питаш! Тя щи кажи, чи ни бях аз!

— Да питам кого?

— Твойта дъщеря, ни мъ удряй пак! Жена ми я отвлече. Каза чи идваме тук, за да съ види с леля си. После изчезна за цял ден и съ върна с твойта дъщеря. Тя съй побъркала и аз и гу казах. Момичето знай, чи аз нямам нищу общу.

— Тогава, къде е тя?

— Аз щах дъ я отведа у дома при теб таз заран, ама тя избяга! Аз ни съм тука за дъ я търся, търся жена си, за дъ са уверя, чи няма пак да я намери.

— И откъде на жена ти и е хрумнало да направи това?
Джорди отново пребледня.

ГЛАВА 9

— Очаквам племенницата си и нейните прислужници. Пристигнаха ли вече? — Бойд описа Джудит на съдържателя и добави — Тя е необикновено красиво дете. Ако сте я видял, никога няма да я забравите.

Това бе едва втората странноприемница, в която Бойд идваше, но имаше още много да обиколи.

Той вече бе платил за стая, само за да предразположи мъжа. И си беше приготвил още няколко въпроса, в случай, че получише отрицателен отговор относно историята с племенницата му. Бойд предполагаше, че Джудит може да е влязла през предната врата на странноприемницата, но не смяташе, че наистина е така.

Така, че той не очакваше да чуе:

— Да, сър, втората врата на горния етаж. Точно до вашата.

След като Бойд се отърси от изненадата, попита:

— Колко прислужници има с нея този път? — Той прозвуча, сякаш очакваше някоя внушителна бройка, но всъщност се надяваше да разбере, с колко хора трябваше да се справи, докато освобождава Джудит.

— Само две жени пристигнаха с нея, сър. Ако има и други слуги, не са взели стаи за тях.

Бойд кимна благодарствено на мъжа. Добър късмет, като този, не му се падаше обикновено. И сега трябваше да вземе решение. Да чака около час, докато Антъни пристигне в града и му каже, че е открил, къде държат Джудит, или да я измъкне оттук сам? Той предпочете второто и беше вече по средата на стълбището, когато Джереми връхлетя.

Бойд изчака младежа да го настигне, преди да попита:

— Какво правиш тук?

— Късметлия съм. Първата странноприемница, която проверявам и си тук — и тогава Джереми се подсмихна — Всъщност разпознах коня ти отпред.

— Мислех, че се бяхме разбрали, да не си показваш физиономията наоколо, защото твърде много приличаш на чичо си?

— Успокой се, янки. Свърши се, или поне почти. Братовчедката ми е успяла да се измъкне от това сама. — Джереми обясни какво им беше разказал Джорди Камерън. — Сега чичо Тони претърсва главния път на Юг, от мястото, където настигнахме Камерън. Мен ме прати на Север да направя същото.

— Затова ли гласът ти звучи пресипнал?

Джереми кимна.

— Знаейки, колко умна е братовчедка ми, ако е нямала късмет да пътува с някой и е изморена, е по-вероятно да се крие между дърветата, когато види, че някой идва към нея по пътя. Но аз не се скъпих за виковете си, така, че тя вероятно е далеч на Юг в момента. Чичо Тони би искал да останеш за ден тук, просто за всеки случай. Той ще изпрати известие.

Бойд се смръщи.

— Бих казал, че сме точно в този „за всеки случай“. Тя е тук.

— Кой?

— Кой мислиш?

— Не бъди раздразнителен — каза Джереми. — Току-що ти казах, че е избягала.

— А аз тъкмо описах Джудит на съдържателя. Той каза, че е тук.

— Дяволска работа, шотландеца лъже?

— Защо му е да казва истината? — отговори Бойд.

— Защото чичо ми беше на път да го разчлени.

— Много добра причина да лъже, ако ме питаш.

— По дяволите! — но тогава Джереми завъртя очи. — Чакай малко. Само защото е била тук, не означава, че все още е. Е, тук са я държали и оттук е избягала. Ела, нека видим дали все още има някой.

Те застанаха пред стаята. Бойд тъкмо щеше да опита да отвори, когато чуа от другата страна на вратата:

— Пак съм прегладняла.

Джереми незабавно издърпа Бойд надолу по коридора.

— По дяволите, — прошепна той — Това беше гласът на братовчедка ми.

— Чух — отговори Бойд, вече с пистолет в ръка. — Ще го направим, без да застрашим Джуди.

— Тогава махни това. Добър си с юмруците. Не е необходимо да размахваш и оръжие, което може да гръмне само.

Бойд се съгласи.

— Смятах да ги сплеща, за да не предприемат никакви действия, но си прав. Според съдържателя, с Джуди има само две жени, така че няма да е нужно оръжие.

— Жената на Камерън? Изглежда шотландецът не е излъгал все пак.

— Във всеки случай трябва да се справим само с две жени за сега, така че ето го плана. — Бойд прошепна — Аз ще разбия вратата. Ти взимаш братовчедката си и я водиш при баща ѝ. Не спирай докато не я заведеш у дома каквото и да стане. Има много пари замесени в това, така че не знаем колко главорези може да са наели да помогнат и къде може да са се установили в града. Аз ще се погрижа за останалите в стаята и ще ги предам на властите, преди да ви настигна.

— Шшшт — каза Джереми, когато вратата, която смятаха да разбият започна да се отваря.

Те обърнаха гръб на вратата, докато Бойд се опитваше, без да буди подозрение да отключи вратата на неговата стая. Той чу една жена да казва:

— След малко ще донеса нещо хубаво за ядене. Заклучи вратата след мен.

Отговорът на жената дойде от вътрешността на стаята.

— Тревожиш се твърде много, Грейс.

Жената, която слизаше за храна, дори не погледна надолу по коридора към тях. Тя просто се запъти към стълбите и изчезна надолу по тях.

— Сега ще е най-подходящия момент да отведем Джуди, когато в стаята има един човек по-малко, с който да се справя — каза Бойд.

Не се наложи да разбиват вратата. Преди да се заключи отвътре, те нахълтаха. Елементът на изненадата проработи.

Джереми отиде право при братовчедката си. Тя започна да повтаря името му развълнувано, но той запуши устата ѝ с ръка, за да я накара да притихне и след секунда я метна на рамото си и изчезна.

Бойд остана втрещен невярващо в останалия обитател на стаята. Тя също се бе втрещила в него. Жената от неговите чувствени сънища, майката на две деца — или това бяха други деца, които също бе

отвлякла? — бе отвлякла дъщерята на Антъни Малъри. Той хвана ръката ѝ и запушвайки устата ѝ я задържа към съседната стая.

ГЛАВА 10

— Нито дума! — каза Бойд на жената в ръцете му. — Ако само чуя дъха ти, ще ти запуша устата.

Той все още не бе махнал ръка от устата ѝ, когато осъзна че ще си има неприятности. Трябваше да я свали и да застане на разстояние от нея. Тогава ума му щеше да се избистри. Със сигурност не мислеше трезво в момента. Но не можеше да отдели ръцете си от нея все още.

Госпожа Тайлър от плът и кръв, а не сън този път. Без значение дали спеше или бе буден, тя присъстваше в мислите му дотолкова, че му бе неудобно дори да я погледне. Но беше истина. И тя не бе духовитата, добродушна млада жена, за която я мислеше.

— Децата, с които пътуваше не бяха твои, нали? Отвлякла си и тях?

Той не я остави да отговори. Не мислеше, че ще може да изтърпи куп извинения от нея. Щеше да повярва на всичко, което му каже и да я пусне с извинение и усмивка. Но тя започна да се бори с него. О, Господи...

Той прекоси стаята, влачейки я със себе си и скрита един стол без облегалка в средата на стаята. Сложи я да седне и се наведе, доближавайки лицето си до нейното.

— Не можеш да си представиш, колко близко съм до това да те изнася. Стани от този стол и ще го приема, като покана.

— Вие наистина правите голя...

Той бързо сложи пръст върху устните и. Имаше достатъчно предупреждение в погледа му, за да не се опита да довърши това, което започна да казва, въпреки яда, който прозвуча в думите ѝ.

— Трябва ли да бъда по-изразителен за това, колко малко ми остава да те вкарам в леглото си? — попита той, като махна пръста си от устните и. — Или това беше покана?

Тя поклати глава, без да крие злостния поглед, който бе приковала в лицето му. Имаше големи, красиви очи, тъмно смарагдови. И беше бясна — мислеше ли, че го беше грижа?

Той се изправи и я погледна.

— Нали няма да се опитваш да станеш?

Тя отново поклати глава.

— Разочарован съм. Ако мислех трезво, нямаше да те предупреждавам и вече щяхме да се търкаляме върху леглото вместо това. Това все още е възможно. Давай, изправи се. Моля те.

Тя не помръдна и мускулче. Той изскърца със зъби. Не беше сигурен на кого е по-ядосан — на себе си или на нея. Благоприличието можеше да се пренебрегне — все пак тя беше престъпничка. Но той не можеше да се възползва от този факт, без значение, колко хубава беше, без значение, колко силно я искаше той.

Тя беше облечена в семпла светло синя рокля. С дълги ръкави и висока яка, в нея нямаше нищо възбуждащо, освен че подчертаваше пищните извивки на тялото ѝ. Дългата и черна коса, висеше на дебела плитка на гърба ѝ. Така я носеше и на кораба. Дори бе затъкнала края ѝ в колана си, за да я удържи. Той си бе помислил, че го прави, заради силния вятър навътре в океана, но тя се бе засмяла по време на една вечеря, която бе споделила с него и капитана му и им каза, че го прави, за да не сядат върху нея. Тогава защо не я вдигнеш в някоя сложна фризура, както другите жени? Защото не беше, като другите жени!

Той мина зад нея, за да се опита да спре визуалното изкушение, което тя представляваше за него. Не помогна изобщо. Защо по дяволите я бе довел тук? Той все още не можеше да разсъждава трезво. Трябваше да я вкара право в затвора. Или поне можеше да прати някой за местните власти. И това не направи. Представата за Кейти Тайлър го разтрепери.

Той можеше да избяга с нея, да я изведе от Англия. Притежаваше кораб. Щеше да е достатъчно лесно. Но после какво? Да ѝ се наслади за седмица — две и след това да я остави на някое пристанище на друг континент? Така тя щеше да се върне към бизнеса си с крадене на деца някъде другаде. Когато си спомни Рослин Малъри, обляна в сълзи от тревога за дъщеря си, разбра, че не може да го направи.

Тогава, какво по дяволите щеше да прави с нея? Той знаеше, че само отлага неизбежното.

Не бе застанал достатъчно далеч зад нея. Улови уханието ѝ, нейното специфично ухание — леко цветно, леко пикантно, като топъл

ябълков пай, леко земно. Той затвори очи, борейки се с желанието да я докосне отново. И загуби.

ГЛАВА 11

Кейти не беше изплашена — все още. Тя забеляза, че Джудит разпозна младия мъж, който я отведе и се зарадва, че го вижда, така че не се притесняваше за детето. А също така разпозна и мъжът, който я довлече в тази стая. Бойд Андерсън, собственика на „Океан“. Как би могла да го забрави? Той бе първия красив мъж, който показва интерес към нея, първия истински красив мъж, когото бе срещала всъщност. Но какво правеше той тук?

Беше много изненадана да го види да нахълтва в стаята ѝ, след като мислеше, че няма да го срещне никога повече. Но той явно смяташе, че тя е отговорна за отвлечането на Джудит и я третираше, като закоравяла престъпница заради това! Е, щеше да е крайно засрамен и то заслужено, когато тя го поправеше — ако изобщо имаше шанс да го направи.

Кейти побесня, че той я принуждава да мълчи. Наистина ли щеше да я насили? Но тя щеше първо да му обясни и сигурно после... ами ако не ѝ повярваше? Той изглеждаше сигурен, че тя е виновна и беше крайно ядосан. Ами ако вместо да ѝ повярва я изнасилеше?

Тя потрепери. Господи, искаше и се да не го бе споменава. Сега не можеше да си го избие от ума. И тогава, изведнъж осъзна, че той я докосва! Избута ръката му, но той отново я върна на врата ѝ и я погали. Тръпка премина по гърба и ръцете ѝ. Пръстите му продължиха да я гаят. Тя пое дъх и го задържа, очаквайки... очаквайки...

Той наклони главата ѝ назад. Стоеше толкова близко зад нея, че тила ѝ докосна катарамата на колана на панталоните му. И я погледна с такъв огън в очите.

— Не можеш да си представиш, колко...

Той се спря. Отмести погледа си от лицето ѝ и го заби в тавана. Кейти използва момента да стане от стола. Не смяташе да го преобръща, но се зарадва да види малката бариера помежду им, когато се обърна, за да го погледне.

— Довлече ме тук, заплаши ме, после си позволяваш и това! Ако не те познавах, Бойд Андерсън, щях да закрещя веднага! Все още не е късно! Как смееш да се отнасяш към мен по този своеволен начин?

Той вдигна стола и го остави настрана, без да сваля поглед от нея. Тези тъмни, изразителни очи, преминаха бавно по извивките на тялото ѝ по такъв начин, че стомахът ѝ се сви. Напомни ѝ на времето, прекарано с него на кораба. Толкова често го бе хващала да я гледа така, когато си мислеше, че не го забелязва. Грейс беше казала, че той таи похотливи мисли за нея. Таеше ги тогава, таеше ги и сега. Само дето вече не ги криеше!

— Мина ми през ума, че действията ти тук променят всичко — каза той с нисък дрезгав глас. — Ти си много по-веща, отколкото си мислех, нали Кейти? — Когато очите му се върнаха към нейните, тя се изчерви, защото разбра, какво имаше предвид. Това, че изчервяването ѝ можеше да го накара да си помисли, че предположението му е правилно изобщо не ѝ хрумна. Но той бързо скъси разстоянието помежду им. Твърде бързо.

— Знаеш ли, колко често съм мечтал да съм насаме с теб по този начин? — каза той, обхващайки лицето и с ръце.

За кратък момент, Кейти бе хипнотизирана от докосването му. Беше нежно, беше романтично и той не беше единствения, който бе мечтал за същото, откакто се срещнаха. Щеше да я целуне. Тя знаеше дълбоко в себе си, че, ако го направи, е изгубена, защото и тя го искаше! Той я накара да изпита непознато за нея вълнение и тъй — като явно не бе по-подготвена да се справи с това, отколкото, когато бяха на кораба, пак я развълнува безмерно.

— Почти се радвам, че показва истинското си лице — продължи той.

Това развали магията. Все още я обвиняваше за нещо, което не бе сторила и си мислеше, че може да си позволява волности заради това?

— Престани! — каза тя и отблъсна ръцете му.

Но ръцете му не се отдръпнаха. Вместо това се преместиха на устните ѝ. И преди дори да си помисли да се отдръпне от него, я придърпа близко до себе си. Тя ахна и постави двете си ръце на гърдите му, за да го избута, но безуспешно! Притисната към него, тя не можеше да не забележи колко твърди и мускулести бяха гърдите му. Стана и горещо прилепена така до мощното му тяло.

В отчаянието си да се освободи от горещия водовъртеж от чувства, които я бяха завладели, тя каза:

— Ще те ударя! Предупреждавам те!

— Не го прави, любима. Не искам да си нараниш ръката.

Той я пусна неохотно. Но изглеждаше развеселен! И докато я освобождаваше достатъчно внимателно, за да не се спъне, развеселеността му разпали гнева ѝ.

— Много мило, но това стигна твърде далеч. Какво изобщо правиш тук? Джудит е Малъри, а ти не си!

Та бе толкова изнервена, че последните ѝ думи преминаха в крясък. В сравнение с това неговият отговор прозвуча като шепот.

— Не, не съм, но брат ми и сестра ми са женени в това семейство.

Това я изненада. Но също му припомни в какво я обвиняваше, защото очите му се стесниха, когато я погледна.

— Как можа да го направиш? — попита я той — Знаеш ли изобщо, срещу кого си се изправила? Малъри никога не забравят злините, които са им сторили. Не вярвам съзнателно да си се напъжала в гнездото на осите.

Тя изправи гръб.

— Защо не се замислиш над това, което току-що каза? Не можеш да повярваш, защото не е истина! Нямам пръст в това!

— Тогава обясни, какво правеше в тази стая с Джудит.

— О, най-накрая се сети да попиташ? — каза тя язвително — Аз и помагах! Връщах се от Шотландия, когато...

— Господи! — прекъсна я той с изражение недоверчиво, колкото гласа му — Ти си жената на Джорди Камерън, нали?

— Кой?

Но той не я чу и каза на себе си:

— Сега придобива смисъл. Той дори каза, че това е твоя идея.

— Кой? — попита отново тя, но той изглежда пак не я чу.

— Имаш една минута да обясниш. Каж ми, че си невинна, че са те принудили, че си мислела, че никой няма да пострада.

Той ѝ даваше избор на извинения, в случай, че тя не си бе приготвила? Саркастичен ли беше? Или се надяваше, че тя ще му даде добър повод, за да я пусне?

— Аз спасих Джудит — каза бързо тя — Тя ще ти каже.

Това би трябвало да е достатъчно, за да започне да ѝ се извинява. Би трябвало, поне да го накара да се съмнява. Но по изражението му съдеше, че го е казала твърде късно и не ѝ е повярвал.

— Колко удобно за теб, че тя не е тук да потвърди, нали? — каза той рязко — Но нека ти кажа, какво е очевидно. Ти държеше Джудит в заключена стая. Чухме придружителката ти да ти напомня да заключиш, когато излезе. Ако я беше спасила, щеше веднага да я отведеш вкъщи, не да я задържаш в същия град, където си уредила да я размениш срещу състоянието, което поиска.

Кейти преглътна. Това звучеше така... така уличаващо!

— Е, преди да си направил нещо прибързано, да намерим Джудит — предложи тя разумно — Предполагам, че ще повярваш на детето, когато ти каже, че я измъкнах от хората, които я държаха и...

— Джереми щеше да се върне, за да ми каже, ако беше така. Дадох ти шанс да ми кажеш нещо приемливо. Но ти не можа.

В този момент Кейти изгуби цялото си търпение.

— Преструваш ли се или наистина си толкова глупав? Защо да се връщат тук? Джудит вече би трябвало да е казала на роднината си, че съм ѝ помогнала. Той няма да предположи, че все още ме смяташ за виновна. Сигурно вече знае истината и ще си помисли, че и ти я знаеш. Е, защо да се връща тук? Той не знае, че ти глупаво си се заинатил да ме задържиш. Ако си е помислил нещо е, че си ми благодарил подобаващо за помощта и скоро ще ги настигнеш.

— Отвлякла си племенницата на сестра ми, братовчедка на Джереми и родителите и бяха обезумели от тревога през тези два дни. Джереми няма да губи и секунда и ще я отведе право у дома при семейството ѝ. Хайде.

ГЛАВА 12

Първата паническа мисъл на Кейти, докато с Бойд слизаха по стълбите бе, че я води в затвора. Той измрънка нещо, че ще остави на властите да го решат, защото той не можел да се довери на инстинктите си, когато тя е замесена. Така всичко, което тя можа да измисли да му изкрещи, бе:

— Чакай! Чакай!

Но той не спря. И потвърди заключението ѝ, когато каза на опуления съдържател, като минаваха покрай него:

— Хванах я да се промъква в стаята ми. Изненадан съм да открия крадец в този прекрасен град.

Кейти ахна при това обвинение, но Бойд не спираше, така че тя не можа да уведоми съдържателя, кой беше истинския престъпник. Той я издърпа право през вратата към коня си. Стовари я грубо на седлото. С ръцете му върху себе, тя започна да се плъзга на другата страна, но Бойд скочи зад нея твърде бързо. Когато той протегна ръце от двете ѝ страни да хване юздите, тя се почувства, като в капан.

Обзе я дълбоко чувство на ярост. „Свиня, тиранин, мисли си, че знае всичко, мизерник!“ крещеше тя мислено. И само като си помисли, че го харесваше! Толкова много! Колко пъти на това пътуване с него възнамеряваше да му каже, че всъщност не е омъжена. Ха! Добре, че си бе държала езика зад зъбите.

Но не и сега.

— Трябваше да направиш това още в началото — крещеше му тя — вместо да ме задържиш против волята ми. И не се учудвай, ако ти си този, който ще свърши в затвора господин Всемогъщ. След като им разкажа, как ме държеше като затворничка в онази стая, малтретираше ме и ме обвиняваше несправедливо, ще видим кой ще се смее последен.

— Тогава предполагам, че е добре, че не отиваме там.

Изглеждаше развеселен, защото беше сигурен, че това са отчаяни опити да затвърди лъжите си. Но ако не беше продължила да

го ругае щеше да забележи, че са излезли извън града и той беше позабавил малко изтощителното темпо на коня. Тя се намръщи, взирайки се във вече познатия главен път напред.

— Къде ме водиш тогава?

— В Лондон. Това беше твоя идея — напомни и той.

Тя ахна.

— Не съм казала, че трябва да отидем в Лондон, казах, че трябва да намерим Джудит!

— Е, тя ще е вкъщи. Предупредих те, че Джереми няма да губи никакво време и ще я отведе право при родителите ѝ. Те ще са в Лондон, много преди да ги настигнем.

— Господи, не мога да повярвам, че продължаваш с тези абсурдни обвинения! — възкликна тя — Всичко, което трябваше да направиш бе да ме изслушаш!

— Изслушах те — каза той, все още ядосан — но всичко, което ти направи, бе да отричаш до последно, след като те хванах на местопрестъплението! Това, скъпа, не проработи. Е, каква е истината? Разделили сте се с Камерън, нали? Преместила си Джуди, без да му кажеш? Скарахте ли се? Реши да запазиш парите само за себе си?

Кейти гледаше невярващо пред себе си, чувайки новите обвинения, които бяха толкова нелепи, че не заслужаваха отговор.

— Ако само беше използвал главата си, за каквото е предназначена, — отвърна тя — щеше да осъзнаеш, колко нелепи са тези твърдения.

При тези думи той се наклони към нея и каза:

— Не мога да мисля трезво, когато си близо до мен и единствената мисъл в главата ми е да те отнеса до най-близкото легло, така че не бих посмял просто да се доверя на думата ти, Кейти Тайлър. Съжалявам.

Тя си пое рязко дъх. Не само думите му я засегнаха. Също и гърдите му, притиснати в нея, ръцете му, които я обгръщаха, и топлия му дъх, който докосваше ухото ѝ. Тръпката, която премина през тялото и нямаше нищо общо с есенния ветреца, който духаше в лицето ѝ.

Отне и няколко минути, за да овладее страстта и нервите си, за да попита:

— На това ли казваш близо?

— Забелязала си, нали? — подсмихна се той — Но тъй — като няма легло наблизо, смятам, че мога да се опитам да се въздържа достатъчно дълго, докато те заведа до Малъри. Бащата на Джудит ще различи тази история и ще реши, какво да прави... с... теб.

Не беше само начина, по който завърши изявлението си. Тя го усети, как се стегна, все едно че е осъзнал нещо, за което е трябвало да помисли по-рано. Разбира се той вече бе признал, че не мисли трезво...

— Какво? — попита тя, като погледна назад — Да не си осъзнал нещо? Като например, че нямаш право да ме водиш, където и да е?!

Вместо да ѝ отговори, очите му се впиха в устните ѝ.

— По-добре скрий устните си от погледа ми, Кейти. Сериозно. В противен случай...

— Разбрах! — възкликна тя и обърна главата си обратно.

Полъха на вятъра отново докосна лицето ѝ в резултат на бързото му препускане. Но облаците ли потъмняха? Щеше да завали, бе сигурна, а той безразсъдно ги водеше надолу по главния път, върху гърба на коня!

— Това е абсурдно! — измрънка тя — Пътувах към Лондон, но няма да стигна там на гърба на кон! Искам да ме върнеш при каретата и кочияша ми. И прислужницата ми ще обезумее от притеснение, след като не ме намери. И дрехите ми! Не съм облечена за пътуване, като това!

— Мълчиш ли изобщо някога?

— А ти чуваш ли някога нещо от това, което ти се казва? — извика му тя — Не съм облечена за езда. Полата ми...

— Подпъхни я под краката си — предложи той и отново се притисна към нея и се облегна на рамото ѝ, за да види, от какво се оплаква. — Хубави прасци. Знаех си.

— Задръж си погледите за себе си! — сопна се тя, поруменявайки и го избута от себе си.

— Опитвам се!

Боже мой, тя почти се засмя. Сигурно щеше да го направи ако не му беше толкова бясна. Какъв чудат дявол. Похотта му не остана скрита за нея по време на пътешествието, но тогава и двамата трябваше да се преструват, че не съществува. Нейния предполагаем статус на омъжена жена, бе послужил, като бариера, която им помогна

да го постигнат. Тази бариера се бе разпаднала днес и той бе станал изключително безсрамен.

Тя затъкна здраво полата си между вътрешната част на бедрата си, но това не помогна срещу вятъра.

— Все още ми е студено! — оплака се тя — Аз спирам повечето от вятъра и затова не усещаш, колко е пронизителен. Имам нужда от палтото си. Не, имам нужда от каретата си! Няма никаква причина да пътуваме по този начин, след като имам идеална карета на десет минути оттук.

— Не — каза просто той.

— Защо? — изстена тя.

— Защото няма да те изпусна от очи. Наистина ли мислиш, че ще се доверя на кочияша ти да ни заведе, където му кажа? Някой ще бъде изпратен да се оправи с останалите от групата ти, в най-скоро време.

Тя изскърца със зъби.

— Запомни ми думите, ще завали. Погледни небето ако не ми вярваш.

Той кратко се засмя.

— Кога не е изглеждало така в тази страна?

— Казваш, че няма да вали?

— Съмнявам се. Така беше още от сутринта и все още не е заваляло.

— Все още ми е студено.

Той отново допря гърдите си в нея и предложи:

— Е, можеш да се обърнеш с лице към мен. Обещавам, че това ще те стопли много бързо. Или може да облечеш сакото ми.

— Ще взема сакото.

Тя чу въздишката му, когато се отдръпна от нея. След малко метна сакото си на раменете ѝ. Кейти не му благодари, но бързо го облече. Все пак ѝ се искаше да не мирише на него. Все едно беше обградена от неговата топлина.

Изминаха няколко минути в тишина, а тя се потопи в тази топлина. Краката ѝ се търкаха в неговите, докато стоеше пред него на седлото. Ръцете му я обгръщаха твърде плътно и тя се почувства, сякаш наистина я държи в обятията си. Той, Той, Той. Господи! Трябваше да мисли за нещо друго.

— Не каза, защо замълча преди малко, когато спомена Малъри — каза тя.

— Просто ми хрумна, че няма защо да се страхуваш от властите, скъпа. Въпреки, че трябва да се страхуваш от Антъни Малъри.

Тя извъртя очи. Той наистина дълбоко вярваше, че е виновна, докато тя бе сигурна, че няма защо да се страхува от бащата на Джудит. Бойд беше единствения, който трябваше да обяснява грешката си и тя го знаеше. Но беше самонадеяно да мисли, че Джудит се е сетила да спомене частта с Кейти в това малко приключение. Ако не беше, ако на Кейти не й позволиха да говори с детето преди... преди какво?

— Това не е първия път, когато намекваш, колко страшни са Малъри. Кой са те?

— Едно от най-влиятелните семейства в страната и са много сплотени. Нараниш ли един, нараняваш всички. Но бащата на Джудит... е, той вече е смазал от бой съпруга ти Джорди, така че силно се съмнявам, че ще го познаеш. Беше толкова обезумял от тревога, че ще реже глави преди да задава въпроси.

Кейти се наежи.

— Казах ти, че не познавам този човек Джорди. И Джуди бе прекалено сладка, за да има такъв свиреп баща, затова спри да се опитваш да ме сплашиш.

Тя усети, как той сви рамене, когато отговори:

— Не казвай, че не съм те предупредил. Не е типично за Антъни да вдигне ръка срещу теб. Не съм искал да кажа това. Ти си жена все пак. Но той може да се погрижи да прекараш остатъка от живота си зад решетките. Всъщност първата ми мисъл, когато те намерих дълбоко нагазила в това, бе да те спася.

Тя реши да го подиграе, като го попита:

— Предполагам имаш предвид от затвора?

— Да. Можех вместо това да те изведа от страната. Това все още е вариант. Мислиш ли, че би опитала да ме убедиш да го направя?

Тя изсумтя. Трябваше да се сети, че не беше сериозен, че мислите му са взели чувствен обрат.

— Това не заслужава отговор!

— В края на деня ще мислиш по друг начин.

— В края на деня — извика тя ядосано — ще бъдеш на колене, молейки ме за прошка, която няма да получиш, обещавам ти! Всъщност, ако някога отново те видя след днешния ден, ще си късметлия, ако не те застрелям! Ти, господине си... си... си... инатлив задник!

Тя чу как се подсмивва.

— Но ти ме харесваш, въпреки това, нали скъпа?

— О! — нямаше да му каже и дума повече. Противен човек. Но той щеше да съжалява!

Започна да вали. Огромни капки. Тя се подсмиваше самодоволно цели две минути, преди съвсем да се измокри.

— Виж сега, какво направи! — каза тя укорително.

— Съжалявам, но не съм поръчал този порой.

— Замръзвам!

— Нищо подобно — каза той, но ръцете му се сключиха около нея по-плътно.

— Ще намеря смъртта си и това ще е по твоя вина. Казах ти, че отивах в Лондон. Можехме да пътуваме в хубавата ми, топла карета! Но не, не можеше да бъдеш разумен, нали?

Тя кихна, за доказателство. Не беше изкуствено кихане, но не беше и истински знак, че е хванала настинка. Капчици дъжд гъделичкаха върха на носа ѝ и я караха да киха.

— Не допускам, че знаеш за някакъв подслон наблизко?

Тя премигна. Щеше да прояви разум? Малко късно, но все пак...

— Всъщност, има малък град на около десет минути от тук. Току-що подмина пътя. Върни се. Там има странноприемница.

Той обърна. Отне му не повече от пет минути езда, за да стигне до градчето, където тя бе спряла сутринта, но тогава той отново пришпори коня в галоп, за да ги избави от дъжда по-скоро.

Тя посочи странноприемницата, когато стигнаха центъра на малкия град, в случай, че той не я бе забелязал все още. Влязоха веднага и той я остави пред камината в приемната, за да се постопли, докато плащаше за стая, където можеха да изчакат бурята да премине.

Не и беше толкова студено. Дъждът малко бе поохладил въздуха, но времето дори не беше близо до мразовито все още. Тя просто се опитваше да накара Бойд да се почувства виновен, не че мислеше, че е

способен на разкаяние. Все още. Но щеше да е, щом най-накрая разбереше, каква огромна грешка е направил.

Тя го наблюдаваше, докато си грееше ръцете на огъня. За съжаление и той я наблюдаваше. Тя въздъхна. Нямаше как да се измъкне през страничната врата, без той да забележи.

Помисли си дали да не направи сцена сега, когато отново бяха заобиколени от хора. Но ако извикаха властите, можеше всъщност нещата да се развият по друг начин. Без слугите ѝ тук, да потвърдят историята ѝ, можеха да повярват на Бойд и тя щеше да свърши в затвора въпреки всичко. Реши да не рискува с това. Освен това, щеше да е по-добре да се върне в Нортхемптън, да събере нещата и слугите си и да остави това, което се бе превърнало в нелепо приключение зад гърба си.

— Хайде — каза той и пое ръката ѝ, за да я придружи нагоре по стълбите — Ако дъжда не спре до час, ще видя дали мога да намеря карета, която да наема за остатъка от пътуването ни.

Отстъпки? Значи можеше да ѝ прави? Но той можеше да помисли за карета, преди да препуснат извън големия град Нортхемптън. Не беше много вероятно да намери някоя тук. Но тя не го спомена. Щеше да се съгласи с всичко, което можеше да ѝ раздели достатъчно дълго, за да избяга.

Затова, веднага, щом я въведе в стаята, каза:

— Умирам от глад.

Той не ѝ обърна внимание и се отправи към камината, за да я запали. Искаше ѝ се да бе забравил, че каза че е премръзнала. Беше толкова праволинеен!

Раздразнена, тя каза:

— Чу ли ме? Прегладняла съм!

Той я погледна през рамо.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Не съм яла от вчера — излъга тя, но за всеки случай допълни — Прислужницата ми тъкмо щеше да ни донесе храна, когато ти нахлу в стаята ми.

Той доразпали огъня, преди да се изправи, изтупа ръцете си и каза:

— Добре, ще се погрижа да донесат храна и може би също една гореща вана. Изсуши се, докато ме няма, но по дяволите стой далеч от

това легло. Ясно ли е?

— Не съм казала, че съм уморена — отбеляза саркастично тя.

Той се втренчи в нея докато руменина не започна да обагрят лицето ѝ. Тя знаеше, какво има предвид. Бе споменал нея и леглото в едно изречение достатъчно пъти, за да не може да забрави, колко много иска да я вкара в някое.

— Разбрахме се — побърза да каже тя.

Той прекара ръка през мократа си коса и погледна към удобното легло.

— Това може — би е лоша идея — почти изстена той — Трябваше просто да изчакаме долу дъждът да спре. И там можехме да вечеряме.

Това нямаше да ѝ помогне да избяга от него!

— Ти си чакай долу — побърза да каже тя — Аз ще се възползвам от тази гореща вана, за която спомена. Наистина. Вероятно ще ми помогне да не хвана настинка.

Той се взря в нея за един дълъг момент, преди да изсумти и напусна стаята, затваряйки вратата след себе си. Тя веднага чу завъртането на ключ в ключалката и стисна зъби с раздражение. Е, не е чудно, че толкова лесно се съгласи. Дяволски добре знаеше, че ще я заключи вътре!

Но Кейти не загуби време в търсене на други възможности. Стаята имаше два прозореца, които гледаха към улицата, а улицата бе празна заради дъжда. Единия от прозорците дори беше точно над наклонения покрив на верандата пред странноприемницата. И нямаше да падне от много високо, ако се подхлъзнеше от покрива.

Десет минути по-късно, Бойд стоеше до същия прозорец, който тя бе оставила отворен след бягството си. Въпреки, че беше дал една монета на един от работниците в странноприемницата, за да прибере коня му в конюшната, той видя през прозореца, че коня не бе там, където го бе оставил и имаше чувството, че Кейти е стигнала до него първа. Много добре.

Веднага щом напусна стаята и Кейти, започна да се съмнява относно ролята ѝ в отвличането на Джудит. Просто не изглеждаше правилно да я заклеява, като престъпник. Тя обичаше животни, за Бога! И при тази мисъл започна да си мисли, че е искал да бъде виновна. Тогава щеше да я избие от ума си най-накрая, като

недостойна за неговото внимание. Като омъжена жена се бе задържала твърде дълго в ума му.

Но дори и в момента да ѝ намираше извинения, а тя да бе всъщност виновна, той нямаше да я преследва. Джудит беше вече в безопасност. А той изобщо не можеше да понесе мисълта Кейти Тайлър да се озове в затвора.

ГЛАВА 13

Кейти бързо стигна обратно до Нортхемптън, въпреки дъжда. На половината път тя успя да избяга от бурята. Въпреки, че пътя пред нея беше сух, солидната маса от облаци не се пропукваше. И макар облациите да не бяха толкова тъмни, колкото бяха на Юг, дъжда все още можеше да се придвижи на север и да я измокри отново. Но това бе най-малкият ѝ проблем.

Дъждовните облаци най-вероятно правеха така, че да изглежда по-късно от колкото беше, но все пак деня почти си бе отишъл. Нямаше начин да събере слугите и вещите си и да стигне до Лондон преди да падне нощта. Тя и без това се страхуваше да пътува пак по същия главен път, защото не искаше да рискува да налети на Бойд отново.

Тя го забави, като взе коня му, така че не очакваше да е близо зад нея. Но също и не очакваше той да се откаже и да се прибере у дома. Беше доказал, колко е упорит относно това. Но нямаше да я намери в Нортхемптън отново. Тя щеше да остави коня му там, за да го намери, не че чувстваше каквато и да е вина, че го е взела, след всичко което бе сторил, но нямаше вече да се нуждае от него, щом потеглеше на път с каретата — в друга посока.

Влезе доста зрелищно в града, мокра и изпоцапана, облечена в мъжко сако. Дори косата и се бе разпиляла и тя не бе губила време, за да спира и да я сплита отново. Може би трябваше да спре. Привличаше твърде много любопитни погледи, най-вероятно защото прасците и се виждаха. Засрамена, слезе от коня, така че краката и пак бяха прилично прикрити.

Водейки коня зад себе си, Кейти вървеше през градския пазар, което ѝ напомни колко е прегладняла.

Пазара бе затворил за през нощта, не че тя имаше някакви пари, за да си купи нещо. Но няколко клиента все още довършваха покупките си и една жена крещеше на продавача на плодове, покрай чиято сергия Кейти минаваше.

— Просто мъ упъти до най-близкото пристанище, мъжо!

— Вече ти казах, глупава жено, ние нямаме пристанище.

— Знам чи нямати, ама кой е пътя ду най-близкия град дет има?

Нали ти казах, чи мъжа ми са опитва да мъ убий? Трябва дъ изчезнъ от страната, ясну ли ти е?

Кейти се закова на място. Интересни и станаха не само кръсъците. Не беше ли това същата шотландка, от която тя, Грейс и Джудит загубиха половин сутрин да се отърват? Жената бе с гръб към нея и тя не можеше да бъде сигурна. Но обвинявана на два пъти от Бойд, че е жена на Джорди Камерън, тя знаеше как да нарече похитителката на Джудит. И тук имаше шотландка, която опитваше да избяга от съпруга си, което я подсети, че Бойд беше споменал, как Антъни Малъри е пребил жестоко Камерън, заради това което жена му бе сторила.

Кейти вече нямаше никакви съмнения, затова спря едно момче, бягащо покрай нея и му прошепна да извика полицията. Тя щеше да задържи госпожа Камерън, докато то се върне и беше достатъчно ядосана, за да не я интересува как ще го направи. Жената бе отвлякла и малтретирала дете, преследва ги из цял Нортхемптън и околността, опитвайки се да си върне детето и ако не беше тя, спомените на Кейти за Бойд Андерсън нямаше да са окончателно съсипани. Доколкото зависеше от Кейти тази жена нямаше да се измъкне безнаказано след кашата, която бе забъркала.

Тя я приближи отзад.

— Госпожо Камерън?

Шотландката незабавно се обърна. Кейти почти се засмя на това, колко бързо продавача на плодове пое в противоположна посока, за да се отърве от следващия проблем. И я позна веднага. Косата ѝ беше все още в див безпорядък, очите и имаха луд блясък.

— От де мъ познавате, ъ? — тя продължи със същия войнствен тон, който използваше с продавача на плодове. — От странноприемницата? Ний платихме зъ стаята, въпреки, чи трябваше да си земем парите обратно. Проклетата ключалка беше счупена!

Кейти разбра, че жената не я разпозна, но това не я изненада. Дрехите и прогизнали и раздърпани, косата и разчорлена и мокра, Кейти изобщо не изглеждаше така, както сутринта и всъщност, най-вероятно беше също толкова размъкната, колкото шотландката.

— Не съм от странноприемницата.

Въпреки това Кейти не разкри коя е. Трябваше да забави жената, докато пристигнат властите и въвличайки я в разговор изглеждаше най-добрия начин за това.

Госпожа Камерън изгледа накриво Кейти.

— Тугава, отде тъ познавам? Изглеждъш ми позната — няма значение. Ако мойш да ми кажеш, кой път е до най-близкото пристанище, шъ съм ти благодарна. Ако не, шъ намеря някой, който може.

Здравият разум би предположил да я насочи към най-близкия бряг, но Кейти просто каза:

— Страхувам се, че не бих могла да ви помогна за това. Не съм толкова запозната с тази част на страната.

Шотландката изсумтя нетърпеливо.

— Тогаз, нямам време за губене в бърбене с теб. Приятен ден.

Интересно, как тя поставяше нещата така, все едно само нейните думи имаха значение. И вече се оглеждаше за някой друг, който да я упъти към нейната посока. Но Кейти трябваше да я задържи в разговора. Тя предпочиташе да изчака с обвинението, докато властите дойдат, за да я арестуват.

— Защо бързате?

— Не е твоя...

Кейти я прекъсна.

— Наистина ли чух да казвате на търговеца на плодове, че бягате от съпруга си, който се опитва да ви убие? Това беше доста преувеличено.

— Това си беше цялата истина, жено. Бяха го били и от тва стана малко смахнат. Едва гу познах. И сега иска дъ си гу изкара на мен.

— Да си изкара, какво?

— Затуй, чи гу обвиниха в нещо, дет аз сторих. Преследваше ме по пътя и кълнъ съ, щещи да мъ убие преди Малър, преди те да мъ пипнат, какту напрайха с него. Ама туй изобщо не е твоя работа и аз нямам време. Джорди ша влезе в града всеки момент.

Тя тръгна. Кейти погледна неспокойно назад, но нямаше и следа от властите или момчето, което прати за тях.

— Почакайте, госпожо Камерън. Изглеждам ви позната, защото ме спряхте на пътя по-рано днес. Търсехте дъщеря си, което и двете

знаем, че беше лъжа. Имате дъщеря толкова, колкото и аз.

Госпожа Камерън се завъртя. Изражението и бе за момент изненадано, но бързо се преобрази в ядосано, когато заби пръст в рамото на Кейти.

— Значи ти си я откраднала от мен? Зарад теб загубих цяло състояние. Къде е тя?

— Обратно при семейството си, където няма да можеш да я пипнеш с алчните си ръце отново. Началникът на полицията е на път да те арестува. Наистина ли смяташе, че ще се измъкнеш просто така?

Кейти се приготви да спре жената от бягство, но госпожа Камерън всъщност изглеждаше замислена и удиви Кейти, като каза:

— Туй не е лоша идея. Мисля, чи пандиза шъ е безопасно място да съ скрия от Джорди.

Кейти си помисли, че Джорди Камерън трябва да е бил луд да се ожени за тази жена, но ако някой наистина беше луд, това бе тя.

— Хайде тогава — продължи госпожа Камерън и дори хвана Кейти за ръка, за да отиде с нея. — Да намерим твоя полицай, а? Шъ си ми нужна, за дъ кажеш, чи съм виновна. Може да не ми повярват, ако саму аз гу кажа.

Това бе съмнително, но Кейти очакваше, че ще трябва да отправи обвинения. Не очакваше обаче, жената да настоява за това и да е тази, която ще ги заведе в полицията. И добре направи, защото Кейти видя момчето, което бе изпратило в полицията да си играе в края на площада с едно куче. Някоя монета, може би щеше да го накара да го направи, но тя само го бе помолила без да му плати и то, просто бе загърбило молбата й!

Тя все още бе подозрителна относно мотивите на шотландката. Наистина ли предпочиташе затворническа килия, пред това да се изправи срещу яда на мъжа си? Вероятно. Но това за което трябваше да се усъмни беше, защо госпожа Камерън настояваше и тя да отиде с нея.

ГЛАВА 14

Кейти седна на койката подвила крака, с брадичка, опряна на коленете и кисело присвити устни. Съчиняваше една от своите въображаеми истории, за това как Бойд Андерсън е пратен на бесилото. Ръцете му не бяха вързани, но устата му беше запушена. Бяха го попитали дали има последни думи, но той не можеше да отговори, заради парцала в устата си. Но можеше лесно да го махне, нали? Много добре, щеше да се наложи да му върже ръцете, тъй — като не я интересуваше, какво искаше да каже.

Тя отложи отварянето на вратичката на трапа под него. Наслаждаваше се на момента. Въпреки това, той не изглеждаше изплашен. Всъщност изглеждаше дяволски непреклонен, точно както последния път като го видя. Може би, защото беше убеден, че няма да го обесят за глупостта, в което беше обвинен. Така, че, ако сложеше и себе си в сцената, за да може той да я види, щеше да разбере, че има за какво да се тревожи...

— А, ето те и теб! — каза Грейс ядно — Трябваше да се сетя. Търсих навсякъде другаде. Защо не се сетих да проверя в затвора?

Кейти погледна, когато вратата на килията се затвори зад прислужницата ѝ. Грейс имаше силно развито саркастично чувство за хумор.

— Радвам се, че намираш нещо весело в това! — каза Кейти с въздишка.

— Развеселена ли ти прозвучах? Наистина? Уверявам те, че не съм. Всъщност съм направо бясна. Добрите деяния не би трябвало да завършват по този начин!

Точно така се чувстваше и Кейти, преди да започне да беси Бойд Андерсън в ума си. Изпълнението на наказанието му, дори и само във въображението ѝ, успя да премахне или поне да посмекчи яда ѝ. Тя много добре знаеше, че двете с Грейс щяха вече да са в Лондон, ако не беше неговото твърдоглавие. Със сигурност нямаше все още да е в

Нортхемптън, да се натъкне на госпожа Камерън отново и накрая да се озове в затвора заради това.

Но Грейс я беше намерила и еднаквите им версии щяха да убедят полицията, че тя е невинна.

— Сега, след като ти пристигна, можем отново да си тръгнем по пътя, така че нека просто...

— Какво те кара да мислиш така? — прекъсна я Грейс набързо — Не, и мен ме затвориха. Очевидно съм член на твоята банда за отвличания.

Кейти със сигурност не очакваше да чуе точно това.

— Това е толкова глупаво. Мислиш ли, че след като и двете сме им разказали една и съща история...

— А така ли е? — прекъсна я Грейс подозрително — Или пак си станала изобретателна?

— Не съм! — каза Кейти възмутено.

— Е, полицаия не ме разпитва много, но защо още не си им разказала някоя история, за да се измъкнеш оттук?

— Разказах им — отговори Кейти с лек триумф — господин Калдърсън, пазачът, дори ми повярва.

— Знаех си — каза Грейс и разклати вратата, която им пречеше да излязат.

Кейти се намръщи. Това явно подейства защото Грейс дори изглеждаше разкайна относно последния си изблик на сарказъм, но само за миг.

Докато прислужницата бе притихнала за момент, Кейти обясни:

— Не са ме освободили все още, заради семейството на Джудит. Те очевидно са добре познати в тази страна. Господин Калдърсън разпозна веднага името им и каза, че няма да ме пусне, докато не го чуе историята от някой член на семейството.

— Значи си била тук през целия следобед? — попита Грейс учудено, докато се настаняваше до Кейти на койката — Проверих навсякъде за теб — два пъти! Бях сигурна, че просто съм те загубила за момент, че...

— Не попита ли съдържателя на странноприемницата?

— Разбира се, че го попитах.

— Тогава трябваше по-рано да се сетиш да потърсиш тук. Той видя, как ме извлякоха навън. Не ти ли каза?

— Сигурно щеше да ми каже, но го нямаше, когато установих, че те няма в стаята. Жена му бе поела работата и ми каза, че не те е виждала.

— Е, аз дори не бях в Нортхемптън. Проклетият американец, който дойде да спаси Джудит, се бе заинатил да ме заведе в Лондон при Малъри! Ако не бях скочила от прозореца, за да му избягам...

Грейс скочи от леглото и твърдо каза:

— Сега вече знам, че пак си измисляш. Като се има предвид всичко, ще съм благодарна да чуя истината — веднага!

Кейти не се обиди. Нищо чудно, че Грейс беше разстроена. Не бяха сторили нищо лошо, но ето, че и двете бяха в затвора сега. И Кейти си бе измисляла твърде много истории в живота си, давайки на Грейс добра причина да се съмнява в нея.

Тя въздъхна.

— Истина е. Човека си бе набил в главата, че съм виновна, затова нямаше значение, какво му говорех, за да го убедя в обратното. Но поне успях да избягам. И господин Калдърсън ме убеди, че не е нужно да чакам тук. Той обеща да провери дали не може да отседна при сестра му. Останах с впечатлението, че ще може.

— Под ключ, предполагам?

— Е, най-вероятно. Но поне ще сме в по-удобна стая от затворническата килия.

Всъщност затворническата килия не беше толкова ужасна. Със свежия въздух, който влизаше през прозореца с решетки, не вонеше. И пода беше от дървени дъски. Насекоми щъкаха шумно и затова Кейти държеше краката си вдигнати върху койката, но все пак беше по-добре от мръсен под.

— Какъв е този американец? — попита Грейс, докато се наместваше отново до Кейти. — Казаха ми, че детето е на път обратно за Лондон с член на семейството ѝ, а семейството ѝ е от Англия.

— Не. Мисля, че спеше в каретата, когато Джудит спомена, че има и американски роднини и той е един от тях. Ти дори го познаваш. Ти ме предупреди на „Океан“ да внимавам, когато съм около него, защото чувстваше, че е твърде привлечен от мен.

— Андерсън? — каза Грейс невярващо — Собственика на кораба? Но той бе завладян от теб. Никога не съм виждала мъж, толкова привлечен от жена, че да не може да скрие плътските си

намерения. Той е последния човек, който би се усъмнил в теб. Защо го е направил?

— Предполагам, че е изглеждало така, сякаш аз държа момичето заключено в стая в същия град, където похитителите са я държали.

— Но тя трябваше да им каже, че всъщност е била спасена — от нас.

— Сигурна съм, че щеше да го направи, но друг роднина бързо я отведе, без да я пита, какво се е случило. Бойд остана с мен и си извади погрешен извод.

— Не му ли обясни?

— Разбира се, но той вече си бе решил, че съм престъпница, така че отказа да ме слуша.

— Но той те харесваше!

— Това може да е било част от проблема.

— Това, че разума му е бил помрачен? — извика Грейс — Разбира се! Прегърни враговете си, натикай приятелите си в затвора. Пасва идеално!

Сарказма на Грейс се бе завърнал. Кейти каза:

— Не мисля че причината е в привличането, което изпитва към мен. Измрънка нещо от сорта, че ще остави на властите да решат, предполагайки, че не може да се довери на собствените си инстинкти, когато аз съм замесена.

Той беше казал още нещо, но тя нямаше да го повтори пред прислужницата си, след като то предизвикваше приятно пърхане в стомаха и, само като си го спомнеше. „Не мога да мисля нормално, когато си наоколо и единственото нещо в ума ми е, да те отнеса до най-близкото легло, така, че не смея просто да повярвам на думата ти Кейти Тайлър. Съжалявам“.

— Колко мило — каза Грейс. — Но не го виждам тук в затвора, да ти прави компания, докато чакаме изяснение от някакви английски лордове, които между другото не изглеждат услужливи относно американците и вероятно няма да бързат да изяснят тази несправедливост.

Грейс беше имала свада с благородник през един от първите им дни в Лондон. Мъжът я бе избутал, когато тя влизаше в един файтон, който бе спряла, бе го измъкнал под носа им малко или много и после бе казал нещо снизходително, относно това, че трябвало да се даде

предимство на високопоставените. Оттогава Грейс ненавиждаше благородниците, въпреки че това беше единствения лош инцидент, който я бе сблъсквал с по-висшите класи — до сега.

Кейти се почувства длъжна да отбележи:

— Срещали сме някои много мили хора досега и в Англия и в Шотландия.

— Но не бяха лордове.

— Наистина, но не можеш да сложиш всички в купа, само защото един е бил груб с теб, особено, след като почти всички останали са били мили и склонни да помогнат. Дори господин Калдърсън, нашия тъмничар, ми се извини три пъти, че не може да ме пусне.

— Разбрах какво имаш предвид — измърмори Грейс и въздъхна. — Надявам се поне да търсят лудата шотландка. Не ми се иска да мисля, че спасителите са в затвора, докато тя все още обикаля свободна наоколо.

— О, тя е тук с нас. Никой ли не ти каза? Или би трябвало да кажа, че тя се погрижи да сме тук с нея!

Кейти обясни, какво се бе случило, когато се върна в града и се натъкна на Мейси Камерън, завършвайки с:

— Тъкмо щях да кажа на господин Калдърсън за цялото приключение, когато госпожа Камерън ме посочи с пръст, нарече ме лъжкия и каза, че всичко е било моя идея. Тя искаше да е в затвора, за да избяга от съпруга си, но ми беше достатъчно ядосана, за да задейства плана си за малко отмъщение.

Грейс повдигна жълтеникаво кафявата си вежда.

— Защо ли не съм изненадана? Знаех си, че тази жена не е наред с главата.

Кейти кимна.

— Кандидат за лудницата, както господин Калдърсън я нарече. Но не я виня. Бойд Андерсън е виновен, че няма да спим в прекрасен хотел в Лондон довечера. Все едно той сам ме е затворил тук. Съсипа прекрасното ми приключение с нелепите си предположения.

— Не ми е приятно да ти го припомням, но това вече не е приключение. Това е трагедия.

— Няма такова нещо. Просто се превърна в затруднение и малко ни забави, това е.

— Груба съдебна грешка! — настоя Грейс.

С това беше трудно да не се съгласиш, но Кейти отговори:

— Крайно неприятно е и аз съм толкова ядосана, колкото и ти...

— Успя да ме заблудиш.

— ... но господин Калдърсън ме увери, че няма да отнеме много време да се стигне Лондон с езда и веднага изпрати човек до дома на Малъри, за да изясни всичко. Може дори да ни освободят по-късно тази вечер.

И двете знаеха, че няма да стане. Беше се стъмнило вече. Дори и човека да стигнеше до Лондон тази вечер, беше малко вероятно да се върне веднага в Нортхемптън. Него не го интересуваше, че две американки гният в затвора за през нощта.

Господин Калдърсън ги премести в къщата на сестра си, но това не спря Грейс да продължи да се оплаква, особено, когато стаята им се оказа дори по-малка от килията в затвора! Една от тях да мърмори и да вдига врява беше повече от достатъчна, затова Кейти се опитваше да контролира собствения си гняв. Тя не бе свикнала да се чувства ядосана. Много повече бе свикнала да помага на другите и да ги забавлява, така че сподели добре украсената версия на нейната „бесене на Бойд Андерсън“ история с Грейс тази вечер, за да мине времето. И слушайки, Грейс определено се разведри. Дори се беше засмяла, преди Кейти да приключи.

Но когато най-накрая се отказаха да чакат да ги освободят и загасиха лампата, за да поспят, всички тези непознати емоции, които бяха тормозили Кейти през целия ден се завърнаха и тя не можа да затвори очи, взряна в тавана.

Гняв, болка... как можеше Бойд Андерсън да се отнася с нея, като със закоравял престъпник? Той я познаваше! Не бяха непознати. Тя бе прекосила океана с него. Той мислеше, че тя е омъжена жена с две деца — а, не, сега той беше решил, че е откраднала тези деца. Но и това беше само предположение предизвикано от неговото заключение, че тя е отвлякла Джудит!

Представи си колко неудобно щеше да се почувства той, когато научеше истината, но това не помогна да успокои наранените си чувства. Проблема беше, че тя го мразеше заради своеволния начин, по който се отнесе с нея днес, но не искаше да го мрази и

противоречивите чувства и причиниха болка в гърдите и в очите ѝ изплуваха сълзи. Мразеше го за това, че объркваше чувствата и така.

Тя се върна към обесването му и отвори вратичката на трапа този път... после плака докато заспи.

ГЛАВА 15

Кейти установи, че купуването на удобна английска карета — или поне нова — както Джудит Малъри бе предложила, не беше нещо, което може да се свърши за един ден. Мъжът от първия склад за карети, който тя посети, беше казал три седмици. Втория майстор на карети, ѝ обеща, че ще направи една но след месец. Той имаше списък с чакащи!

Достатъчно лошо беше, че всички пътнически кораби, отплаващи за Континента в следващите няколко дни бяха запълнили списъците си вече. Най-доброто, което Кейти можеше да направи беше да купи билет за двама на кораб, който отплаваше следващата седмица. Тя все още бе огорчена, така че не смяташе да отлага напускането на Лондон повече заради карета. Всичко това бе по вина на Бойд Андерсън. Господин Калдърсън ги освободи чак вчера следобед, извинявайки се подобаващо, когато мъжът, който бе пратил в Лондон се върна и каза, че Малъри наистина са потвърдили версията на Кейти.

По пътя обратно към хотела им в Лондон, Кейти каза на Грейс:

— Мисля, че просто ще се върнем към първоначалната идея да купим карета, след като стигнем Франция.

— А ако и там се натъкнем на същия проблем? — попита Грейс.

— Може, но поне ще започнем с обиколката из страната, докато чакаме.

Грейс кимна.

— Тогава какво следва в дневния ред преди да заминем? Нов гардероб? Наемане на кочияш за каретата, която още нямаш?

Кейти повдигна вежда при саркастичния тон на прислужницата си. Самата тя също бе изгубила настроение. Мразеше да зависи от хорските списъци. Искаше да напусне Англия сега, не следващата седмица. Искаше също да купи карета днес, а не следващия месец. Дори си бе помислила да си купи собствен кораб, така че да не ѝ се налага да се разправя с чуждите списъци повече и да може просто да

се впише в собствения си. Но можеше да си представи, колко време щеше да отнеме, за да се построи кораб!

Тя бе почти сериозна, когато вчера каза на Грейс, че няма да тръгнат до шест дни и завърши с:

— Просто трябва да купя кораб, за да не изпадаме отново в затруднения, като това.

Грейс извъртя очи и отвърна:

— Купуването на карета е добра идея, купуването на кораб — не. Ние няма да плаваме из целия свят. Нуждаем се от кораб, само за да стигнем до следващия континент.

— И после до следващия.

— Да, но колко месеца по-късно ще е това? — попита Грейс. — Ти сама каза, че прекосяването на Европа по суша ще отнеме много време. Освен това няма чак толкова много континенти, нали?

Каквото и образование да бе получила Грейс в Денвър, със сигурност не включваше география. Тя охотно обясняваше, че е останала в училище, само колкото да се научи да чете и пише. Образованието на Кейти беше много по-обширно, но въпреки че учителят ѝ се постара да ѝ разкрие света, тя нямаше книги с рисунки, за да онагледят знанията ѝ и бе трудно да си представи колко различни са Европа и Африка от Америка. Учителя ѝ само ѝ описваше, какво има отвъд хоризонта и я провокираше сама да пожелае да го види. Тя знаеше от уроците му, че беше много по-удобно да плава от една страна до друга, вместо да пътува по суша.

— Жалко, че не можем да наемем кораб — завърши Кейти с въздишка.

Грейс се подсмихна.

— Не ставай смешна. Това, че ще почакаш да се качиш на следващия кораб, за да обиколиш света е само незначително неудобство.

Но Кейти си знаеше, че търпението не бе добродетел, с която да се гордее.

— Е, какво за новия гардероб? — сръчка я Грейс.

— Защо ми е нов гардероб? Вече разнасям наоколо сандъци с дрехи. Защо за Бога да купувам още?

— Защото нямаш нищо, освен всекидневните рокли, които носеше в Гардинър. Нямаш нито една модна рокля или наметка. Ами,

ако те поканят на официална вечеря или...

— Кой ще ме покани? — изкиска се Кейти. — Ние всъщност не се срещаме с хора, които дават претенциозни вечери.

— Не е изключено. Трябва поне да си подготвена. Или ще отказваш покани, само защото нямаш какво да облечеш?

Кейти се предаде.

— Предполагам, че няма да боли, ако имам поне една официална рокля, нали? И искам да си взема нов удобен пътнически костюм. Може би ще ни стигне времето ако намерим шивачка днес. Много добре, кажи на кочияша да обърне. Мисля, че забелязах няколко магазина, на две пресечки назад.

Грейс отиде да говори с наетия кочияш, но като се върна на мястото си, каза:

— Сега, след като се справихме с още един важен въпрос, ще отидеш ли да посетиш детето, за да си сигурна, че се е прибрала благополучно у дома?

— Не знам, всъщност, мисля, че не. Не ми хареса края на това малко приключение и искам възможно най-бързо да го забравя. Въпреки, че тя беше очарователна. Но поне ще изпратя бележка до...

— Страхливка.

Кейти се наежи.

— Извинявай?

— Чу ме правилно. Страхуваш се, че ако се приближи до къщата на Малъри, ще се срещнеш пак с него.

— Много грешиш. Ще се радвам да се срещна с Бойд Андерсън отново, за да мога да използвам пистолета, който си купих онзи ден за нещо полезно.

Грейс въздъхна.

— Няма да го застреляш!?

— Но го обесих, нали?

Грейс избухна в смях, но когато се успокои, каза с любяща усмивка:

— Тези твои истории са само мечти изказани на глас, Кейти. Но фантазиите нямат нищо общо с това, което би направила, ако наистина имаше възможност. Е, беше смешно, когато го обеси. За жалост, само въображението ти беше ядосано.

— Не знам, защо продължаваш да мислиш, че съм неспособна да се ядосам и, че ти си единствената, която може да изпитва тази емоция. Бях бясна заради този инцидент.

— Може би, но ти сменяш темата.

— Може би, защото не искам да говоря за това? — отговори бързо Кейти.

— Имах предвид детето. Като надраскаш набързо бележка, без да очакваш отговор, няма как да узнаеш, че се е прибрала благополучно у дома. Какво, ако този, който изчезна с нея не ѝ е истински роднина? Какво, ако Андерсън е един от похитителите и те е взел с него, само за да те отстрани от пътя си, за да не заподозреш, какво наистина става? Какво, ако Джудит не се е прибрала?

Сега Кейти се засмя.

— Слушала си твърде много от моите истории!

— Сериозна съм.

— Тогава избери тема, която не е толкова абсурдна. „Океан“ е негов. И по време на плаването, чухме да се споменава, че това е просто един от многото кораби, които принадлежат на корабната компания, която семейството му притежава. Този мъж не е просяк, Грейс.

— Нито пък ти, но това не му попречи да те посочи с пръст, нали?

Беше права.

— Много добре, ще се погрижа да получа потвърждение, когато доставят бележката ми. Ще се убедя, че всичко е наред що се отнася до Джудит. Но не е нужно да ходя до дома на Малъри за да го направя.

— Така е честно — каза Грейс. — Просто не исках да видя, как оставяш недовършено това, за което говорихме, след като имаме време, преди да заминем на следващата екскурзия до Глочестършир.

— Не — каза Кейти незабавно. — Всъщност, си мислех за дълго пътуване по южния бряг, по възможност далеч от Дувър, или може — би чак до Корнуол, ако не се шляем. Не успяхме да посетим южните графства, преди да заминем за Шотландия.

Грейс повдигна рамене, изглеждайки непреклонна, когато каза:

— Не мога да не ти припомня, че може никога да не се върнеш в Англия, след като заминем оттук. Може да отидеш в Италия и да решиш, че това е страната, в която искаш да пуснеш корени. Вече каза,

че Шотландия би било хубаво място за живеене, така, че знам, че търсиш във всички тези страни, които ще обиколим място, където да се установиш, след като спрем да обикаляме света. Е, помисли си — продължи Грейс — знаеш, че ще съжаляваш, че не си положила усилие, за да се срещнеш със семейството на майка си, когато се озовеш на другия край на света.

ГЛАВА 16

Кейти трябваше да се досети, че като изпрати бележка до дома на Джудит, ще получи нещо повече от обикновен отговор. Когато хотелската прислужница дойде до вратата и, за да ѝ каже, че има посетител, който я чака в лобито, тя почти изпрати обратно прислужницата с извинението, че е неразположена.

Страхуваше се, че е Бойд. Можеше да е бил в дома на Малъри, когато пратеника и е пристигнал и да го е проследил обратно до хотела ѝ. Не искаше да го вижда отново. Никога. Нито дори за да го види как пада на колене, след като е разбрал, колко е сгрешил. Но тя все пак последва прислужницата, отказвайки да повярва, че очакването, което изпитваше, имаше нещо общо с вълнението от мисълта да го види отново.

Тя успя да изпита облекчение или разочарование, когато видя, че посетителя ѝ не е Бойд Андерсън. Бе твърде изненадана, от мъжа, който стоеше и я чакаше. Той бе невероятно красив и това нямаше нищо общо с топлата усмивка, с която я дари. Невероятно висок, със слаба мускулиста фигура, която пасваше идеално на височината му, той бе от този тип мъже, който шивачите обожаваха. Беше елегантно облечен в тъмно кафяв редингот и бежови бричове. Шалчето му бе спретнато завързано, но не прекалено екстравагантно. Дрехите му бяха по последна мода, разбира се. Нищо контешко. Катранено черната му коса падаше на вълни точно до края на ушите му, очите му бяха леко екзотично скосени и бяха най-красивото кобалтово синьо... очите на Джудит Малъри, осъзна тя!

Той сигурно бе неин роднина и тъй — като не можа добре да види Джереми Малори, преди да отведе Джудит онзи ден, тя помисли, че е той. Приликата бе твърде голяма, доколкото си спомняше, но можеше да се закълне, че Джереми беше по-млад. Не, че този мъж беше стар. Края на тридесетте или началото на четиридесетте, предположи тя.

— Госпожица Тайлър? Аз съм Антъни Малъри, бащата на Джудит — той пое протегнатата и ръка и я стисна топло.

Беше неочаквано! Това ли беше мъжа, с който Бойд се опитваше да я сплаши? Колко абсурдно!

Тя отвърна на усмивката му.

— Наричайте ме Кейти. Надявам се, че Джудит се е възстановила от тази неприятна случка?

— Благодаря ви, да. Не можете да си представите, колко сме ви благодарни със съпругата ми, за вашата помощ. Вие сте забележителна млада дама, Кейти.

Тя не можа да предотврати изчервяването си.

— Просто направих това, което всеки друг би направил.

— Тук грешите. Повечето хора щаха да мислят за себе си. Вие сте видели малко момиченце в нужда и сте я спасили. Знаете ли, дъщеря ми е очарована от вас? Откакто се е прибрала само за вас говори!

Кейти се усмихна широко.

— Аз също съм заплениена от нея. Тя е толкова умна за възрастта си, че започнах да се отнасям с нея като с възрастен човек.

Той кимна.

— С всички ни е така! Тя очаква с нетърпение да ви види отново. Съпругата ми Рослин дава малка семейна вечеря довечера и се надявахме да се присъедините към нас.

Кейти за малко да се разсмее, като си припомни разговора с Грейс от тази сутрин. Никога не бе и сънувала, че ще бъде принудена да каже „Но аз нямам какво да облека!“, точно днес. Но го каза. Малъри бяха английски благородници. Те вероятно дори си лягаха, елегантно облечени!

— Ще трябва да откажа. Нямам подходящо облекло за вечеря в Лондон.

Антъни се разсмя и каза:

— Желаем Вашето присъствие, не това на гардероба Ви. И Джуди ще бъде съсипана, ако не дойдете — после допълни закачливо: — Облечете чувал, ако е нужно. Обещавам ви, че семейството ми няма да го интересува. Така че без извинения. Ще изпратя карета за вас след няколко часа.

Как би могла да откаже? Антъни Малори беше упорит човек, но въпреки това много мил и тя щеше да се радва да види Джудит отново, така че боязливо се съгласи. Грейс, разбира се, ѝ повтори поне три пъти „казах ти“, докато изваждаха най-хубавата рокля, която Кейти имаше. Е, не беше чувал, а семпла розова рокля със седефени копчета. Когато Кейти я облече и Грейс сплете косата и в хлабава плитка, праметната върху рамото ѝ, тя се почувства по-спокойна относно вечерята с Малъри. Не след дълго тя вече пътуваше към модерната градска къща на Пикадили.

Това беше още една изненада. От улицата, градската къща на Малъри изглеждаше малка, но отвътре беше огромна. Беше около три пъти по-голяма от дома ѝ в Гардинър. И изглеждаше толкова величествена! Позлатени рамки, кристални полилеи, лъскав мрамор на пода във фойето. Където и да погледнеше, виждаше елегантни детайли. Кейти се почувства съвсем не на място. Тези хора бяха богати аристократи — какво по дяволите правеше тя тук?

Но тази мисъл не трая дълго. Представата на Антъни Малори за „малка вечеря“ се стори на Кейти, доста „голяма“, когато икономка я въведе в стая, пълна с хора и всички се втурнаха да ѝ благодарят. Дори и икономът ѝ благодари!

Кейти забеляза, че Рослин Малори не беше облечена толкова елегантно, колкото другите жени в стаята. Сър Антъни вероятно ѝ бе казал за глупавия спор за дрехите, когато я покани на вечеря, така, че тя просто се бе облякла в пола и блуза. Само това допълнително усилие, накара Кейти да се чувства добре дошла, но начинът по който я прегърна я успокои напълно.

Антъни я приветства топло, но Рослин я избута към камината, за да останат насаме за момент.

— Толкова се радвам, че Тони те убеди да присъединиш към нас тази вечер. Той каза, че доста си се противила. — Кейти се изчерви, но Рослин се засмя и я увери — Шегувам се скъпа. Просто искам да се почувстваш добре дошла тук. Надявам се, че ще се съ согласиш да приемеш гостоприемството ни за по-дълго, но можем да говорим за това по-късно. Преди Джуди да слезе, мисля че ще е добре да ти разкажа повече за този нещастен инцидент. Моят братовчед Джорди Камерън, винаги е искал наследството ми, разбираш ли.

— Значи наистина съпруга ти е пребил братовчед ти?

— Не се изненадвай! Със сигурност не му е за първи път. Преди да се омъжа за Тони, Джорди се опита да ме отвлече няколко пъти. Знаех, какво щеше да направи. Щеше да ме принуди да се омъжа за него, така че да може да сложи ръка на наследството, което дядо ми ми остави, и не се интересувах, как ще го постигне. Тони го спря и бяхме сигурни, че няма да имаме повече проблеми с него! И Джорди бе искрено разкаян тогава, така че докато Тони го обвинява за всичко това, аз не съм съгласна с него. Дори получих извинителна бележка от него днес и уверение, че съпругата му няма да ни създава повече проблеми, въпреки че ние вече знаехме това. Човекът на Калдърсън обясни, когато дойде тук за да чуе историята от Джудит, че Мейси Камерън и бандата ѝ са били арестувани.

Кейти веднага разбра, че Малъри не знаят, че тя е тази, която е била обвинена, че е от бандата и е прекарала известно време в затвора заради това. Тя понечи да го спомене, но внезапно промени решението си. Джудит бе в безопасност у дома, а Малъри бяха облекчени и ѝ бяха благодарни за помощта. Нямахме нужда да знаят, че тя е изстрадала допълнителните последици от всичко.

Радостен вик прекъсна мислите ѝ. Тя видя Рослин да извърта очи и се обърна, за да види защо. Джудит скокна от стълбите до тях и се лепна върху Кейти с буйна прегръдка.

— Ти дойде! Толкова се радвам! Татко ме предупреди, че може да не дойдеш. И изглеждаш толкова красива в тази рокля!

Кейти се изкикоти. Всички ли бяха чули за оскъдния ѝ гардероб?

— Виж се само, фантастична си. Не ми беше казвала, че си най-красивото момиченце в Англия!

Джудит се усмихна на комплимента и Кейти вече не се съмняваше, че е истина. Момиченцето имаше невероятните меднозлатисти коси на майка си и екзотичните сини очи на баща си. И двамата ѝ родители бяха поразително красиви. Кейти имаше чувството, че Джудит ще стане прекалено красива, когато порасне. Дори сега, изпълнена с радостна наслада, тя сияеше, като ангел.

— Срећна ли се с всички? — попита Джудит и преди Кейти да е отговорила каза — Ела с мен, ще те запозная.

Детето нямаше да я остави. И като идеална домакиня, за каквато може би вече я подготвяха, тя представи Кейти на роднините си и не пропусна да каже по дума за всеки от тях.

Там бяха чичо ѝ Едуард и леля и Шарлот. И те живееха в Лондон. Братовчед и Джереми и неговата младоженка — „бивш крадец“ бе прошепнала Джудит — живееха също в Лондон и тъкмо се бяха върнали от сватбено пътешествие.

Кейти, разбира се се вцепени, когато беше представена на красивия млад мъж, буйният роднина, който замина с Джудит през онзи ден в Нортхемптън. Щеше да е по-добре, ако се бе забавил достатъчно, за да се запознае с нея ѝ да ѝ спести затворническата килия, която се наложи да разгледа отвътре.

За малко да го каже, но не беше в природата ѝ да е груба, така че сдържа езика си. А и със сигурност не бе негова вината, че Бойд Андерсън не можеше да разпознае истината, дори да го цапардоса по главата.

— Съжالياвам, че не се срещнахме тогава — извини се Джереми докато разтърсваше ръката ѝ. — Но съм сигурен, че Бойд е обяснил, защо се налагаше да заведе Джуди незабавно у дома.

— О, направи го — отговори Кейти и се поздрави, че не е прозвучала саркастично.

Тя всъщност смяташе, че ще срещне и Бойд в дома на Малъри. Беше разочарована, че не е там. Не че бе решила все още, какво да му каже.

Само знаеше, че щеше да е неприятно.

По-добре, че той не присъстваше, защото не ѝ отне много време да разбере, че семейството на Джудит не знаеше за неговия гаф. Как може да не им е казал? Очевидно не е искал да се изложи. Най-вероятно си е мислел, че Малъри никога няма да я срещнат, така че е нямало нужда да си признава. Но тя не искаше да помрачава настроението на вечерта, като спомене за глупавите му обвинения.

Колкото до Джереми, Кейти съвсем честно можеше да се закълне, че не е срещала по-красив мъж, но въпреки това бе някак раздразнена. Сега можеше да разбере, защо бе объркала Антъни с Джереми, когато го видя в хотела. Бащата на Джудит, толкова много си приличаше с по-младия Малъри, че не беше трудно да го помисли за син или брат на Антъни, ако вече не знаеше, че той бе братовчед на Джудит.

А съпругата на Джереми, Дани, бе толкова красива, че Кейти почти ахна, когато я видя! Тя носеше изумрудена копринена рокля и

косата ѝ бе сребристоруса и подстригана нестандартно късо, но имаше най-изящните черти. Кейти беше сигурна, че никога не е срещала толкова красива жена, колкото Дани Малъри, докато не ѝ представиха братовчедата на Джудит — Дерек и съпругата му Келси и тя започна да се чуди как може в едно семейство да има толкова много невероятно изглеждащи хора.

И всички бяха облечени толкова изискано. Дани в нейната смарагдова коприна, Келси и Шарлот в тъмно кадифе, даже мъжете носеха сака и дантелени шалчета, а дори не беше официална вечеря! Ако всички те не бяха толкова мили и искрено доволни, че тя бе там, щеше да е ужасно засрамена от обикновената си памучна рокля, която не изглеждаше на място сред богатите им одежди и блестящите им бижута. Но сега дори не си помисли за това, защото Джудит почти не ѝ остави време да мисли с нейния порой от коментари.

— Синът им Брандън е Херцогът на Райтън, знаеш ли? — каза ѝ Джудит, след като дръпна Кейти настрана от Дерек и прекрасната му съпруга.

Тази информация не означаваше абсолютно нищо за Кейти. Учителят ѝ беше американец по рождение и не ѝ бе обяснил реда на английската аристокрация. Лорд си беше за нея лорд, ни повече, ни по-малко.

— Никога не би предположила, но Дерек срещна Келси в един бордей — продължи Джудит отново шепнейки и добави — Не е каквото си мислиш. Това е много интересна история, за това какво е правела там.

Кейти можеше да си представи — не, всъщност не можеше! Но тайните, които това дете ѝ разкриваше, бяха определено доста скандални неща, които Джудит не биваше да знае на нейната възраст. Крадци и бордеи, и не беше ли споменала също и пирати преди това? Със сигурност тези необикновени аспекти от живота на някои Малъри не бяха публично достояние, тогава защо тя ги споделяше с Кейти?

— Не бих казала на някой друг — каза Джудит, сякаш четеше мислите на Кейти — Но ти си специална.

Кейти силно поруменя. Това бе един от най-хубавите комплименти, които някога бе получавала. Но се зачуди на странните схващания на детето.

— Не съм, но защо го казваш? — попита тя.

Джудит сви рамене.

— Може да е странно, но имам чувството, че винаги съм те познавала.

Това наистина беше странно, защото Кейти също се почувства близка с момиченцето. Но Джудит ѝ бе заприличала на самата нея на тази възраст със своето приятелско разположение и любопитство, и нейните хиляда и един въпроса!

— Това може би е, защото говорихме твърде много за себе си, когато се срещнахме, а по-късно и в каретата ти — предположи Джудит — Никога до сега не бях говорила с някого по този начин, ако не е от семейството.

Кейти се усмихна и погледна към стаята.

— А ти очевидно имаш голямо семейство.

Джудит се изкикоти, звук, който напомни на Кейти, колко малка беше тя.

— Това дори не са половината! Мисля, че вече бройката нарасна до осем отделни къщи на Малъри в Лондон, но трябва да попиташ майка ми. Но дори и това не са всички от семейството ми.

На Кейти ѝ беше трудно да повярва. Тя бе единствено дете, без лели и чичовци, без братовчеди, без дори баби и дядовци — поне не такива, които да познава. Би било много хубаво, помисли си тя, да имаш толкова много роднини. И може би трябваше отново да отиде до Глочестър и този път наистина да почука на вратата на семейство Милърд.

Малко след това обявиха вечерята. Масата бе внушително дълга, давайки на Кейти представа, колко много членове на семейството понякога присъстваха, за да се хранят на нея. Само с десет присъстващи от тях тази вечер, Рослин настани групата в единия край на дългата маса, слагайки Кейти между Антъни и Джудит, докато тя се настани срещу тях.

Разговорите, които се разпростираха от конни надбягвания и заслугите на най-новия жребец на Дерек, до мнението на дамите за най-новата мода на ниските талии, не спираха дори за миг. Шарлот харесваше новия стил, докато другите три жени все още предпочитаха Френския дворцов стил.

Когато Шарлот попита Кейти за нейното мнение, тя трябваше да признае:

— Страхувам се, че последния път, когато съм била при шивачка в последните пет години бе тази сутрин. Поръчах си една модна рокля и послушах съветите на шивачката. Тя каза, че шие само рокли по последна мода с ниска талия.

— Колко грубо от нейна страна! — каза Келси.

— И сигурно е лъжа — добави Дани — Знам, как постъпват собствениците на магазините. Тя просто е искала да разкажеш на всичките си приятели, откъде си взела рокля по последна мода.

— Няма значение — опита се да ги увери Кейти — Ще ѝ отнеме четири дни да ушие тази единствена рокля. Нямам време да обикалям наоколо, за да търся друга шивачка.

— Това е нелепо! Не ѝ трябва толкова много време, за да ушие една рокля — каза Рослин — Най-вероятно си е търсела причина, за да ти вземе повече пари. Ще ти изпратя моята шивачка утре. Тя ще ти направи толкова рокли, колкото искаш, в какъвто стил предпочиташ и ще ги направи много бързо.

— Благодаря ти, но това не е необходимо. Аз пътувам, така че не ми е нужно голямо разнообразие от дрехи. А и кораба ми отплава следващата седмица.

— Връщаш се у дома в Америка? — попита Антъни.

— Не, нямам семейство там, така че, се съмнявам някога да се върна.

— Тя има семейство тук в Англия, но просто не иска да ги посети — изчурулика Джудит.

Изчервяването на Кейти накара Рослин нежно да смърми дъщеря си.

— Това е лична информация, котенце. Кейти щеше да го спомене, ако искаше. Не биваше да го правиш вместо нея.

Долната устна на Джудит потрепери съмнително, което накара Кейти да скочи в нейна защита.

— Всичко е наред, наистина. Имам семейство тук, но никога не съм ги виждала и не мислех, че ще имам време да ги посетя, преди да отплавам за Франция. Но не можах да се сдобия с билети за по-рано от следващата седмица — тя спря, за да се усмихне на детето и стисна ръката ѝ под масата. — След нашия разговор, Джудит, размислих и сега, след като ще остана малко по-дълго в Англия, най-вероятно ще ги посетя. Но майка ти е права, предпочитам да не го обсъждаме.

Тя бе казала твърде много! Много повече отколкото ѝ се искаше, но Малъри разбраха намека и Антъни смени темата, като попита:

— Какво те привлича във Франция? Пазаруване?

— Не, това е следващата страна, от обиколката ми, която ще посетя.

— Колко страни смяташ да видиш? — попита Едуард.

— Всички — отговори Кейти — Всъщност ще обиколя света.

— Света? — Джереми замалко да се задуши с хапката, която поемаше — По дяволите, повечето хора просто искат да обиколят Континента, но ти искаш да видиш целия свят?

— Защо не? — попита Кейти — Това искам, след като съм прекарала целия си живот в едно малко селце. Сега, след като нищо не ме задържа там, искам да опозная целия свят.

— Не гледай толкова изненадано, паленце — каза Антъни на племенника си — Всеки има различни цели. Просто тази на Кейти е огромна.

— Но околосветско пътешествие ще ѝ отнеме цяла вечност — отбеляза Джереми.

Кейти се усмихна.

— Не толкова дълго, ако не се задържа много на едно място, както тук. Мина повече от месец, откакто пристигнах от Америка и съм видяла само Англия и Шотландия. Така че вече знам, че не мога да оставам дълго на едно място и тъкмо затова съм толкова разочарована от корабните разписания. Трябваше да отпътувам за Франция утре, а не следващата седмица.

— Е, след като ще се забавиш, можем ли да те поканим да отседнеш тук, докато кораба ти отпътува? — попита Рослин — Това е най-малкото, което можем да направим за теб, след като спаси Джудит.

— Да, моля те, Кейти! — добави Джудит с надежда.

— Благодаря ви, но ако срещата със семейството ми протече, както се надявам, най-вероятно ще искам да прекарам остатък от времето си в Англия с тях. Ще ви известя. Но изобщо не е нужно да ми благодарите, че помогнах на Джудит. Това беше приключение за мен, така че аз трябва да ѝ благодаря за това!

След вечеря се оттеглиха в салона. Кейти се появи малко покъсно, след като отдели няколко минути, за да се поосвежи. След като се разходи из къщата, тя още веднъж се възхити на този разкош. Дали

и Милърд, които също бяха благородници, живееха така? Такъв живот ли е изоставила майка ѝ, заради любовта?

Тя остана за миг на вратата, наблюдавайки всички Малъри. Колкото по-шумно и весело ставаше, толкова повече си личеше, колко много се обичат. Колко прекрасно семейство и колко щастливи бяха, че се имат един друг. Искаше и се да не се чувства толкова не на място сред тях, имайки предвид, колко мили бяха с нея, но се чувстваше точно така. А и майка ѝ и липсваше още повече.

Грейс беше права, тя трябваше да се срещне със семейство Милърд, преди да напусне Англия. Никога нямаше да си прости, ако не го направи. Някой от тях дори можеше да прилича на Аделин или да има сходен характер. Господи, толкова ѝ се искаше да открие, че има роднини, които да приличат на майка ѝ.

— Коя си ти? — попита дълбок глас зад нея.

Кейти се обърна и не можа да спре тръпката на страх, която премина през нея, когато погледна големия рус мъж, който стоеше и я гледаше толкова втренчено. В широка бяла риза, отворена на врата, тесни бричове, ботуши до коленете и коса до раменете, той изглеждаше дори повече не на място в дома на Малори от самата нея. Но нещо друго в мъжа я накара да затаи дъх. Погледът му беше толкова заплашителен, сякъш беше... самият дявол! Отблясък от злато на ухото му и даде отговор. Той изглеждаше като пират!

ГЛАВА 17

О, Господи, Джеймс, можеше да ни предупредиш — каза Антъни на новодошлия — Кога се върна?

— Този следобед.

Внезапно настана суматоха. Джереми прелетя през стаята и сграбчи големия рус мъж в мечешка прегръдка. Това сигурно щеше да запрати по-слаб мъж извън стаята, но не и този. И слава Богу! След него в салона влязоха една жена и детето ѝ.

Кейти се отдръпна от пътя им. Големият мъж може да изглеждаше заплашително, но явно беше още един член от семейството на Джудит. Тя също светкавично прекоси стаята, но за да прегърне малкото момиченце, което дойде с родителите си и я издърпа настрана, като започна да ѝ шепне нещо.

Жената, която беше влязла с тях — Господи, още една красавица! — преминаваше през стаята, прегръщайки всеки, сякаш не ги бе виждала от месеци.

И най-вероятно точно такъв бе случая, помисли си Кейти, когато чу Антъни:

— Как мина пътуването? — попита той — Успяхте ли да намерите Дрю?

— Да, и Габриел Брукс беше с него, както подозирахме. Просто не бяхме помислили, че тя е била тази, която е отнела кораба му.

— Тя го е откраднала? Как?

— Получила е помощ от верния екипаж на баща си. И е била отчаяна. Известили са я, че баща ѝ е държан в плен от банда измамни пирати, които са му били съдружници.

— Но защо го е откраднала? Не беше ли Дрю този, който я придружаваше, докато беше тук в Лондон? — попита Антъни — Трябвало е просто да го помоли да я отведе на Карибите, нали?

— Не си ли чул нищо за скандала с Габи, който плъзна, точно преди тя да замине? — попита жената на Джеймс — Дрю беше отговорен за това, така че тя не би го помолила за каквото и да е.

— А, ядосана жена с умисъл за отмъщение — предположи Антъни със знаеща усмивка — Напълно разбирам.

— Може и да разбираш, — каза Джеймс рязко — но те са изгладили различията си още преди да ги намерим.

— Значи Дрю не е имал нужда от спасяване все пак?

— Изобщо. Но бащата на Габи все пак имаше, и беше голяма борба, ако мога така да се изразя, да го измъкнем от това пиратско гнездо. Съжалявам, че изпусна веселбата, старче. Щеше да ѝ се насладиш.

— Дрю върна ли се с вас? — попита Розалин.

— Не, той ще остане на Карибите за известно време. Присъствахме на сватбата му, преди да отплаваме за дома.

Антъни се засмя.

— Не ми казвай, че има още пирати в семейството ти сега?

Това му донесе един заплашителен поглед от красивия рус мъж и Кейти рязко си промени мнението. Джеймс Малъри беше със сигурност опасен. Можеха ли погледите да убиват?

— Не бъди задник, те са също и твое семейство! — отвърна Джеймс.

Антъни беше или много смел, или просто не бе забелязал заплашителния поглед на другия мъж, защото каза хилейки се:

— Не съм съгласен, старче. Ти си този с петте шурей варвари, не аз.

— А племенника ни по брак е един от тях — отбеляза Джеймс.

— По дяволите, бях забравил за него — измърмори Антъни и обви ръка през широките рамене на брат си, за да го избута към Кейти. — Е, ела и се запознай с героинята на Джуди. Чу ли, какво се случи? Знаем, че Джудит бързаше да види Джак още същия ден, когато се прибра.

— Да, Джак ни каза за всичко това за по-малко от десет секунди. Едва бяхме влезли през вратата! Но ти знаеш, как изстрелва всичките си изречения наведнъж, когато е развълнувана.

— Да, така е — извъртя очи Антъни — Джуди прави абсолютно същото. Не го е наследила от мен! Кълна се, че ние никога не сме били толкова лесно възбудими, когато бяхме на тази възраст.

— Ние не сме били момичета — беше комичния отговор на Джеймс. Но после със сериозен тон добави — Съжалявам, че не бях

тук, за да помогна, Тони.

— Не се безпокой, старче. Синът ти и шурей ти те заместиха много добре. И вече всичко свърши, благодаря на Бога, така, че не е нужно да се връщаме на това.

Когато стигнаха до Кейти, Антъни ги представи един на друг. Въпреки, че Джеймс Малъри не беше много по-висок от нея, когато обви масивните си ръце около нея — той всъщност я прегърна! — тя се почувства много — много малка.

— Задължени сме ти! — каза ѝ Джеймс — Ти си помогнала на любимата ми племенница, която е и най-добрата приятелка на дъщеря ми. Ако някога имаш нужда от нещо, Кейти Тайлър, каквото и да е, ела при мен.

Тя не се съмняваше, че е напълно искрен. И имаше чувството, че „каквото и да е“ наистина означаваше всичко, дори и да е нещо опасно.

Жена му „Джордж“ се присъедини към благодарностите му. И като ги слушаше, Кейти имаше усещането, че докато Джеймс Малъри определено можеше да е заплаха за някои хора, приятелите и семейството му нямаше защо да се страхуват от него, а Кейти току-що бе попаднала в тази група и безпокойството, което изпита при влизането му изчезна.

Още един човек бе пристигнал с Джеймс и семейството му, но се бе забавил на вратата. За съжаление, се бе промъкнал зад Кейти. Ако беше дори за миг предупредена тя нямаше да се направи на глупачка.

— Госпожо Тайлър?

Тя се извърна, за да застане лице в лице с Бойд Андерсън. С всичкия присмех, на който е способна, тя каза:

— Ах, ако това не е мъжът, който ще направи престъпник от невинния. Срамота е за Малъри да наричат такъв мерзавец, като теб роднина.

Със засрамено изражение той каза:

— Дойдох да се извиня, че не ти повярвах.

— Извинението не се приема — отговори студено тя — Сега се махай!

— Моля те...

— Глух, колкото и глупав? — прекъсна го тя безжалостно. — Тогава нека се опитам да обясня. Вие, господине сте идиот!

Той падна на колене. Тя изсумтя, извади пистолета си и стреля по него. Естествено не го улучи, но ѝ достави удоволствие да го види изплашен.

Разбира се, всичко това се случи само във въображението ѝ и то по-късно, а не в стая, пълна с дузина свидетели. Бойд я изненада. Тя се извъртя към него и остана с отворена уста. Беше облечен по-елегантно от последния път, когато го видя, в добре скроено черно сако, което прилепваше плътно на широките му рамене, бяло дантелено шалче, завързано на врата му, златистокафявите му къдрици бяха в моден безпорядък. Но гледката на този красив мъж не спря дъха ѝ. Вместо това инстинкта и за самосъхранение надделя над добрите чувства и тя отсече:

— Не ми говори! Не смей дори да се доближаваш до мен. Всъщност... — тя се обърна към Сър Антъни, който се мръщеше насреща им. Тя усети гореща руменина да залива бузите ѝ защото Малъри бяха станали свидетели на грубостта ѝ към техен роднина. Тя просто не можеше да остане повече тук. — Съжалявам, но трябва незабавно да си тръгна — каза тя на домакина — Благодаря ви за гостоприемството.

Тя не му даде шанс да отговори, не се забави и за минута докато излизаше през вратата, само колкото да се наведе да прегърне Джудит и да ѝ прошепне:

— Ще те посетя пак преди да замина, но сега трябва да тръгвам.

Тя почти стигна входната врата, но Бойд бе по-бърз от нейните токчета. Ръката му легна за миг върху рамото ѝ и я обърна, за да застане с лице към него.

— Кейти, трябва да ме оставиш да обясня!

— Махни си ръцете от мен! — тя се взря в ръката му, докато Бойд я махна и после му каза — Не трябва да правя нищо, освен да не те забелязвам, което ще ми е много лесно.

— Моля те, би ли ме изслушала аз...

— Както ти ме изслуша? Ти ме влачеше из околността срещу волята ми — по време на буря, ако мога да добавя. Отнесе се грубо с мен, заключи ме в стая и всичко това, без да ме изслушаш и веднъж!

— Може би не съм се отнесъл достатъчно грубо с теб, след като успя да избягаш? — каза той безсилно — Можех да те вържа в тази стая, но не го направих.

Тя изсумтя възмутено.

— Наистина ли мислиш, че това те оправдава? Не мога да повярвам, че дори говоря с теб, но вече край. Ще бъда точно толкова учтива с теб, колкото беше ти. Каквото и да кажеш, ще попадне в глухи уши. Не беше ли така?

Тя се зарадва да види, как лек цвят облива страните му, но остана само, колкото да се наслади на гледката. Обърна се и избърза през вратата. Чу го да произнася името ѝ отново, да я вика всъщност, но не спря и дори побягна надолу по входните стълби. Каретата, която Антъни бе пратил да я доведе, все още беше пред къщата и след момент беше вътре, на път за хотела.

ГЛАВА 18

Първият инстинкт на Бойд, докато стоеше на вратата и гледаше, как Кейти потегля, бе да я последва, но Джеймс беше отпратил тяхната карета у дома и нямаше да се върне в следващите няколко часа. Едуард имаше същия навик. Тъй като Пикадили бе натоварена улица, семейството предпочиташе да не допринася за задръстването, като оставят каретите си на тротоара.

Кочияша на Дерек бе единствения останал и докато най-вероятно нямаше да се поколебае да заведе някой Малъри, където той или тя поиска, Бойд не се съмняваше, че първо ще поиска разрешение, за да закара някой Андерсън. И така, нямаше как да настигне каретата, която вече бе изчезнала. Но Бойд знаеше, че все някой в дома на Антъни трябва да знае, къде е отседнала, защото я бяха поканили тук.

Той разбра, че е невинна по обвиненията, които той ѝ лепна, веднага щом се върна в Лондон. Всеки, чието съзнание и тяло не бяха замъглени от желание, както беше Бойд, щеше вероятно да ѝ повярва веднага, тъй като тя казваше истината. Но той отиде право в дома на Антъни, за да се увери, че Джудит е у дома.

Веднага, щом влезе в салона, Джереми, който все още бе там и седеше с Джудит на един диван, му каза:

— Знаеш ли какво е да ти се скара седемгодишна, която е достатъчно умна, за да те унижи?

И Джудит изчурулика:

— Просто исках подобаващо да благодаря на Кейти. Трябва да го направиш, ако някой си е рискувал живота, за да те спаси. Можеше да ме върнеш обратно само за няколко минути, за да го направя. Но бяхме вече на мили разстояние, преди изобщо да ме изслушаш!

Джереми погледна Бойд с поглед от типа „видя ли, какво имам предвид“. Въпреки това каза на малката си братовчедка:

— Е, това щеше да отнеме повече от няколко минути, нали котенце, след като сме били толкова далеч? Но ще открия, къде отсяда, когато дойде в Лондон и лично ще те заведе да я посетиш и така ще

можеш да ѝ благодариш подобаващо. Аз също бих искал да ѝ благодаря. По дяволите, цялото семейство сме ѝ длъжници! Така че спри да се притесняваш за това, ще ѝ бъде благодарено.

Но Джудит директно попита Бойд:

— Ти поне благодари ли ѝ преди да тръгнеш?

Бойд не знаеше, как успя да изкара и една дума от устата си, беше толкова потресен, но каза извинително:

— Бях завладян от красотата ѝ, това може да ми е размътило ума.

— Джереми извъртя очи, но Бойд бързо продължи — Но можеш да бъдеш сигурна, че ще помогна да я открием, за да поправим този пропуск.

— Наистина ли? — детето засия от щастие, забивайки брадвата още по-дълбоко.

Той бързо бе излязъл от там, преди да бяха забелязали, колко виновен се чувства. Дори си помисли да се върне в Нортхемптън същата нощ, но се съмняваше, че Кейти все още ще е там. Освен това, той имаше чувството, че тя ще го потърси веднага щом пристигне в града с оръжие или тояга или чадър, за да го счупи в главата му. А и щеше да е много по-лесно тя да го открие отколкото той нея, тъй като тя можеше да го намери, чрез Малъри.

Но това не го спря да започне да я търси още вчера. Трябваше някак да компенсира грешката си. Нямаше съмнение в това. И той заслужаваше всичко, което тя щеше да стовари отгоре му, разбира се. Как да се справиш с нещо такова? Но проблем в Скайларк бе изникнал вчера сутринта и това му бе добре дошло. Един от корабите им беше акостира на пристанището, след като претърпял повреди по време на лоша буря. Трябваше да се организират мащабни ремонти. Товара се бе повредил и трябваше да го изхвърлят, а не можеха просто да го захвърлят в Темза.

И тогава Джорджина и Джеймс се бяха върнали същия следобед и той прекара остатъка от деня, слушайки за малкото приключение на Дрю.

Няколко пъти се бе опитал да каже на сестра си за своя гаф. Но не посмя да съсипе завръщането на Джорджина у дома, а и все още се надяваше да намери Кейти и да оправи нещата, преди семейството му да разбере.

Сега трябваше да се върне в стая, пълна с Малъри, които бяха чули, какво му каза Кейти — а тя не го бе казала тихо — и видяха, как си тръгва, заради него. Беше ли им казала вече? Не, ако беше казала те щяха веднага да се нахвърлят отгоре му. Но сега щеше да се наложи да обясни. Изненадан бе, че вече не са го последвали до вратата и не са започнали да го разпитват.

Всъщност, когато се върна в къщата и затвори вратата, той видя Джеймс и Антъни да стоят пред вратата към салона. Наблюдаваха го. Тези двамата нямаше просто да го оставят да си тръгне, ако му бе хрумнало, без нещата да се изяснят. Ако не се надяваше, че ще му кажат, къде е отседнала Кейти, той сигурно щеше да опита да избяга все пак, защото да влезе отново в салона беше все едно да се отправи към гилотината, на която бе изписано неговото име.

Бойд премина между двамата Малъри, на които се възхищаваше за превъзходните умения на ринга. Той бе изпитал тези умения веднъж, когато с четиримата му братя се бяха опитали да смажат от бой Джеймс, заради скандалните реплики в пълна с хора стая, които съсипаха репутацията на сестра им — не заради самите думи, но хората от Нова Англия можеха да четат между редовете толкова добре, колкото всички останали.

Те се бяха опитали да са честни, като се изправят срещу Джеймс един по един. Това просто не бе проработило. Но Джеймс им бе дал достатъчно извинения този ден да забравят честността и наистина се бе наложило всичките петима да се включат, за да го повалят. Беше толкова добър с юмруците си.

Всички очи в стаята се насочиха към Бойд, когато той се върна в салона. Повечето чакаха търпеливо за обяснение, очаквайки той да започне доброволно. Разочарованието на Джудит взе връх над търпението ѝ.

С унил вид тя го попита:

— Не успя ли да поговориш с нея и да я върнеш?

Тя наистина ли си бе помислила, че ще успее? Децата бяха толкова наивни! Да поговори с нея и всичко щеше да е наред? Искаше му се да бе толкова просто.

Той кимаше в знак на отрицание на Джудит, когато сестра му каза:

— Бойд, кажи ми, че не си оскърбил тази млада дама?

Той трепна.

— Зависи, какво разбираш под „оскърбявам“.

— Варварин до края, а? — предположи Джеймс.

— Не започвай — каза Джорджина на съпруга си, после се обърна към брат си по-загрижено — Да разбирам ли, че онзи ден се е случило повече от това, за което сме осведомени?

Но Антъни не беше в настроение да чака и директно попита:

— Какво си направил, янки, за да я ядосаш толкова, че дори да не иска да остане с теб в една стая?

Как го беше определила Кейти?

— Отнесох се грубо с нея, заключих я...

— Какво?

Въпросът дойде от всички страни, защото всъщност никой не го беше чул, мрънкаше толкова тихо. И вероятно не беше разумно да е толкова прям.

Той прочисти гърлото си и каза:

— Не й повярвах, когато ми обясни, защо беше там.

— В Нортхемптън? — попита Джорджина.

На което Джеймс започна да се смее.

— Обвинил си я, че е престъпницата, нали? Разбирам, защо това я е разстроило.

И когато Бойд не отрече, Джереми подсвирна.

— По дяволите, янки, казах ти, какво твърдеше Камерън, че жена му...

— Знам — прекъсна го Бойд — Но намерихме Джуди в странноприемницата, пазена зад заключена врата, вместо на път за дома. Което ме накара да започна да се съмнявам в историята на Камерън. Дори ти се съгласи, че той трябва да е излъгал, за да накара Антъни да спре да го пребива от бой.

— Това не ме спря — отсече Антъни, а жена му веднага се намръщи, за това, че звучеше толкова самодоволно.

— Пребил си бедния ми братовчед за нищо — скара му се Рослин — Джуди потвърди, че това не е било негово дело.

— Няма значение, мила. Неговите оплаквания през всичките години, че не е получил наследството ти са дали идеята на жена му, така че той в крайна сметка също има вина. Това, че не е било негова идея е единствената причина, още да не е мъртъв.

Рослин изсумтя, очевидно в несъгласие с това твърдение. Бойд започна да се отпуска леко след като вниманието бе насочено в друга посока. Но тогава хвана Джеймс да се взира изнервящо в него и за съжаление този Малъри беше много проникателен.

Всичкия хумор изчезна, когато Джеймс каза:

— Само момент, по дяволите. Ако не си й повярвал и тя все още ти е ядосана, кажи ми, че си бил толкова задръстен, колкото бих очаквал от теб и не си проверил подозренията си?

Бойд въздъхна.

— Не.

— О, мили Боже — отвърна Джеймс предполагайки — Той е тикнал момичето в затвора.

— Не, не ми е хрумвало, дори и когато си помислих, че може би е жената на Камерън. Но се опитах да я доведа обратно в Лондон, без нейно разрешение. Щях да я доведа направо тук, за да може Антъни да реши, какво да прави с нея. Но ни връхлетя буря и когато намерих подслон, тя избяга.

За момент всички замълчаха шокирани. После започнаха да се надпреварват да го порицават и да изразяват недоверието и неодобрението си един през друг и Бойд едва хващаше по някоя дума. Всъщност беше невероятно облекчение, че повече не се налагаше да пази тази вина в себе си. И когато най-сетне чу нещо, на което можеше да отговори, то дори не беше отправено към него.

— Как по дяволите, ще оправим нещата? — попита Антъни съпругата си.

— Това не е твоя грешка — отбеляза Бойд.

— Друг път не е. Ти си член на това семейство! — отсече Рослин.

Въпреки че го каза в пристъп на ярост, думите на Рослин бяха музика за неговите уши. Мъжете Малъри може все още да се отнасяха към него с изключително пренебрежение, но те се отнасяха така и с всички останали. Бе типично за тях да се държат по този начин. Беше време да приеме най-сетне, че той наистина бе член на това семейство. Джорджина се бе погрижила за това, както и Уорън, защото те и двамата бяха щастливо женени за двама Малъри.

Така че Бойд се възползва от съвета на Джудит и каза:

— Ще оправя това. Нямам идея, как все още, но ще го оправя.

ГЛАВА 19

— Рано се връщаш — каза Грейс, когато Кейти влезе в стаята.

— Той беше там, така че аз си тръгнах.

Не беше необходимо да пояснява кой беше „той“.

— Но предполагам, че първо си го скастрила, нали? Преди да си тръгнеш? — гримасата на Кейти беше достатъчна за Грейс да заключи

— Не си? Кълна се, Кейти Тайлър, не съм те възпитала както трябва.

Кейти се отпусна в най-близкия стол, сумтейки.

— Ти изобщо не си ме възпитавала. И той ме свари неподготвена, иначе щях да му кажа много повече неща — или вероятно нямаше. Имаше прекалено много хора, за да се държа, като вещица, както той заслужава.

— И сега изпусна шанса си.

На Кейти ѝ отне момент, но след това започна да се киска.

— Изпуснах шанса си да се държа като вещица — от това ли се оплакваме?

Грейс също се ухили, макар и малко глуповато.

— Звучи ужасно, нали? Но можеше да го скастриш по елегантен начин. Ти имаш нужния финес, момичето ми, знам че е така. И няма да мога да го понеса, ако този човек не бъде поне обесен.

Сега и двете се разсмяха. Но после Кейти въздъхна, положи глава на облегалката на стола и затвори очи. Грейс се върна към опаковането на дрехите, които Кейти едва ли щеше да облече вече. Прислужницата ги бе почистила и изгладила добре преди да отплават отново.

Проблема беше, че Кейти може би все още имаше шанс да „обеси“ Бойд, така да се каже, но вече не беше сигурна дали го иска. Защото Малъри знаеха, къде е отседнала. Той можеше да научи това съвсем лесно от Антъни Малъри. Дори можеше да намине сутринта, за да каже това, което искаше да ѝ каже тази вечер.

Кейти вече бе решила, че не иска да го чуе. Тя не искаше и да го вижда повече. Наказанието му щеше да е напразно. Той вече знаеше,

че е трябвало да ѝ повярва и без съмнение искаше да се извини. Тя нямаше намерение да му прощава ужасяващият му инат. Всъщност тя много повече предпочиташе той да тъне във вина.

На Грейс каза:

— Ако получи шанс да се извини, той ще се почувства освободен. Без значение дали ще му простя, или не, той ще почувства, че е оправил нещата, като се е извинил и няма да мисли повече за това. Но ако никога не получи този шанс, вината му никога няма да изчезне, нали?

— Това определено е доста лукаво от твоя страна, Кейти Тайлър — каза Грейс, смеейки се отново.

— Мислиш ли? — изкиска се Кейти и взе решение — Тогава ще заминем още рано сутринта, така че той да няма възможност да ме намери.

Грейс извъртя очи.

— За обиколката из южните графства?

— Не, за Глочестър.

Импулсивното решение на Кейти най-накрая направи Грейс щастлива. Кейти от друга страна, почувства нервите в стомаха си, още преди да са напуснали хотела на сутринта. Не беше сигурна, защо се чувства толкова несигурна от предстоящата среща с роднините си. Това беше нещо, което бе отлагала дълго време. И те можеха да я посрещнат с отворени обятия. Но някак си тя усещаше, че няма да го направят.

Решенията взети за миг невинаги бяха правилни, но понякога се оказваха най-добрите. Нямаше нужда тя и Грейс да търсят карета, която да ги изведе от Лондон. Същите карета и кочияш, които бяха пратени да отведат Кейти снощи, бяха отново там тази сутрин и когато ги видя, кочияшът бързо скочи от скамейката си, за да им отвори вратата.

Грейс беше достатъчно впечатлена, за да попита мъжа:

— Не ми казвайте, че сте бил тук цялата нощ?

— Не, госпожо, но работата ми сега е да ви отведа, където пожелаете, докато отплавате. Заповед на сър Антъни.

Това бе приятна изненада, да не трябва да се тревожат за транспорта за пътешествието до Глочестършир. Кейти помоли кочияша да спрат пред дома на сър Антъни и да вземе палтото си за

пътуването извън Лондон. Беше го оставила, когато бързо избяга и нямаше друго, което да е топло и удобно за пътуване. Тя щеше сама да отиде до вратата, но се съмняваше, че някой друг, освен прислужниците е станал по това време. Грешеше.

Джудит прескочи стълбите до каретата, чувайки кочияша да споменава името на Кейти на вратата и не се поколеба да влезе вътре и да се настани до Кейти на седалката. На Кейти не ѝ даде сърце да ѝ се скара. Каретата можеше да е празна. Тя можеше просто да е пратила кочияша да вземе палтото ѝ. Малко момиченце не биваше просто да влиза в карета, когато не знаеше кой е вътре.

Вместо това Кейти каза:

— Винаги ли ставаш толкова рано?

— Ти винаги ли си вземаш нещата толкова рано? — парира Джудит със смях.

— Напускам Лондон — каза Кейти, обяснявайки — Но трябваше да взема палтото си. Все пак ще отида да посетя роднините си в Глочестършир, преди да напусна Англия окончателно.

— Там ли живеят роднините ти?

— Да, защо?

— Хавърстън е там. Имението на Маркиза.

— Кой е това?

— Чичо ми Джейсън. Той е главата на семейството. Помниш ли, че ти споменах за градините му?

— О, да, градинаря.

Джудит се изкикоти.

— Мисля, че много ще му хареса да чуе, че го наричат така. Той обожава цветята си.

— Там ли бе погребана френската карета? — каза Кейти със смях.

— Точно така. Трябва да я видиш! Той направи прекрасна декорация в един от парниците си.

— Съмнявам се, че ще сме някъде близо до къщата на чичо ти, Джуди, Глочестър е голяма област. А и нямаме излишно време за обиколки. Корабът ни отплава след четири дни. Така, че отиваме право в странноприемницата на Хавърс Таун, където ще останем преди... Сега пък какво? — попита Кейти, когато сините очи на детето се разшириха.

— Хавърстън е близо до този град! — възкликна Джудит — О, чудесно.

— Кое?

— Ако отседнеш в Хавърстън.

Кейти моментално поклати глава.

— Не е възможно. А и наистина няма нужда. Ще сме там само вечер или две.

— Но ти трябва да отседнеш там — каза Джудит честно.

Кейти се смръщи.

— Какво имаш предвид?

— Настана голяма бъркотия, след като си тръгна снощи. Сигурна съм, че можеш да си представиш. Никой от нас не знаеше какво бе направил Бойд дотогава. Родителите ми бяха извън себе си, опитвайки се да измислят, как да ти се реваншират. Това изобщо не е достатъчно, но съм сигурна, че ще се почувстват много по-добре, ако приемеш гостоприемството ни, докато си в Глочестършир. Ти просто трябва да го направиш.

Това бе толкова глупаво, мислеше си Кейти, когато Джудит продължи.

— Къщата там е голяма и удобна, ще ти хареса. А и е добре да имаш приятели, когато се готвиш да се изправиш срещу лъвовете.

На Кейти ѝ отне момент, докато осъзнае, за какво говореше Джудит, но след това избухна в смях. Джудит би трябвало да е запомнила това, което Грейс бе казала, че Кейти не е имала смелост да се представи на роднините си преди това. „Лъвовете“ бяха семейството, което тя никога не бе срещнала, а „приятелите“ до нея бяха могъщите Малъри. Беше невероятно, че дете може дори да мисли за такива неща, но Кейти свикваше да бъде изненадвана от това дете. Всичко бе в начина на възпитание, предположи тя. Джудит бе благородничка, но очевидно не бе затваряна в детската стая с бавачки, които да я третират, като дете. Тя прекарваше повечето си време с възрастните, които я обичаха и уважаваха.

И все пак Малъри не ѝ бяха длъжници.

— Не мога просто да се появя на вратата на чичо ти...

— Можеш, ако аз съм с теб.

— Родителите ти няма да...

— И те ще са с нас, поне майка ми — прекъсна я Джудит отново — Баща ми вече излезе, но не се притеснявай, няма да те забавим. Не е нужно да ни чакаш. Имаме още карети и ще те настигнем по пътя.

И с тази уговорка, поне според Джудит, малкото момиче избърза обратно в къщата, преди Кейти да може да измисли още някоя причина да откаже.

След като вече бяха на път, Грейс каза:

— Мислиш ли, че наистина ще дойдат?

— Разбира се, че не. Детето просто се самозалъгва. Майка й няма да се втурне на път, само за да ни предложи подслон. Това е нелепа идея. Освен това, тя сигурно още е в леглото.

— Жалко. Щеше да ми хареса да видя каретата, покрита с цветя.

ГЛАВА 20

Никой, поне никой от възрастните, които знаеха за желанието му да оправи отношенията си с Кейти, не си направи труда да каже на Бойд, че са я поканили в Хавърстън. Трябваше да го чуе от Джаклин, защото Джудит нямаше и да си помисли да напусне града, без да каже на най-добрата си приятелка, къде отива и защо. Но той не разбра за това достатъчно скоро, което го накара да препусне с бясна скорост към Хавърстън и все пак, беше невъзможно да стигне преди да се мръкне.

Можеше да пристигне много по-рано, ако не беше ходил до хотела на Кейти сутринта. Въпреки, че служителя му беше казал, че е заминала по-рано, Бойд не му повярва. Никой не бе споменал снощи, че Кейти ще напусне Англия веднага. Той помисли, че тя може би е помолила персонала в хотела, да му кажат, че е заминала, ако се отбие. Той знаеше, че му е ядосана и не иска да го вижда. Но след като упорито чака в лобито, надявайки се да я зърне, накрая си тръгна.

Ядосан на себе си, че я е изпуснал, той реши, че е сменила хотела, за да не може да я намери. Разпита и из другите хотели в околността, но отново удари на камък.

Когато най-накрая се върна в къщата на Джорджина, с облекчение разбра, че просто е отишла в Хавърстън. Той знаеше пътя до там, защото беше ходил няколко пъти през годините в наследствения дом на Малъри, когато се случваше да е в Англия по празниците. Тогава целия клан Малъри, включително и сестра му, се събираха в Хавърстън за Коледа.

Ездата щеше да е приятна за Бойд с трептящите есенни цветове, които все още осейваха пейзажа и все още умерените температури, но времето се развали и хвърли сива пелена върху всичко, което можеше да се види през пороя. На моменти този следобед, валеше толкова силно, че му беше трудно да съзре пътя пред него.

Беше прогизнал, много преди да пристигне. Иконома му каза, че семейството все още вечеря, докато водеше Бойд направо горе, за да се

подсуши и преоблече. Не му остави избор да постъпи по друг начин, така че Бойд трябваше да овладее нетърпението си да види Кейти. Също така поиска пристигането му да не бъде обявявано.

След последната си среща с Кейти Тайлър, той не се и съмняваше, че тя незабавно ще изчезне с някакво извинение, ако бъде предупредена, че той е тук. Не му отне много време да се преоблече и да слезе долу.

Косата му все още бе доста влажна, както и ботушите му. Той просто бе напъхал няколко допълнителни дрехи в пътната си чанта, преди да изхвърчи от Лондон, така, че беше без палто, след като единственото, което бе взел, беше все още мокро от ездата. Знаеше, че е облечен много небрежно, в бяла риза с дълги ръкави и черни бричове, за вечеря в Хавърстън, но това нямаше да го спре.

Когато влезе в трапезарията, той не се помръдна от вратата, дори когато семейството го забеляза и започнаха да го поздравяват. Кейти беше там и той нямаше да ѝ позволи да избяга отново от него. Тя най-вероятно бе осъзнала, че той е барикадирал изхода, предотвратявайки бягството ѝ защото просто му хвърли един поглед и продължи да се храни.

Е, поне не се опита да избяга. Това трябваше да е облекчение. Но не беше. Самият той не беше в състояние да не и обръща внимание. Всъщност, не можеше да свали очи от нея.

Тя носеше бяла блуза с изящна дантелена яка, закопчана високо до врата и пищните и гърди изпълваха блузата. По дяволите, гърдите ѝ изпълваха всичко, което тя носеше повече от достатъчно.

„Спри да я зяпаш в гърдите!“ изръмжа той на себе си.

Косата ѝ беше прибрана в дългата плитка, която тя предпочиташе, с изключение на това, че края ѝ не беше затъкнат в колана. Дебелата гарвановочерна плитка силно контрастираше със снежнобялата блуза. И розовите ѝ страни...

Той внезапно осъзна, че тя се изчервява. Защото знаеше, че я гледа? Той не беше способен да отдели очи от нея, дори за да прекрати неудобството ѝ, или да поздрави роднините си. Ако имаше възможност, щеше да я гледа до края на живота си.

Но не можеше да продължава просто да стои и да блокира изхода. Джейсън Малъри, Трети Маркиз на Хавърстън, седеше на чело на дългата маса, и отнасяйки се както с всеки член на семейството,

каза на Бойд да сяде, докато се разпореждаше един от слугите да му донесе чиния. Дните, когато Малъри се отделяха в единия край на стаята, срещу Андерсън в другия край, отдавна бяха минали.

Беше просто малко събиране. Освен Джудит и майка ѝ, които бяха довели Кейти поради някаква причина, в единия край на масата седяха Джейсън и неговата икономка Моли. Моли всъщност бе съпруга на Джейсън и майка на Дерек Малъри, въпреки че никой, освен семейството не знаеше това и доколкото Бойд бе осведомен, Моли настояваше да си остане така.

Бойд се чудеше, дали са ѝ представили Моли, като икономка. Не че имаше някакво значение. Главната му цел беше, да се увери, че Кейти ще остане достатъчно дълго в стаята този път, за да чуе извиненията му.

В крайна сметка, той седна срещу нея, където все още беше достатъчно близо до вратата, за да ѝ попречи да побегне от стаята. Някой спомена нещо за дъжда, когато грохота на гръмотевица прозвуча наблизко. Той почти не чу коментара или гръмотевицата. Все още се взираше в Кейти, предизвиквайки я да го погледне и тя. Но тя не го направи. Що се отнасяше до нея той не присъстваше в стаята.

Така и трябваше, предположи той. Все пак, тя беше омъжена жена. Не трябваше да обръща внимание на неженен мъж, извън нормите на обикновената учтивост, но тя не му позволяваше и това. Е, разбира се, че не, тя все още му беше ядосана. И къде по дяволите беше съпругът ѝ?

Той предполагаше, че ще се срещне с щастливото копеле в Англия, но тя всъщност не беше казала къде, а че просто пътува, за да се срещне с него. Това ли беше причината за околосветското пътешествие, на което Джудит беше споменала, че Кейти е тръгнала? Съпруга ѝ беше в друга страна?

Бойд се надяваше да не е вярно, защото някъде дълбоко в съзнанието си, искаше да му потърси сметка, заради своеволното му отношение към нея. Всъщност, това щеше да му е добре дошло. Имаше нужда нещо да го освободи от вината му. Прощката на Кейти едва ли щеше да го направи, но сблъсък със съпруга ѝ — не, това едва ли щеше да се случи. Той не само се възхищаваше на боксьорите, той самия беше ненадминат в този спорт. Само можеше да си представи,

колко по-виновен щеше да се почувства, ако пребиеше жестоко съпруга и вместо това.

Той потисна горчивия си смях. Кого заблуждаваше? С удоволствие би пребил всеки, който има дързостта да претендира, че Кейти е негова съпруга.

Неговата неудовлетвореност само засили нетърпението му. Искаше незабавно да се извини, но не можеше. Трябваше първо да остане насаме с Кейти. Не можеше много добре да обясни на масата причините за това, което бе сторил в Нортхемптън, не и когато тези причини включваха похотливите му чувства към нея. Тя беше омъжена жена. Със сигурност разбираше.

— Къде е съпругът ви, госпожо Тайлър? — изтърси той недоволно.

Тя погледна към него, но само за да повдигне вежда и да попита с престорено любопитство:

— Кой от всички?

Той трепна. Не можеше да отрече, че е заслужил това. Просто още една грешка, за която трябваше да се извини, мислейки я за жената на Камерън.

Но Кейти не се интересуваше от отговора му. Забила обратно поглед в чинията си тя каза:

— Нямам съпруг.

— Загубила си го? — Попита недоверчиво той.

Тъкмо щеше да изкаже съболезнованията си, когато тя каза:

— Не е имало кого да губя. Никога не съм била омъжена.

Две неща му се случиха едновременно. Обзе го чувство на облекчение. Можеше да спре да се чувства виновен затова, че желае омъжена жена. Тя беше свободна!

Но после се сети за ада, през който беше преминал на това пътуване с нея, защото беше принуден да спазва дистанция, защото си мислеше, че е щастливо омъжена жена и майка на две малки деца. И колко различна можеше да е неочакваната им среща в Нортхемптън, ако нейния брак не бе застанал между тях.

Възможностите го замаяха. Той дори можеше да прави любов с нея през онзи ден! И нямаше да хукне да я води, за да се изправи в лице с яростта на Малъри, нали? С ум, непомрачен от желание към нея, можеше да я види, като сладката, възхитителна млада дама,

каквато беше. Тогава нямаше да има проблем да ѝ повярва. Но това не беше възможно, защото тя беше излъгала, че е омъжена. Тонът му имаше остра нотка на гняв, когато попита:

— Тогава, защо използвате името госпожа Тайлър?

— За заблуда. Използвах този образ, като прикритие и за защита, за да държа нежеланото внимание надалеч. И проработи много добре — добави тя самодоволно, като му хвърли кратък поглед, за да види реакцията му.

Изчервен, Бойд каза:

— А двете ти деца?

Тя престана да се преструва на заета с чинията си и вдигна глава, за да го погледне в очите.

— Не бяха мои. Правилно предположи за тях. Те бяха племенниците на съседите ми. Трябваше им някой, за да ги придружи до роднините им в Англия. Това беше поводът, който ми бе нужен, за да започна околосветското си пътешествие.

Останалите хора на масата, следяха разговора, гледайки ту към Кейти, ту към Бойд. Джейсън им напомни, че не са сами в стаята, когато попита:

— Звучи, сякаш вие двамата се познавате от преди.

Бойд откъсна очи от Кейти, колкото да погледне най-възрастния Малъри.

— Тя беше пътник на кораба ми, при последното ми прекосяване на Атлантика.

Рослин ахна:

— Познавал си я и все пак си помислил, че е виновна?

— Не съм я познавал — каза той раздражено — Едва разменихме няколко думи по време на пътуването.

— Говорихме много — не се съгласи Кейти.

— Но за нищо лично — отвърна Бойд, когато погледа му се върна към нея.

— Говорихме достатъчно, за да се радвам, че сложих „госпожа“ пред името си.

— О, Боже! — започна Моли, но после направи усилие да смени темата — Може би трябва да се оттеглим в салона за десерта?

С това предложение, Малъри излязоха от стаята. Но Бойд не ги последва. Кейти също не се помръдна. Бяха твърде заети да се гневят

един на друг, за да забележат, че са вече сами.

ГЛАВА 21

— Толкова ли бях прозрачен? — попита Бойд.

Сякаш две минути мълчание се изнизаха светкавично, докато се взираха един в друг през масата, забравили за всичко друго в стаята. Кейти не очакваше той да се появи в Хавърстън. Когато Джудит и майка ѝ настигнаха каретата им и ги поведоха по пътя към семейното имение, Рослин бе споменала, че Антъни може да се присъедини към тях, ако не се забави в Кент, където брат му Едуард го бе пратил по работа, но не каза нищо за Бойд.

Но ето че той се появи ненадейно на прага, с мокра коса, а тъмните му кафяви очи загледани втренчено в нея, отнеха дъха ѝ. Тя не очакваше отново да почувства този пронизващ изблик на вълнение, при вида му, но се случи и трябваше да го спре незабавно или щеше да се направи на пълна глупачка.

Поройния дъжд беше попречил на плановете ѝ да посети семейство Милърд. Вместо това, тя прекара приятен следобед с Малъри, които се опитваха да отпуснат напрегнатия и нервен стомах със забавното си остроумие и леки шеги. Надяваше се съня да прогони страхът, който се бе върнал и утрото да донесе едно ново начало. Страхуваше се, че ако срещата със семейството на майка ѝ премине зле, всичките ѝ мечти щяха да умрат, а тя имаше такива големи надежди, че тези хора можеха да запълнят огромната празнина, която смъртта на майка ѝ беше оставила в сърцето ѝ. От друга страна ако срещата минеше добре, щеше толкова да се зарадва, че можеше дори да отложи заминаването си за Франция. Но нямаше ни най-малка представа какво ще се случи.

Тя със сигурност не бе планирала тази среща насаме с Бойд, не и след като малко или много бе решила да го остави да тъне във вина, че никога не е успял да ѝ се извини. Но монетата имаше две страни. Предполагаше, че ако пренебрегне извиненията му също ще помогне. Нямаше да го остави да се измъкне. Ако си мислеше, че някога ще му прости за това, което ѝ бе сторил, грешеше.

Сега, в отговор на въпроса му, дали е бил прозрачен, тя каза:

— Да, беше — е, не точно. Прислужницата ми обърна внимание, че си по-заинтересован от мен, отколкото трябва. „Има плътски мисли“ го нарече тя. Можеше никога да не забележа сама за какво изглежда бе цялото това внимание, ако...

— Разбрах какво имаш предвид — стонът му прозвуча почти агонизиращо.

Този стон накара Кейти да си спомни онези дни на борда на кораба и колко вълнуващо беше да знае, че я желае. Той ѝ даде един от най-милите ѝ спомени, първото ѝ усещане да бъде желана от невероятно красив мъж. И после го съсипа. Вместо това, сега той бе част от един от най-лошите ѝ спомени. И това беше един плачевен край.

— Защо просто не ме застреляш и да приключим с това? — продължи той.

— Предпочитам да те обеся.

Тя не искаше да каже това, то просто и се изплъзна. Ако го беше казала на Грейс, тя щеше да се засмее, тъй като беше нещо, като шега помежду им. Но нямаше нищо забавно този път.

— Разбира се — съгласи се той — Чиста работа. Една жена би...

— Не прави въпрос от това! — изправи се тя, докато го казваше, с ядосано изражение. — Дори не знам защо разговарям с теб. Ти се държи като глупак. Аз не можах да те убедя да послушаш разума. Няма какво повече да се каже по въпроса.

— Това е съвсем мъничка част от проблема — възпротиви се той — Моля те, седни.

— Не мисля. Ако не ти е станало ясно досега, каквото и да кажеш, няма да промени нещата. Защо просто не ни спестиш и на двамата това неудобство?

— Обяснението, което мога да ти дам не е подходящо за невинни уши.

Той изстреля това, като залп и тя така го почувства. Щеше да говори за желанието си отново? Може би щеше да размисли и да седне все пак. Треперещите ѝ колена настояваха!

— Мислех, че ще разбереш, — започна той — но направо ме хвърли зад борда с признанието си, че не си омъжена. Не че това не ме зарадва повече, отколкото можеш да си представиш, но бях сигурен, че

омъжена жена ще разбере, какво е да искаш някого толкова много, че да замъгли ума ти и да попречи на правилната преценка.

— Това ли е извинението ти? Същото, което ми каза и онзи ден? Че не можеш да мислиш трезво покрай мен? „Когато си близо до мен“ не го ли нарече така? Че не смееш да се довериш на думата ми заради това? Но, не. Само защото не можеш да контролираш плътските си мисли, беше за предпочитане да ме мъкнеш по целия път до Лондон и да ме хвърлиш на вълците, както си мислеше, че ще стане. Изгубих кочияша си заради теб. Прислужницата ми все още е разстроена. И на всичко отгоре...

Той потрепери и я прекъсна:

— Ако е някакво успокоение, веднага след като те оставих в онази стая, поставяйки някакво разстояние между нас този ден, добрият ми инстинкт проговори. Не можех да повярвам, че би наранила дете.

— Може би, защото не съм! Но не, това ни най-малко не помага, Бойд Андерсън. Какво са добрите инстинкти, ако ги пренебрегваш?

— Тогава ти ми кажи, как мога да се доверявам на инстинктите си в такъв случай, след като най-първия ми инстинкт, когато те намерих там и си помислих че си виновна, бе да избягам с теб? Казах ти го. Да не си помисли, че се шегувам? Първата ми мисъл беше да те спася от арест като те изведа от страната, ако е нужно.

Това може би бе за предпочитане в крайна сметка, но тя не каза това на глас и вместо това попита:

— Тогава, защо не го направи?

Той прекара разочаровано ръка през влажната си коса, преди да каже:

— Защото съм честен мъж и престъпленията ме ужасяват. Видях от първа ръка, през какво преминават родителите на Джудит, а не можеш да причиниш на хората такъв емоционален ад и да не платиш подобаваща цена за това. А и се страхувах, че отвеждайки те далеч, няма да предотвратят нищо и просто ще направиш същото отново в някоя друга страна. Но дори и когато ми мина през ума да ти помогна да избягаш, знаех, че не мисля трезво.

Тя се наежи.

— Значи, пак се връщаме на това? Извинението ти е, че не можеш да мислиш ясно, когато си около мен? Вие, господине, просто

не мислите!

— По дяволите, Кейти, нямаш си на представа, какво е да искаш някого, така както аз искам теб!

Тя си пое рязко въздух.

— Нито пък искам да знам, благодаря.

Тя не можеше да повярва, че успя да каже това, когато ѝ отне цялата воля, за да игнорира чувството, което тези думи породиха. Той все още я искаше! Дори и гнева ѝ не го бе отблъснал.

— Е, ще трябва да чуеш това — продължи той с упорит вид — Ти си в ума ми, от момента, в който те срещнах. Дори, след като пътуването ни заедно приключи, пак не можех да те изхвърля от мислите си. Трябваше, но не можах. Ти беше дори и в сънищата ми. Дори не очаквах да те срещна отново. Но ето, че беше там от плът и кръв и всичко, за което мислех беше да те целуна, да сложа ръцете си на...

— Престани! — страните ѝ плувнаха в цвят и я заля гореща вълна. Но тя се взираше в устата му. Той каза, че е искал да я целуне. Тя не можеше да отмести очи. Какво по дяволите се случваше с нея?

— Съжалявам — продължи той — Наистина се надявах, че можеш да разбереш поне малко, но разбирам, че не можеш, след като никога не си изпитвала нещо дори смътно подобно, нали?

— Не очакваш наистина да отговоря на това, нали? — отговори тя възмутено.

Той я гледаше унило. Тя извърна поглед, разтревожена, че започва да му съчувства. Просто, защото той изглеждаше нещастен? Той трябваше да изглежда нещастен!

— С риск да те накарам пак да се изчервиш, трябва да кажа едно последно...

Тя скочи на крака и бързо го прекъсна.

— Ако още веднъж споменеш, че ме искаш, обещавам ти, че този разговор ще приключи още сега!

Той въздъхна.

— Просто щях да кажа, че заради моето... това, което чувствах... се страхувах, че ще повярвам на всичко, което кажеш, независимо дали е истина или лъжа. Защото исках да си невинна. И бях ядосан, защото бях сигурен, че не си. И така, знам дяволски добре, че не е имало

начин да се доверя на собствената си преценка. Трябваше да оставя някой друг да реши.

Тя си спомни, че той ѝ бе предложил извинения, които можеше да ползва през онзи ден, които да му позволят да я пусне да си ходи, но всички бяха основани на предположението, че е виновна и просто предлагаха приемлива причина за нейната намеса в отвличането на Джудит. Това подкрепяше твърдението му, че наистина е мислел, че е виновна, докато беше с нея през онзи ден. Очевидно не бе имал никакви съмнения, докато не се е отдалечил от нея.

Кейти прекъсна тези мисли внезапно. Сега тя ли му търсеше извинение?

Тя заобиколи масата, но когато той стана, се обърна, така че да може да излезе заднешком през вратата на трапезарията, опасявайки се, че той ще се опита да я спре. Дори вдигна ръка, за да го изблъска, не че това щеше да помогне, ако той смяташе да я задържи там. Може да беше висока, но Бойд Андерсън беше жилав и мускулест. Нямаше съмнение, кой щеше да победи в тази малка битка.

— Аз те изслушах — каза тя, спирайки на вратата — Сега и ти бъди така любезен. С толкова много думи, ти обвини „чувствата си“ за жалкото ти отношение към мен. Намирам тази причина за неприемлива. Разбирам, че съжаляваш — е, не каза точно това, но...

— Разбира се, че съжалявам!

— Аз също — продължи тя, смръщвайки се леко, преди да продължи — Както и да е, съжалението след свършен факт рядко помага. И този случай е такъв. Ти имаше други възможности. Но избра по-лесният път.

— Какви други възможности? — гласът му отново звучеше разочаровано.

— Можеше да пратиш някой след Джереми. Трябваше да ме задържиш в странноприемницата, в удобната стая, докато се върнат с истината, вместо да ме извеждаш в бурята навън!

— Когато бях ей на толкова да те хвърля в леглото?

Между палеца и показалеца му нямаше никакво разстояние и страстта отново обагри страните ѝ.

— Можеше поне да изчакаш, докато прислужницата ми се върне. Тя щеше да потвърди всичко...

— Проблема бе там, Кейти, че не можех да чакам и минута повече. Но те оставих да си отидеш. Това би трябвало да има значение. Тя ахна.

— По дяволите, аз избягах от теб! И можеше да си счупя врата, докато го правех, да знаеш. Скачане от прозорци, галопиране в дъжда, хлъзгави покриви — приличам ли на дете, което ще се радва на такива неща?

— Не съм отсъствал толкова дълго, Кейти. Можех лесно да те настигна, но реших да не го правя — той звучеше по-скоро горд със себе си — Джуди беше в безопасност, така че, те оставих да си тръгнеш.

— О, разбирам. Значи вместо да ме влачиш по пътя до Лондон, мислейки си, че ще ме хвърлят в затвора, си ми позволил да избягам, за да мога да се натъкна на Мейси Камерън и да завърша в крайна сметка в затвора, след като тя бълнуваше като лунатичка и...

— Лъжеш — прекъсна я той.

— Ще ти се, нали?

— Кейти! — каза той предупредително.

Тя изсумтя.

— Добре ще е да запомниш, че вече не можеш да ме заплашваш. Нищо няма да ти кажа освен ако сама не реша. Но не съм пазила тайна. Ако не ме беше замъкнал в Нортхемптън, щях да бъда удобно настанена в каретата си на път за Лондон, точно след Джудит и никога нямаше да попадна на Мейси Камерън отново. Властите щяха да я хванат така или иначе, след като беше по-изплашена от мъжа си, отколкото от затвора. Не трябваше аз да съм тази, която да я заведе до полицията.

— Тогава, защо го направи?

— Защото налетях отново на нея, когато се върнах в Нортхемптън и това беше правилното нещо, което да се направи. Но Мейси знаеше, че аз провалих плановете ѝ и тъй като тя беше щастлива да влезе зад решетките, за да избяга от гнева на съпруга си, и достави удоволствие да вкара и мен, като ме обвини за целия заговор, точно както и ти!

— Мили Боже! — каза Бойд, силно разстроен — Не знаех, Кейти!

Тя го изгледа навъсено.

— Не трябва ли точно сега да злорадстваш? И ти това искаше, нали? Да свърша в затвора. Е, накрая се озовах там и прислужницата ми също, както и кочияша ми, което между другото бе причината да напусне.

— Полицията също ли не ти повярва?

— О, повярва ми. Но не можеше да ме пусне, преди да получи разяснение от Малъри. Името им е добре познато дори и на Север. Стана почти обяд на следващия ден, когато неговия човек се върна от Лондон с информацията, получена от Джудит и бяхме най-накрая освободени.

— Не можеш да си представиш, колко много съжалявам, Кейти!

Той каза това с много чувство. Тя не се усъмни, че го мисли. Но все пак беше твърде късно за извинения.

— Не, не мога — каза тя — Нито пък искам да опитвам. Наистина ли мислиш, че няколко думи, независимо колко искрени, ще ме накарат да забравя яда и унижението, които изпитах, когато ме заклеймиха, като обикновен престъпник, само защото се опитах да помогна на малко момиченце в нужда?

— По дяволите, трябва да ми позволиш да ти се реванширам по някакъв начин — изражението му светна, когато му хрумна идея — Каза, че си изгубила кочияша си? Ще те возя където искаш да отидеш, за колкото дълго искаш!

Тя завъртя очи към тавана.

— Вече замених кочияша. Наричаш това оправяне на нещата, давайки ми нещо, което вече имам?

— Кейти, подскажи ми! — каза той раздражено — Все трябва да има нещо, което искаш или имаш нужда, с което да мога да ти помогна.

— Има само едно нещо, което имаш, което...

Тя спря внезапно. И дума не можеше да става да се качи на кораба му, нещо което ѝ бе хрумнало когато той спомена, че ще ѝ осигури транспорт. Може да се разкайваше, но не достатъчно, за да ѝ отстъпи кораба си, дори и да му предложеше да му плати. Освен това, планирането на пътешествието и, според корабните разписания беше просто едно досадно неудобство. В действителност тя не се нуждаеше от собствен кораб.

Внезапно той я загледа откровено сладострастно. Чувствения огън в очите му почти я парализира. Какво по дяволите беше казала?

Тя остро си пое дъх.

— О, Боже мой, толкова си далеч от истината, че ме смайваш. Нямахте нищо неуместно в това, което щях да кажа. Със сигурност не беше това, за което си мислиш.

— Тогава, какво имам аз, което...?

— Нищо! — отсече тя, изнервена от посоката, в която техния разговор бе поел. — Загубих си мисълта. Не мога да си спомня, какво исках да кажа. Така, че не го споменавай отново.

Погледът му беше страстен. Усети го чак до пръстите на краката си. Огъня все още гореше в тъмните му очи...

Той преодоля разстоянието помежду им и я притисна здраво към себе си. Целувката му беше толкова гореща, колкото бе изражението му, точно както тя предполагаше, че ще бъде. И тя не се отдръпна. О, не, тя обви ръце около него. Тези усещания на вълнение и желание, които вибрираха в стаята в Нортхемптън, когато той я докосваше, се върнаха, разбърквайки вътрешностите и, карайки я...

— Не си много добра лъжкиня — забеляза Бойд.

Тя премигна, за да прогони кратката фантазия изчервявайки се, заради мислите, които нахлуха неканени, докато той стоеше точно пред нея и започна да бръщолевеи.

— Всъщност, съм невероятно добра. Отлична съм. Силно ще се изненадаш, не че това има значение изобщо. А и ти дадох много повече време, отколкото заслужаваш. Трябва да тръгна рано сутринта, за да довърша работата си тук, така че отивам да си легна. Моля те, предай пожеланията ми за лека нощ на семейство Малъри, ако обичаш.

— Кейти...

Тя изписка, когато той стигна до нея, защото целувката, която си бе представила беше все още жива в съзнанието ѝ. Изхвърча от салона и изкачи бързо стълбите. Той вероятно не смяташе да се опита да я спре, но тя щеше да му позволи да я настигне, изтощавайки сетивата и повече, отколкото можеше да понесе за една вечер. Господи, тя бръщолевеше, като луда!

Този негов поглед накрая, когато тя знаеше какво си мисли... и иска да направи с нея. И вътре в себе си тя му беше позволила! И как по дяволите щеше да заспи сега, след като вече си беше представила,

как можеше да протече тази среща, ако този мъж заслужаваше да му се прости?

ГЛАВА 22

Въпреки че хората в Гардинър не общуваха помежду си много, освен в неделя и по празниците, майката на Кейти все пак я учеше на тънкостите на добрия етикет, както и нея я бяха учили преди години и посещенията на хора в дъждовно време влизаше в списъка с „никога не го прави“. Дъждовната вода във фойетата на хората и оставяне на мокри, кални отпечатъци от стъпки върху скъпия килим, със сигурност нямаше да осигурят повторна покана. Не че къщите в Гардинър имаха скъпи килими, но Аделин беше категорична по въпроса.

Когато Кейти погледна през прозореца на следващата сутрин, не видя ситен дъждец, а истински порой. Дъждът, който валя вчера цял ден, продължаваше и нямаше никакви изгледи да спре. Тя изчака един час, после станаха два, но накрая отложи посещенията при Милърд за друг ден. Ако тя и Грейс се върнеха в Лондон до утре вечерта, за да отплават на следващия ден, можеха да си позволят да прекарат още един ден в Хавърстън, а и Кейти продължаваше да обмисля, дали да не отложи тръгването от Англия, ако всичко минеше, както тя се надяваше със семейство Милърд.

Вчера, след като пристигна в Хавърстън, беше изумена. Къщата на сър Антъни беше блестящо елегантна, но провинциалното имение на Маркиза беше замък! Буквално се разпростираше на акри земя и беше толкова голямо, че блясъка на светлината се губеше в огромните стаи. Но домът на маркиза имаше дивани, толкова разкошно тапицирани, че Кейти се страхуваше да седне на тях, камини, два пъти по-големи от нормалното, картини, висящи на стените с тапети, които бяха по-големи от нея! Джудит я бе завела на кратка обиколка, която отне цял час и не обхвана дори половината от замъка.

Тя не беше ходила все още до парниците, дори и за да види каретата, която бе превърната в градинска украса. Джудит беше оставила тази обиколка за след вечеря предния ден, когато лампите щяха да са запалени, за да й придадат впечатляващ вид, но Кейти се оттегли в стаята си след вечеря, заради Бойд.

Реши да ги види сега, преди закуска. Нямахте да чака дъжда да спре, тъй — като нямаше такива изгледи. Навън имаше много парници. Джудит не бе преувеличила за любовта на Джейсън Малъри към отглеждането на растения. Те всички бяха големи и повечето направени от стъкло и Кейти трябваше само да спомене „каретата“ на един слуга, за да я упъти в правилната посока.

Той предложи да ѝ донесе чадър. Тя не искаше да чака и отказа, а и не беше толкова далеч от къщата. Но преди да прекрачи прага на парника, се смееше на това, колко бързо беше подгизнала. Но не ѝ беше студено. Вътре в парника беше топло и влажно. Пътека водеше през богатата зеленина, някои растения бяха саксийни, някои увивни, някои дори висяха от гредите на покрива, но повечето просто бяха засадени в благоприятната почва под краката ѝ.

Когато съзря каретата забави ход с широко отворени очи, изумена за кой ли път. Джейсън дори беше окачил два полилея над нея, в парник! Тя се натъкна на работник, който ги палеше.

Е, това беше прекалено и тя попита слугата:

— През деня?

Старчето кимна.

— Само през мрачни дни, като този, госпожице.

Кейти седна на една от пейките, които бяха сложени близо до каретата. Скоро слугата привърши работата си и я остави сама. Каретата беше невероятна гледка. Колелетата бяха махнати, правейки я да изглежда, като засадена в земята! Цветя и лози я обграждаха. Но със сигурност не се нуждаеше от допълнителна светлина. Изцяло в бяло и златно, вероятно сияеше, когато слънцето преминаваше през прозорците. Но полилеите ѝ придаваха уникален блясък, карайки я да изглежда почти нереална и провокираше приказни видения в съзнанието ѝ.

Тя усети нервният ѝ стомах да се успокоява. Дори тревогите от миналата нощ изчезнаха. Обстановката беше толкова спокойна, че тя почувства част от това спокойствие да обзема и нея.

Дори не се скова, и не понечи да си тръгне, когато Бойд се появи и седна до нея. Разговора от снощи бе предизвикал силни чувства в нея, но в момента изобщо не се подразни от присъствието му. Когато го погледна, тя се зачуди, защо трябваше да е толкова красив? Беше облечен така, както обикновено беше на кораба си, в риза с отворена

яка и незакопчано сако. Не беше официално с шалче и въпреки това дрехите му стояха отлично, даже прекалено добре, обгръщайки слабото му мускулесто тяло.

— Значи все пак нямаш нищо против дъжда? — попита той.

Тя избърса лице в дългите си ръкави, но капчици вода все още блестяха по плитката ѝ, а мокри петна осейваха лимонено — зелената и рокля навсякъде. Копнееше да отстрани дъждовните капки от бузите му с... език...

Незабавно се изчерви от посоката, в която мислите ѝ бяха поели, но той вероятно предположи, че беше заради въпроса му. С усилие се опита да запази тона си разговорлив, какъвто беше неговия.

— Не и когато съм излязла по мой избор — отговори тя.

Той се засмя.

— Разбирам.

— Не си толкова глупав все пак? — усмихна му се и тя.

Боже Господи, тя се шегуваше с него? Е, по-добре отколкото да му се присмива, но къде беше останал гневът ѝ? Не му беше простила, изобщо. Може би беше заради обстановката? Караше я да се чувства като в приказка... или една от нейните фантазии... където Бойд Андерсън често се появяваше.

— Мислех, че ще посетиш роднините си тази сутрин. Не очаквах да те намеря тук.

— Откъде знаеш?

— Попитах Рослин. Предпочитам да не оставям нещата на случайността, когато ти си замесена.

Тя се изчерви отново и цялото и тяло внезапно се стореци. Спомни си, защо му беше казала, че е омъжена в началото. Той я смущаваше по начин, който ѝ бе непознат. Бе разкрил чувствата си, или по-точно желанията си, когато си мислеше, че е престъпница. И не ги криеше сега, когато бе узнал, че това не е вярно, защото вече знаеше, че не е омъжена. Можеше ли да устои на флиртовете му този път? Или бе твърде привлечена от него, за да се наслади на един малък романс и после да се отдръпне?

— Да не си глътна езика, Кейти?

Тя прогони мислите си.

— Няма да ги посетя в този дъжд. Това може да почака до утре.

Той се засмя и ѝ напомни:

— Току-що твърдеше, че нямаш нищо против дъжда. Смя ли да се надявам, че не си искала да напуснеш Хавърстън, без да ме видиш отново?

Тя извъртя очи.

— В никакъв случай. Просто никога не съм се срещала със семейството на майка ми, така че искам тази първа среща да е перфектна.

— А, разбирам. Уведоми ли ги, че ще се забавиш?

— Те дори не знаят, че съм в Англия.

Той повдигна вежда.

— Няма да ги осведомиш, че си в околността, преди да се появиш на вратата им?

— За да могат да си стегнат багажа и да си тръгнат?

Беше очевидно, че сега не се шегува, което накара Бойд да се намръщи.

— Защо казваш това?

Тя никога не му бе споменала за семейство Милърд. Със сигурност не ги бе споменавала в никой от разговорите им на борда на кораба му.

Не искаше да му обяснява ситуацията сега, така че каза:

— Те са семейството на майка ми, но са се отказали от нея, когато се е омъжила за баща ми и е заминала за Америка. Може да не искат да се срещнат с мен. Всъщност, за малко да не дойда тук.

Той посегна към ръката ѝ. Това щеше да е нещо нормално, ако бяха приятели и неговата вина не стоеше помежду им. Върна ръката си обратно на коляното си, но тя разбра какво почти беше направил и горещите искрящи усещания отново я обзеха... По дяволите?

— Хрумвало ли ти е, че може изобщо да не са в имението сега?
— попита той.

— Спряхме в Хавърс Таун на идване и разпитахме в няколко магазина. Семейство Милърд са тук.

— Искаш ли придружител? Ще се радвам да те придружа. Ако имаш нужда от морална подкрепа.

Опитваше се да се реваншира или наистина искаше да предложи помощта си? Беше трудно да се каже, какво се върти в главата му — освен похотта, която той не криеше. Но точно сега не можеше да я различи в погледа му. Беше сърдечен и мил.

Кейти изстена вътрешно. Какво ѝ ставаше? Нямаше значение как се държи сега, беше го видяла в най-лошата му светлина — арогантен, упорит, глух за обяснения и трябваше да изстрада всичко това, плюс още много неща, за които отново него обвиняваше. Може да не я беше вкарал в затвора, но тя нямаше да се озове там, ако той не беше я отвел насилствено от Нортхемптън през онзи ден.

Тя рязко се изправи.

— Благодаря, но това е нещо, което трябва да направя сама. И смятам, че вече съм готова за закуска.

Той извика след нея, но тя излезе, без да спира. И нямаше да спре и в салона за закуска, ако беше празен, защото чу Бойд точно зад себе си. Но не беше празнен.

По-малката, по-непретенциозна стая имаше стена от прозорци, които пропускаха сутрешното слънце, когато не беше облачно или дъждовно, както днес. Беше приготвена за бюфет днес. Джудит и майка и вече се бяха настанили на масата и Кейти седна между тях. Това я предпази от следващ личен разговор с Бойд за момента и смяташе да си остане така до края на посещението си.

ГЛАВА 23

Кейти пропусна обяда, но осъзна, колко глупаво беше да се опитва да отбягва Бойд. Той така или иначе я следваше, или поне така изглеждаше, след като не можеше да се обърне, без да го види наблизо. Някак си успя да я склони на една партия шах. Съревнование ли и предлагаше Бойд? Тя не успя да го срази с думи, така че защо да не го бие поне на шах?

Оказа се приятно изживяване, което отне по-голямата част от следобеда. Джудит стоеше до нея и ѝ шепнеше ходове, които можеше да направи. Бойд я обвини в измама заради това!

— Кой играе срещу мен? — попита той по едно време — Ти или Джуди?

— Изнервяш ли се? — усмихна се самодоволно тя, като взе втория му кон, оставяйки го без ход за отмъщение, освен ако не искаше да изгуби и царицата си. — Джудит просто ми потвърждава, че стратегията ми работи. Изглежда и двете мислим еднакво.

Гледайки от Кейти към Джудит, той възкликна:

— Боже мой, вие двете дори злорадствате еднакво. Какво ще кажеш, вместо това да помогнеш на мен, Джуди? Аз съм този който губи тук.

Детето се изкикоти, но остана там, където си беше. И Бойд доказва, че не той е губещият все пак, когато след четири хода взе царицата ѝ. И така щеше да свърши тази партия. Когато царицата си отиде, всяка надежда си отива с нея.

Бойд играеше много агресивно! Кейти не бе свикнала с това. Досега бе играла само с майка си. Бе спокоен и приятен начин за убиване на времето. Но не трябваше да се изненадва от стила на игра на Бойд.

Тя усети агресивната му натура, още първия ден, в който го видя, когато беше толкова очевидно, че ще я преследва. Мъжът толкова я беше завладял, че трябваше да сложи край на това, като си измисли

съпруг. Тя си помисли, че ще е по-добре подготвена да се справи с флиртове от този род, но очевидно не беше, или поне не с Бойд.

Но в момента, агресията му беше насочена към играта и Кейти се забавляваше твърде много, за да сложи край. Той спечели тази първа игра и веднага започнаха следваща. И продължи по същия начин да я разсейва и да ѝ пречи да се концентрира, при това съвсем умишлено. Имаше много смях и по-късно тя осъзна, че не би трябвало да се смеят толкова. Шахът бе сериозна игра, но той го превърна в забавление, каквото Кейти не бе изпитвала досега.

Тя не успя точно да го срине след като го победи само веднъж от трите игри, които изиграха, но не му се даде лесно и беше доволна, че го е затруднила.

— Кой те научи да играеш? — попита той, най-накрая след като оставиха фигурите настрана.

Вечерята беше обявена и той ѝ предложи ръката си, за да я придружи до трапезарията. Тя пое ръката му без да се замисли, твърде отпусната в компанията му, за да си спомни, че не трябва да го докосва.

— Майка ми — отговори тя — Играехме веднъж или два пъти седмично вечер.

— И от нея ли губеше така лесно?

Тя потисна смяха си:

— Наричаш това лесно? Почти те бих и трите игри!

— Почти не се брой... освен за това.

Той показа, какво е „това“, като я избута настрана точно до вратата, извън полезрението на другите в коридора и я притисна към стената опрял ръце от двете и страни. Джудит бе избързала напред. Сега бяха сами в стаята. Все още не я докосваше, но тя усещаше, че ще го направи всеки момент.

— Недей! — промълви тя. Боже дали го каза? Взираше се в устата му, останала без дъх в очакване на целувка, докато той бавно се навеждаше към нея.

— Кейти?

Беше Джудит, която я викаше от коридора, за да разбере, какво я е задържало. Бойд изстена и се отдръпна. После върна ръката ѝ обратно върху своята и я придружи до трапезарията, сякаш не беше я целунал за малко току-що.

Кейти не можеше да повярва. Нима той си мислеше, че му е простила? Определено изглеждаше, че се държи, все едно, въпроса вече е решен. Нито веднъж днес не бе споменал съжалението си, но и тя нито веднъж не бе споменала инцидента, така че той може би базираше предположенията си на това. Той наистина правеше предположения твърде лесно, припомни си тя, включително и нелепи.

— Бойд... — започна тя.

Но те бяха влезли в трапезарията и тя не можеше да продължи пред всички Малъри. Той обаче имаше да ѝ каже още нещо:

— Ще седнеш ли до мен? — прошепна той.

Кейти дръпна ръката си от неговата и каза просто:

— Не!

Докато се приближаваше към мястото до Джудит, вместо към другите две празни места от другата страна на масата, тя видя, че Бойд се мръщи леко настанявайки се на едно от тези места срещу нея. Толкова по-зле за него. Той не трябваше да забравя какво му беше казала снощи в същата тази стая, и вероятно вече си припомняше. Само защото тя беше някак по-общителна с него днес заради спокойствието на Малъри, не означаваше, че нещо се е променило.

Заповяда си да не му обръща внимание през остатъка от вечерта. Така щеше да му покаже ясно каква е позицията ѝ. И щеше да успее, ако очите ѝ не се спираха толкова често върху него. Тя започна разговор с Джейсън Малъри, за да задържи вниманието си далеч от Бойд.

Предната вечер не събра смелост да попита Джейсън за съседите му. Огромният мъж я уплаши много със сериозния си поглед и сдържаност. Той беше рус и зеленоок, като братята си Джеймс и Едуард — само Антъни беше с тъмни като на циганин коси. Джудит се опита да я убеди, че Джейсън беше тиранин, само когато братята му го ядосваха, и че беше като голямо плюшено мече що се отнася до останалите членове на семейството. Без значение дали беше истина или не, днес беше много по-приятелски настроен. Бе разговарял с нея няколко пъти и дори беше стоял с ръка, обвита около Джудит да наблюдава играта на шах известно време.

Затова тя го попита, какво може да ѝ разкаже за семейство Милърд. За съжаление не беше много.

— Никога не са били много общителни тук в провинцията — каза и той и после добави с усмивка — Не че ние някога сме били във вихъра на забавите тук. Но те не бяха част и от Лондонските кръгове. Както и аз, за разлика от по-малките братя, които бяха, а не си спомням някога да са споменавали, че Милърд са били част от обществото. Мисля, че те предпочитат Глочестър, поне оттам разбрах, че е била баба ти Софи, преди да се омъжи за графа, и затова имат повече контакти в този град.

— Познавахте ли майка ми, Аделин?

— Страхувам се, че не помня някога да съм срещал лейди Аделин. Имаше слух, че се е омъжила за някакъв барон на Континента. Така ли е?

— Не.

— Смътно си спомням по-голямата ѝ сестра Летиша, която съм срещал в Хавърс Таун от време на време на младини. Всъщност, като се замисля, я виждах там много често. Сякаш, всеки път, когато отидех до града, тя беше там, пазарувайки или правейки нещо друго. Беше мило момиче. Винаги спираше, за да размени няколко думи с мен.

— Беше?

— Ако се случи да се натъкна на нея днес, тя просто ме подминава. Поради някаква причина, никога не се омъжи. Това я превърна в крайно неприятна дама, или поне такава бе общото мнение. Странно, почти не си спомням милото момиче, но киселата стара мома помня много ясно. Предполагам, че неприятните личности се запечатват в съзнанието.

Тази кратка информация, беше повече, отколкото майката на Кейти и бе давала някога, включително имената на роднините ѝ. „Баща ми“, или „Графа“, или „майка ми“, така Аделин винаги ги наричаше и никога дори не бе споменала сестра! И Кейти щеше да се срещне с тях утре. Или поне се надяваше.

ГЛАВА 24

Кейти не беше планирала да взима Грейс със себе си при визитата до семейство Милърд. Прислужницата ѝ или щеше да се опита да я окуражи със саркастични забележки, което щеше да подтикне Кейти да ѝ покаже, че греши, или да засили нервността, от която бе обзета. Но присъствието на Бойд в Хавърстън, промени решението на Кейти да остави Грейс. Да се върне в имението на Маркиза, след посещението си при Милърд, само за да вземе прислужницата си, беше по-лошата от двете злини — след като Бойд все още беше там.

Но Грейс я изненада. Тя почти не продума дума по време на краткия път до дома на Милърд, а разстоянието наистина беше кратко. Хавърстън беше в околностите, от едната страна на малкия град Хавърс, а Милърд живееше в покрайнините от другата страна. Двете имения се намираха на по-малко от двадесет минути едно от друго. На Кейти ѝ изглеждаше странно, че при такава близост, двете семейства не се познаваха по-добре, но както Джейсън каза, тази част от Глочестършир не беше много известна с обществения си живот.

— Аз ще те чакам тук в каретата — каза Грейс, когато спряха пред великолепия провинциален дворец. — Просто не забравяй, че съм тук, ако планираш по-дълго посещение.

Мълчанието на Грейс беше разбираемо. Тя не бе спряла да настоява за това посещение, но сега очевидно беше толкова притеснена от последствията, колкото и самата Кейти. Ако не минеше добре, Грейс щеше да обвинява себе си.

Но това остана някъде назад в ума на Кейти, докато стоеше пред входната врата на големия провинциален замък. Имението изобщо не беше толкова голямо, колкото Хавърстън, но все пак беше величествено и на преден план в съзнанието ѝ изникна страх, който не бе изпитвала никога до сега. Не, не беше така. Испита същия страх, първия път, когато дойде в Хавърс Таун. Тогава тя му се поддаде и не посмя да се изправи пред вратата на роднините си. Смяташе да

направи същото отново — да се обърне и да тръгне в която и да е посока, само да не е тук...

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

Вратата се бе отворила. На прага стоеше възрастен мъж облечен в типичния черен костюм, който слугите обикновено носеха. Иконома на Милърд? Не, иконома на нейното семейство. По дяволите, нейното семейство живееше тук. Може да са се отказали от майка ѝ, но те бяха нейното семейство. И те се бяха отрекли преди много години. Аделин може и никога да не им бе простила, но вероятно семейството ѝ вече съжаляваше за действията си. И Кейти никога нямаше да разбере дали е така, ако не им кажеше коя е.

— Аз съм Кейти Тайлър.

Старият мъж я изгледа учудено. Явно името Тайлър не му говореше нищо. Е, може би беше нов в домакинството или по-вероятно, семейството не обсъждаше лични неща с прислугата. Или просто име, като Тайлър бе забравено след цели двадесет и три години.

— Бих желала да говоря с господарката на дома, ако е свободна?

— Влезте вътре, госпожице — предложи ѝ ръка той — вятърът е студен.

Тя не бе забелязала студа, докато той не го спомена. Дъжда беше спрял по някое време през нощта, но плътна покривка от облаци пречеше на слънцето да изгрее тази сутрин.

Иконома я поведе към голяма стая, обзаведена като салон. Това, че я пуснаха вътре, означаваше че баба ѝ си е вкъщи. Повдигаше ѝ се все повече. Но заедно с това изпитваше голяма доза страхопочитание, което стягаше гърлото ѝ от емоции. Това беше къщата, в която майка и е израсла! Беше ли седяла на този кафяво-розов брокатен диван? Беше ли топила ръце над камината? Кой беше мъжът на картината над черешовата полица на камината? С кестенява коса и изискан вид. Не беше висок, но бе много красив. Бащата на Аделин? Дядо ѝ? Или още по-стар прародител?

Господи, колко много семейна история имаше в тази къща! И легенди. Щяха ли да ѝ ги разкажат? Щяха ли да споделят спомените си?

— Майка ми спи. Не се чувства добре. Мога ли да ви помогна?

Кейти се извърна. Жената беше на средна възраст с прошарена кестенява коса и смарагдови очи. Очите на Кейти. Очите на майка ѝ.

Тя усети влага да се събира в нейните. Това сигурно бе леля й. Не си приличаха много с Аделин, но тези очи...

— Летиша?

Жената се намръщи. Това драстично промени вида й, придавайки й суровост, която смути Кейти. Някой друг можеше изобщо да не се впечатли, но това беше лелята на Кейти, една от малкото останали й роднини, а жената не го знаеше все още.

— Лейди Летиша — каза жената с голяма доза снизхождение, сякаш говореше с някой, който беше сигурна, че е много под собствената й класа — Познавам ли ви?

— Все още не, но аз съм Кейти Тайлър.

— И?

Нямаше отворени обятия. Нямаше радостен плач. Нямаше щастливи сълзи за добре дошла. Както и иконома, леля й не разпозна името Тайлър.

Кейти беше сигурна, че Милърд поне ще помнят името на мъжа, който са отказали да допуснат в семейството. Сигурно двете сестри са обсъждали баща й в даден момент. Те нямаха толкова голяма разлика в годините, около пет или шест години. Но Кейти си правеше заключения, базирани на много малко информация.

И най-добрия начин да премине през това, преди нервите й напълно да я изоставят беше да каже:

— Аз съм вашата племенница. Аделин беше моята майка.

Изречението на Летиша не се промени. Тя дори не трепна. Но и вече беше издала възмущението си от това, че й се налагаше да говори с някой от по-нисша според нея класа.

— Махай се.

Кейти не повярва на ушите си. Със сигурност не беше чула добре. Но ако не беше, може би идеята на малката Джудит щеше да свърши работа все пак. Струваше си да опита всичко на този етап, ако всичко беше наред с ушите й.

— Изминах много дълъг път, за да се срещна с вас — каза Кейти, опитвайки се да не обръща внимание на отчаянието в собствения си глас — семейство Малъри от Хавърстън бяха така добри да...

— Как смееш да споменаваш тези интриганти! — прекъсна я Летиша, като гласа и се извиси ядосано — Как смееш да си въобразяваш, че си добре дошла тук, ти малко копеле! Вън!

Кейти прехапа устни, за да спре треперенето им. Но не успя да спре сълзите, нито болката, която се надигна да я задуши. Избяга от стаята и от тази къща.

ГЛАВА 25

— Как така е отплавал? — развика се Кейти на докера, който току-що и беше казал, че е изпуснала кораба си.

— Тръгна със сутрешния прилив — каза мъжа, едва поглеждайки към нея, докато товареше сандъци в една товарна кола. — Както повечето кораби.

Той беше единственият, който стоеше близо до котвената стоянка на кея, към която се беше отправила. И намирайки стоянката празна, не беше съвсем на себе си.

— Защо не са ми казали! Защо не е отбелязано на билетите?!

— Погледнахте ли билетите?

Тя внезапно затвори уста и си тръгна. Не, не беше проучвала билетите внимателно. Не беше свикнала да плава. Беше пътувала по този начин само веднъж! И не можеше да повярва, че е изпуснала кораба!

— Наистина ли е заминал? — попита Грейс колебливо, когато Кейти се качи отново в каретата. Колебанието дойде от това, че чу затръшването на вратата, както и виковете отвън.

— Да.

— Слънцето изгря само преди час. Колко рано е трябвало да дойдем?

— Доста по-рано. Сега разбирам, защо човекът с билетите беше споменал, че можем да пренощуваме на борда, ако се притесняваме. Но не трябваше да го казва така, че да прозвучи просто като възможност.

Грейс се облегна с въздишка.

— Значи ще се върнем обратно в офиса за билети?

— И още едно дълго отлагане? Не мисля. Вместо това ще намеря Бойд Андерсън.

— За какво?

— За да наема кораба му.

Грейс започна да се смее, но не и Кейти. Когато прислужницата осъзна това, каза:

— Ти не се шегуваше?

— Не, не се шегувах. Той не спря да ме моли в Хавърстън да му кажа някакъв начин да се реваншира. А и нямам предвид да поискам да ползвам кораба му, без заплащане. Казах да го наема, нали?

— Да, но не можеш просто да наемеш корабът му с целият му екипаж, без да го известиш предварително.

— Мога, ако му принадлежи.

— Обзалагам се, че няма да се съгласи — предрече Грейс.

Кейти си спомни изражението на Бойд, когато я умоляваше да му позволи да направи нещо, каквото и да е, за да оправи нещата.

— Ще видим.

Бяха се върнали в Лондон вчера, достатъчно рано, за да опаковат дрехите, които бяха завършени и доставени в хотела ѝ и да намерят нов хотел. В предишният нямаше свободни стаи. Беше заминала толкова рано сутринта за Глочестършир, че не бе помислила да си запази стаята за другите нощи до завръщането си. Но поне хотелския служител беше запазил пакетите, които бяха пристигнали за нея и я упъти към друг хотел.

Тя предположи, че ще трябва да започне да обръща повече внимание на тези подробности, ако искаше да продължава да пътува по света. Корабни разписания, карети, запазени хотелски стаи, неща, които бе взела за даденост, е поне неща, които не ѝ се бе налагало да урежда. Тя се справяше добре, докато не напуснаха Шотландия, но дотогава не се бяха натъкнали на никакви препятствия по време на това приятно пътуване, което я заблуди и тя повярва, че всичко ще върви като по мед и масло и нищо няма да се обърка.

Кейти въздъхна. Знаеше, че реагира така заради случилото се в Глочестършир. Беше разстроена — дори много повече от разстроена, но трябваше да загърби всичко. Начина по който бе отхвърлена — гнева и болката, които изпита заради това. Тези чувства и бяха толкова чужди, че тя не искаше все още да ги анализира.

И не разказа на Грейс за кратката среща с леля си в детайли. Господи, майка ѝ е била права. Те наистина бяха сноби, от най-лошия вид и това беше всичко, което бе казала на прислужницата си. Беше твърде наранена, за да го обсъжда.

Никога преди, не я бяха наричали по този ужасен начин. Тя знаеше, че може да се използва по пренебрежителен и обиден начин, а не само за „незаконно дете“, каквато тя определено не беше. Значи леля и я беше нарекла копеле, само за да ѝ покаже, колко малко означаваше тя за нея. Все пак болеше. Болеше, дори повече от това, че надеждите и все още да има семейство шумно се сгромолясаха.

Тя искаше да се махне далеч от Англия и тези ужасни емоции, които никога не бе изпитвала преди да се озове тук. Да чака разписанието на друг кораб? Когато имаше друга възможност?

А дали отново не приемаше нещата за даденост? Грейс можеше да се окаже права. Бойд сигурно щеше да се изсмее на предложението да ѝ даде под наем кораба си. Идеята наистина беше нелепа, ако се замислеше. Но ако той се съгласеше, щеше да отплува още утре сутрин или дори по-късно днес. Ако приемеше тя щеше да го види отново. Тази сутрин на път към пристанището си мислеше, че няма да се срещнат повече. Ако приемеше, тя щеше да го види отново. И сега бе уплашена, но трябваше да си признае, едновременно с това и развълнувана. Щеше да настоява той да не пътува с тях. Това беше разумното решение. Той не беше капитан на кораба. Щеше да е много по-добре „Океан“ да е на нейно разположение, но собственикът му да си остане далеч в Англия.

И само за да е сигурна, че Грейс няма да я обвини по-късно, че е искала с нетърпение да се види с Бойд, спря първо в билетния офис. Ако успееше да вземе билети най-късно за следващия ден, щеше да забрави за помощта на Бойд Андерсън.

ГЛАВА 26

— В никакъв случай! — каза Бойд на Кейти.

Те седяха в салона на сестра му. Джеймс беше там, опрял едната си ръка на полицата на камината и слава Богу държеше устата си затворена. Нервите на Бойд бяха твърде обтегнати. Той не мислеше, че ще издържи още някоя от срязващите забележки на Джеймс днес.

Джорджина, която също бе там и седеше до Кейти на дивана, наливайки чай на четиримата, просто повдигна вежда заради острия му тон. Тя също се опитваше да не се меси в разговора, след като бе взел такъв учудващ обрат.

Бойд все още не можеше да повярва, че Кейти е тук, както и това, за което го молеше. Той влетя в стаята, след като го бяха събудили с новината, че има посетител и му бяха казали кой точно.

Дрехите му бяха размъкнати, защото ги бе навлякъл набързо. Джорджина пристъпи и без да споменава каквото и да е, закопча копчетата на ризата му правилно. Той едва забеляза, неспособен да откъсне очи от Кейти.

Не за първи път, си мислеше, че няма да я види никога повече. Този път, някак се беше измъкнала от Хавърстън преди дори да се беше събудил вчера сутринта и Рослин му беше казала, че корабът ѝ отплава днес. Не че той щеше да успее да я намери, след като се върнаха в Лондон. Прекара остатъка от деня и по-голямата част от нощта отчаяно опитвайки се да намери новия ѝ хотел, но безуспешно. Което беше причината да е все още в леглото в този късен час на сутринта.

Но тя го беше намерила. И беше минала направо към повода за посещението си. Без сърдечни поздравявания, дори и след като бяха прекарвали един прекрасен ден в Хавърстън, което му беше дало надежда, че могат да оставят тази нещастна грешка в Нортхемптън в миналото. Разбира се, тя беше станала отново резервирана през втората вечер. Може да не му се бе нахвърляла повече, но тази резервираност ясно му показваше, че не му е простила.

— Попита ме, дали имам нужда от нещо, с което можеш да ми помогнеш! — безцеремонно започна тя, като прикова смарагдовите си очи в неговите — Случи се така, че имам нужда от кораб. Би ли желал да ми дадеш твоя под наем?

— Под наем? — започна да се смее той, но спря толкова рязко, че прозвуча, все едно че се задушава. И после попита — Защо?

— Ами ще пътувам доста. Тръгнала съм да обикалям света, както знаеш. И предпочитам просто да отида където желая, без да се съобразявам с графици на корабите. Тази сутрин изпуснах един.

Лека розовина се появи на бузите ѝ, защото трябваше да признае, че кораба е отплавал без нея. Той вече знаеше как цвета по страните ѝ правеше лицето ѝ още по-изразително.

— Няма ли други кораби, които ще отплават днес?

Бойд погледна невярващо към зет си. Идеше му да му изтръгне езика. Предлагаше му се златна възможност, а Джеймс рискуваше да я съсипе! Не, не беше прав! Джеймс просто бе последвал неговия пример. Вместо да каже „разбира се наеми «Океан» за колкото време искаш“, той я бе попитал, защо ѝ бе необходим.

Събуди се! Тя ти предлага превъзходна възможност. Не разваляй всичко с логични въпроси.

— Очевидно е имало буря в района наскоро, която е повредила голям брой кораби — каза Кейти на Джеймс.

— Така е — добави Бойд — Един от корабите на Скайларк също акостира в пристанището, заради бурята. Изгубихме повечето от товара. Все още го поправят. С толкова много повредени кораби, закотвени в пристанището, ще отнеме по-дълго от обикновено да ги върнат в морето.

Кейти продължи:

— Вече ми се наложи да отложа пътуването миналата седмица, заради тази буря, иначе досега щях да съм отплавала. Но сега — тя стисна зъби, преди да каже — Осем дни! Казаха ми още осем дни, освен ако няма някой отказал се междувременно. Но ми обясниха колко малко вероятно е това. Чужденците, които са дошли тук за лятото са загрижени да се приберат у дома, преди времето да се застудило.

Нямаше съмнение, че е разочарована от забавянето. Беше очевидно от изражението и тона ѝ. И тя се беше сетила за него и за

предложението му да ѝ помогне, както може? Разбираемо. Бойд реши да се възползва. Не бе очаквал да получи такъв подарък от съдбата.

— Можеш да наемеш „Океан“ — каза той.

— Просто така?

— Да.

Тя беше изненадана. Джорджина също. Не беше лесно да отгатнеш какви мисли се въртят в главата на Джеймс, но поне все още слушаше без да коментира. Кейти наистина ли очакваше спор? Но тогава тя срина надеждите му.

— Смятам, че това няма да те обезпокои — добави тя — Ти не си капитан на кораба си. Няма смисъл да идваш и ти.

Бойд реши, че тази няма да я бъде. Когато ѝ каза, че няма начин, беше напълно сериозен. И сега се взираха един в друг в кратка битка на волята, която продължи по-дълго и притесни останалите в стаята. Бойд можеше да види в очите на Кейти, че иска да настоява, но той знаеше, че собственото му изражение отразяваше непреклонността му, така, че тя запази мълчание.

Джеймс всъщност му помогна, вероятно несъзнателно, когато каза:

— Това е необикновена ситуация. Съмнявам се, че бих могъл да изпратя кораба си на дълго пътешествие, без значение дали съм капитан или не. Но янкито винаги плава с кораба си. Освен това, предполагам, че това означава да остане под покрива ми ако кораба му отплава без него, а това изобщо няма да стане.

Той го каза така, че да прозвучи все едно се шегува, но Джорджина и Бойд знаеха, че говори истината. Джеймс не понасяше шуреите си, когато те идваха на гости. И всеки по-дълъг престой водеше до неприятности.

— И без това не подлежи на обсъждане — заяви Бойд, уреждайки въпроса — Където е корабът ми там съм и аз!

Кейти въздъхна.

— Е, добре тогава. Щом се налага. Относно подробностите, имам съвсем малко придружители. Прислужницата ми и кочияша, който вече наех. Може ли кораба ти да качи и карета? Ще поръчам една веднага щом пристигна във Франция и очаквам да пътува с мен.

— Ще им платиш заплатата под формата на наем. Екипажът ми ще е на разположение за всичко, което искаш да вземеш с теб.

Джорджина изгледа Кейти замислено:

— Ще отнеме време да се направи карета. Сигурна ли си, че искаш да останеш толкова дълго във Франция в това студено време?

— Всъщност не съм се замисляла за времето — призна Кейти — Но искам своя собствена карета. Много е неприятно да зависиш от наемни карети. Но не искам да чакам в Англия, докато ми направят. Казаха ми, че ще отнеме три седмици.

— Или повече — изкиска се Джорджина — Последната, която поръчах, бе готова след цели два месеца.

— Само, защото се опитваше да я превърнеш в спалня, Джордж — отбеляза Джеймс.

— Не е вярно! — каза Джорджина възмутено.

— Тези специални седалки, които измисли, със сигурност изглеждаха като матраци — продължи той.

— О, престани! — изсумтя тя, дарявайки мъжа си със зловна усмивка. — Защо да не добавиш допълнителни удобства след като ще пътуваш дълго време. Тази карета бе предназначена за пътуванията ни до Хавърстън, ако си спомняш — после премести погледа си към Кейти — Но аз измислих начин, да не чакаш толкова.

— О?

— Да, на Рослин току-що и доставиха нова карета. Няма да се изненадам, ако ти я предложи.

— Не бих могла...! — каза Кейти.

— Тя ще настоява, знам че е така — повтори Джорджина — Повярвай ми, тя постоянно се оплаква, че няма за какво да похарчи парите си. Тази карета дори не й трябва и въпреки това я поръча. А и видях онази нощ, колко разстроена беше, заради начина по който си била малтретирана, след като помогна на Джуди. — Джорджина отправи гневен поглед към Бойд, защото държеше него отговорен — Обзалагам се, че ще се зарадва да ти направи тази малка услуга.

— Наистина, не мога. Семейството на Джуди не ми дължи нищо затова, че помогнах — Кейти погледна към Бойд, точно както сестра му — Ти от друга страна...

— Знам — прекъсна я той — Повярвай ми, Кейти, нямаше да предоставя кораба си на твое разположение, ако не ти дължах огромно извинение.

— Е, нека да попитам Рослин — каза Джорджина — Ако съм права, каретата ще бъде доставена на „Океан“ по-късно днес. Тогава може да пропуснеш Франция за сега и да отпътуваш за някое по-топло място — освен, ако не харесваш студа, разбира се.

Кейти се засмя.

— Нямам нищо против студа, но не се бях замисляла за някои трудности, които могат да възникнат по време на пътуването. Ще настоявам да платя на Рослин за каретата, ако изобщо се съгласи да ми я отстъпи.

— Можем да отпътуваме за където пожелаеш, Кейти — добави Бойд — Но предложението на Джорджина е основателно. Вероятно европейските страни ще ти харесат повече през пролетта и лятото. А има много места с топъл климат, които да предпочетеш през зимните месеци. Следващата година отново можем да се върнем в Европа.

— Напълно сте прави. Няма причина да не посетя първо страните с по-мек климат и после да се върна на север.

— Колко дълго смяташ да пътуваш всъщност, Кейти? — любопитства Джеймс.

— Толкова, колкото ми отнеме, за да обиколя света.

Какво забележително изявление, но по дяволите, на Бойд му звучеше прекрасно. Това нейно пътуване можеше да отнеме години. И той щеше да попадне в рая или тя щеше напълно да го подлуди.

ГЛАВА 27

— Добре си се насадил, а?

Бойд тъкмо се беше върнал от кея, където бе прекарал по-голямата част от следобед с капитана си, Тайръс Рейнълдс, подготвяйки „Океан“ за отплаване утре.

Забележката дойде от Джеймс, вероятно защото Бойд изглеждаше леко потиснат. Той вече нямаше задни мисли. Имаше само жалки мисли, които бяха обзели определено побърканото му съзнание, след като възвишения рай му се беше изплъзнал, защото беше почти невъзможно да му се случи.

Проблемът беше, че Кейти Тайлър изобщо не бе, като другите жени на нейната възраст и той не знаеше точно как да подходи към нея. Вместо да мисли да се установи и да създаде собствено семейство, тя планираше околосветско пътешествие. Вместо да се омъжи, тя твърдеше, че вече е омъжена, за да държи мъжете настрана. По дяволите! Настина трябваше да е омъжена на нейната възраст, но изглежда бъдещите ѝ планове не включваха женитба.

Ако Бойд не беше толкова разсеян, никога нямаше да влезе в стая, в която присъстваха само Джеймс и Антъни Малъри. Не беше сигурен, дали ще може да понесе пренебрежителните забележки на Джеймс, още по-малко тези, които Антъни щеше да добави. Двамата братя лесно се хващаха за гушите словесно и го правеха с удоволствие — освен, ако не трябваше да се съюзят срещу някой общ враг. Тогава те обединяваха сили. Никълъс Идън, който бе женен за любимата им племенница, редовно ставаше прицел на нападките им. Както и всеки Андерсън, освен Джорджина.

Е, Бойд имаше нужда да поговори с някого, но братята му до един бяха извън Англия, а сестра му не беше подходящ събеседник за проблем като този. Ала тези двамата — едни от най-отявлените женкари в Лондон по тяхно време — ако някой можеше да разбере, това бяха те. Говореше се, че са вкарали в леглата си и са се

забавлявали как ли не, с толкова жени, че всеки друг мъж би им завидял.

Затова Бойд се отпусна на най-близкия диван и каза:

— И още как. Тя почти ме накара да полудея от желание при последното ми пътуване.

Антъни вече бе чул за „уговорката с наемането на «Океан»“ и каза остро:

— А сега отново ще се качиш на борда с нея? Много умно, няма що!

— Твърде импулсивно, дори и за янки — добави Джеймс.

— Какъв избор имах? Не само съм и длъжник за тази грешка, която допуснах в Нортхемптън. Аз я желая.

— Това, скъпо момче е болезнено очевидно — каза Джеймс — Държиш се, като проклет глупак когато си край нея.

Бойд трепна и опита да се защити:

— Мислиш, че не съм наясно ли? Мислиш, че нямаше да се сдържам, ако можех? Точно за това направих и този гаф. Не можех да се доверя на собствените си инстинкти относно нейната невинност през онзи ден, след като всичко, за което мислех беше, как да я вкарам в леглото.

— Звучи, като влюбен мъж, нали? — каза Антъни на брат си.

— Не, по-скоро, като разгонен — не се съгласи Джеймс.

— Обичаш ли я? — настоя Антъни.

Бойд се почувства, сякаш току-що го бяха скалпирали.

— Откъде по дяволите да знам? Толкова я желая, че не съм се замислял какво друго изпитвам към нея.

— Тогава, какви точно са намеренията ти? — продължи Антъни с леко намръщване. Не мисля, че ще ми хареса да чуя, че е наранена от теб или от който и да е друг всъщност. Тя е забележителна девойка.

— Съгласен съм — каза Джеймс — трябва да сме й много благодарни. Не са много тези, които биха направили това, което тя направи, за да спаси Джуди. Повечето хора, особено жените, нямаше да обърнат внимание на ситуацията или просто щяха да отидат да доведат помощ, и тогава щеше да бъде думата на детето срещу тази на някой възрастен. А знаеш дяволски добре, че нямаше да повярват на детето.

— И те са малтретирали бебчето ми — каза Антъни, ядосвайки се отново — Копелетата дори не са я хранили! Но Кейти Тайлър е видяла дете, завързано на пода и не е оставила спасяването на някой друг. Измъкнала е Джуди оттам, без да се замисля.

— Мисля, че това, което има предвид брат ми е, да не допуснеш заради похотта си да нараниш момичето. Тя може да иска да обикаля света, но не ми изглежда да е много светска, ако разбираш какво искам да кажа.

Бойд въздъхна.

— И двамата сте далеч от истината. От дълго време обмислях да се установя някъде и дори да се оженя.

— Обратно в Кънектикът, надявам се? — бързо отбеляза Джеймс.

Бойд изсумтя.

— Когато цялото ми семейство прекарва повечето време вече тук? Не, смятах да се заема с управлението на офиса на Скайларк в Лондон, като за начало.

Джеймс изстена, а Антъни се подсмихна. Бойд не обърна внимание на драматичните им изражения и продължи.

— Затова ще съм благодарен на няколко съвета за това, как да спечеля благоразположението на девойката.

Антъни погледна зад себе си, после към Джеймс и накрая възкликна:

— Питаш нас?

Този път Джеймс се подсмихна и каза на брат си:

— Хайде, мили момко, кой ако не нас да пита за съвети от този род? И тя не е една от нашите, така че няма защо да възразяваме, защото не искаме повече Андерсън в семейството. Той дори може да се окаже добър съпруг. Уорън се оказа такъв, а кой човек с ума си би предвидил това?

Антъни сви рамене.

— Е, щом ти си в играта, старче, предполагам, че и аз мога да се включа — и каза на Бойд — Да започнем с основното, а? Давала ли ти е някога някакви знаци, че изобщо те харесва? Всичко, което съм виждал е, как тя бяга веднага щом те види.

— Много се изчервява в мое присъствие — отговори Бойд — Мислех, че това е сигурен знак при младите момичета, но вече не съм

толкова сигурен.

Антъни се разсмя.

— Това изобщо не е знак. Може просто да я засрамваш с необузданата си похот. — Остави това настрана, пале, и помогни на момчето — смърри го Джеймс.

— Но то е очевидно, нали? — продължи Антъни — Ще трябва да я съблазни.

— Точно това си мислех и аз — съгласи се Джеймс.

— Това звучи... непочтено — отбеляза Бойд.

— Е, може да си свикнал с директен подход към жените, но наистина ли мислиш, че това ще свърши работа сега, когато имаш толкова вина за случилото се? — каза Антъни.

— Трябва да се завладееш чувствата ѝ, скъпо момче. Да я хванеш неподготвена — добави Джеймс.

Антъни подсвирна подигравателно.

— Точно в твой стил, старче. Аз предпочитам изискания чар. Досега винаги ми е вършил работа, знаеш.

— Не вярвам варварите да притежават такъв — добави Джеймс.

— Сега кой не е полезен? — отбеляза Антъни саркастично.

Джеймс въздъхна.

— Прав си. Навик, нали знаеш? — и после каза на Бойд — Съжалявам, янки.

Бойд се усмихна вяло.

— Свикнал съм.

— Да се върнем на подробностите тогава — каза Джеймс — Щом се увериш, че тя има някакви чувства към теб, различни от желанието да те убие, тогава ще започнеш бавно да преодоляваш бариерите. И не забравяй, че тя е издигнала много бариери по отношение на теб. Така, че не прибързвай. Запомни, финес.

— И непрестанно търси вниманието ѝ — добави Антъни — Изумително е какво можеш да постигнеш с очите си. Знаеш, те са най-силното средство за въздействие. Един чувствен поглед може да каже много повече от безброй думи, които могат да се възприемат превратно.

— Но дръж очите си над водата, ако ме разбираш — допълни Джеймс — Жените не обичат да зяпаш гърдите им. Кой знае защо това ги обижда.

— И аз не проумявам защо е така, но той е напълно прав —
добави Антъни.

Тъкмо когато Бойд започна да се замисля, дали да не си води бележки, Джеймс каза:

— Я ни покажи, момко.

— Какво?

— Какво си способен да кажеш на една жена с поглед. И
запомни, трябва да е изтънчено.

Бойд се почувства крайно неудобно, но опита и двамата Малъри
избухнаха в смях. Не спряха дълго време и той помисли, че му се
подиграват. Понечи да се изправи и да излезе преди горещия му
темперамент да надделее. Бе ги помолил за помощ, но трябваше да се
досети.

Джеймс пръв се успокои и каза:

— Покажи му, как се прави, Тони.

— Той не е мой тип — отвърна Антъни, но това му докара един
от непреклонните погледи на брат му, така че се поправи — Е, добре
де.

Антъни изчака момент, за да се успокои и после Бойд изпита
цялата тежест на това, на което дамите от Лондон бяха подложени,
когато той ги набележеше. Лесно беше да се види, защо способностите
на този Малори бяха легендарни в областта на прелъстяването.
Чаровен дори не беше близко до това, да опише такъв поглед.

Вече уверен, че не го занасят, Бойд побърза да се оплаче.

— Но той има забележителни очи. Изобщо не се учудвам, че това
върши работа при него.

— Така е — съгласи се Джеймс — Но това не означава, че
другите сме за изхвърляне. Сега опитай пак, момко, и този път си
представи, че госпожица Тайлър стои пред теб.

Това никак не беше трудно, при положение че Кейти не
напускаше мислите на Бойд. Той извика образа ѝ в съзнанието си,
красивите и смарагдови очи, трапчинките, които напомняха усмивка,
дори когато беше сериозна, кожата ѝ, която изглеждаше, като
копринена, пълните и изкусителни устни, дългата черна плитка, която
той искаше да затъкне в своя колан, вместо в нейния, привлекателните
и извивки...

— Мили Боже — каза Джеймс, разпръсквайки образа на Кейти от ума на Бойд — Забрави за това да я очароваш, докато не се справиш с похотта си. Дяволски лесно ще подпалиш кораба си, с погледи като този.

Антъни се подсмихна.

— Какво мога да кажа? Някои от нас го притежават, а други не — той дари Джеймс с уличаваща самодоволна усмивка, което предизвика изсумтяване от златокосия Малъри. Но тогава Антъни предложи на Бойд. — Просто се упражнявай, янки. Използвай огледало, ако трябва. Ще се получи както трябва. Битката ще е спечелена, ако можеш да възбудиш дамата още преди да си я докоснал.

— Обратно към общата стратегия тогава — каза Джеймс замислено — Ако наистина мислиш за установяване и накрая искаш женитба, накарай я да разбере, че не си против идеята. Но при всички случаи леко ѝ намекни за това. Не я обграждай с твоята новоанглийска откровеност. Дай и малко повече време да разбере, че това за теб е повече от импулсивно решение.

— Тя също е от Нова Англия — напомни им Бойд — Не сте ли забелязали досега, как минава направо на въпроса?

Джеймс се подсмихна.

— Изненада те, нали, искайки кораба ти?

— Чували ли сте някога нещо толкова нелепо? Дори не мога да си представя, какво я е накарало да си помисли за такова нещо, като наемане на кораб. Малка лодка да, разбира се. Но тримачтов кораб с пълен екипаж!

— Всъщност аз намирам това, като логична находчива идея — каза Джеймс — Ти не можеш, след като си живял цял живот в моряшко семейство. За теб корабите са твоята работа, прехрана, но не всеки го вижда по този начин. Дори аз притежавам кораб само за удоволствие...

— И пиратство — прекъсна го Бойд.

Джеймс повдигна едната си златна вежда.

— Няма да разискваме отново това, нали?

Бойд леко поруменя.

— Не, съжалявам.

Джеймс се върна на темата.

— Това, което имах предвид беше, че плащах на екипажа си, за всички ремонти, за всичко, свързано с кораба от собствения си джоб.

Не съм превозвал товари или пък пътници, за да се покрият разходите. И ето ти една млада жена, която има възможност и желание да обиколи света. Тя вече е привикнала да наема превозни средства и пристъпва към следващата стъпка да иска собствена карета вместо това. Няма да се учудя, ако си е мислела да купи и кораб, но просто няма търпението да чака да се построи. А и покупката им не е лесна работа. И рядко се намира готов кораб за отплаване. Когато не ти трябват, има изобилие от свободни след като няма да купуваш, но когато всъщност искаш един, е... знаете какво имам предвид.

— Липсата ѝ на търпение е очевидна — добави Антъни — В противен случай нямаше да идва да иска кораба ти, заради някакви си още осем дни чакане. Не е, като да е наложително да замине веднага.

— Това бяха още осем дни към тези, които вече беше се наложила да чака за кораба, който изпусна тази сутрин — напомни им Бойд.

— Прав си. Бях заправил за това — каза Антъни — Но все пак, защо бърза? Казвала ли е?

— Не съм питал — каза Бойд.

— Знаеш ли, — започна Джеймс — като помисля, аз мога да ѝ продам кораба, който наскоро купих. Купих го просто като прищявка, за следващия път, когато на Джорджина и хрумне да посети стария ви роден град, а това не е вероятно да стане до следващото лято. Беше ни добре дошъл за преследването на брат ти и помогна при спасяването на новия му тъст от пиратския затвор на Карибите, но сега имам цяла зима, за да се построи нов кораб, преди да ми потрябва отново.

— Не го прави — запротестира Бойд — Дори не го споменавай пред Кейти. Това е единствената ми възможност да се отърва от тази вина. Искам да продължа да се виждам с тази жена и не бих имал по-добра възможност от това да плавам около света с нея.

— Освен ако не продължи да се сърди.

Бойд рязко седна на дивана.

— „Океан“ е моята сделка за мир. Тя го намекна...

— Никога не се осланяй на нещо, което жена просто е намекнала, янки — каза Антъни и после изхихика — Особено, някоя, която скоро си ядосал.

— Това изобщо не е смешно! — измърмори Бойд с гневен поглед.

— Но е самата истина — отговори Антъни, вдигайки рамене — Ако бях на твое място, щях дай изясня нещата помежду ни, преди да оставя кораба си на нейно разположение. Не може и дума да става за прелъстяване на момичето, ако тя те мрази и в червата.

ГЛАВА 28

Плаваха вече четири дни, а Кейти не беше виждала Бойд дори веднъж, откакто онази сутрин отплаваха по Темза през Английския канал. И разговорът им тогава беше кратък. Те просто обсъдиха първата спирка, след като той ѝ каза, че трябва да прати тази информация до офиса на Скайларк, преди да отплават.

— Бих предложил Карибите — каза ѝ той — това е област, с която съм добре запознат, тъй — като винаги е била в търговските маршрути на Скайларк. Водите са топли, времето винаги меко, плажовете девствени. Почти през цялото време от годината е лято.

Тя не смяташе да спори само за да му направи напук, въпреки че точно така щеше да постъпи ако разговорът се бе състоял сега. Този мъж я пренебрегваше вече четвърти ден. Тя наистина не го очакваше, нито пък колко бързо ще се вбеси. Вероятно, защото самата тя смяташе да го пренебрегва, а той не беше наоколо, за да го забележи!

Но онази сутрин тя каза:

— Не искам отново да прекарам дълги седмици в морето, поне не толкова скоро. Също бих предпочела да остана от тази страна на света, след като вече сме тук. Така, че нека просто да отплаваме на Юг, става ли?

— Към?

— Ти си моряка. Сигурно знаеш много повече за света отколкото аз. Спомена, че мога да избирам от много възможности. Нека ги чуя.

Не му отне повече от няколко секунди мислене.

— Средиземноморието тогава? Това е голям воден басейн, който обхваща няколко морета. Предлага достъп до южна Европа от северната си страна, Испания, Италия, Гърция, дори южните брегове на Франция и много острови около тях, и навсякъде все още е доста топло. Всъщност цялата област предлага пролетно време през цялата година. От южната страна на Средиземноморието е Африка, а на Изток...

— Африка звучи интересно.

— Да, но не е точно мястото, което би искала да обиколиш.

— Защо не?

— Защото по-голямата част е пустиня. Плюс това можем да спрем в няколко от отворените им пристанища, след като подминем Варварския бряг, за да добиеш представа за страната. Тогава ще можеш да решиш, дали искаш да видиш повече.

— Варварския бряг? — тя никога не бе чувала това име преди —
Защо не можем да спрем там?

— Там има най-вече пиратски убежища и...

— Чакай малко. Пирати?

Той леко потрепери, но веднага го прикри с вдигане на рамене и спокоен тон.

— Пиратите са злочест факт от живота в много райони на света, но те практически са активни в топли води. Сигурно си знаела това, преди да започнеш пътуването си?

Тя просто се взря в него невярващо. Не знаеше нищо подобно, но беше останала без думи, за да го каже в момента. Дори учителят ѝ не беше наясно с тези „факти“, или не ги е мислил за подходяща тема за дете.

Бойд продължи да я просвещава относно тези липсващи уроци по история, без значение дали тя искаше да ги чуе или не.

— Карибите, Азия, и Средиземноморието са само няколко от местата където има пирати от векове. Но „Океан“ е оборудван да се справи с тях. Бърз е и добре въоръжен. Корабите на Скайларк са имали достатъчно срещи с пирати, за да стане задължително за всичките ни кораби да разполагат вече с оръдия. Така, че е толкова безопасно да пътуваш с кораб, колкото и по суша, поне с кораб на Скайларк. Колкото до пътуването по суша, разбойниците по пътищата са доста често срещано явление, както знаеш.

— Не, не знаех. Всъщност нямах никаква представа.

— Не исках да те тревожа — увери я той. — Наистина можеш да обиколиш света, без да видиш пиратски кораб. И Скайларк има няколко маршрута в Средиземноморието, които включват няколко търговски споразумения. Така, че каперите от тези страни, които също имат споразумения с правителствата си, в повечето случаи няма да ни обърнат внимание. Само пиратите от Варварския бряг биха ни

нападнали, но както казах ние ще избегнем техните територии. Тайръс е добре запознат с тези води.

— Наистина ли е безопасно?

— Няма да те лъжа, Кейти. Нищо никога не е сто процента безопасно. Но не очаквам никакви проблеми, иначе никога нямаше да ти предложи този район. Корабите на Скайларк редовно пътуват до там, точно както морските търговци го правят от хиляди години. Но, колкото до пътуването по суша, когато каза, че искаш да обиколиш света предположих, че ще искаш да видиш колкото може повече разнообразни култури и природни красоти за един разумен период от време. Да видиш целия свят, ще ти отнеме цял живот. Не това имаше предвид, нали?

Той изглеждаше толкова ужасен, при тази мисъл, че тя едва се овладя да не избухне в смях.

— Не, напълно си прав — каза тя, за да го успокои — Малко характерен привкус от всеки регион ще е достатъчно.

След като уточниха първата им спирка, тя се обърна, за да се запъти към каютата си. Той я спря.

— Кейти, простено ли ми е?

Лека надменност се промъкна в тона ѝ. Тя не можа да го предотврати.

— Щедростта ти наруши мълчанието. Говоря с теб, нали?

— Но прощаваш ли ми?

— Позволи ми да платя, за да използвам кораба ти. Дали това ще направи пътешествието ми по-приятно, мисля, че предстои да разберем. Попитай ме отново след месец.

— Кейти...

— Смятам, че не е необходимо да се връщаме повече на това. Така, че ще го кажа за последно. Поиска начин, по който да се реваншираш. Предложих ти възможност да го направиш. Това, което направи е огромен жест. Сигурна съм. Но дотолкова, че да ме спасиш от осем, вече седем дни в Лондон. Досадни дни, сигурна съм, но дни, в които щях да намеря някакво развлечение, за да минава времето. Това не се равнява на един ден в затвора...

— Това не беше мое дело!

— ... За който непряко ти си виновен, за грубото отношение, за чувството на безсилие, гнева... — тя продължи, докато не я е

прекъснал пак — така, че повтарям, попитай ме пак след месец, след като съм видяла малко повече от света с твоя помощ.

Може би това беше причината, да не го види повече, след като отплаваха. Беше малко груба в отговора си. Малко? Не прекалено много. Той може би много съжеляваше за великодушното си предложение сега и тя не можеше да го вини. Разбира се, че жеста му беше достатъчен. Беше много повече, отколкото би могла да очаква. Не беше ли обмисляла да си купи собствен кораб? Сега имаше един на свое разположение, без да чака и без да плаща много. Иначе трябваше да плаща и за капитан и екипаж.

Имаше също и собствена карета, благодарение на Рослин Малъри, при това луксозна. Имаше също и собствен кочияш. Джон Тоби беше здравеняк, в средата на трийсетте. Твърдеше, че е добър стрелец и добър с юмруците също. С внушителните си размери можеше да бъде доста заплашителен ако се наложи. А беше много вероятно да се наложи и той се бе съгласил да ѝ бъде не само кочияш, но и охранител... Тя се бе уверила в това, преди да го наеме. И не бе никак трудно да го наеме. Фактът, че тръгваха на околосветско пътешествие бе по-скоро стимул отколкото пречка. Явно тя не бе единствената, която искаше да види повече от света.

За съжаление, Джон можеше и да не изкара пътуването с тях до края. Той не бе плавал никога преди и не беше единствения, който не бяха виждали от началото на пътешествието. Горкия мъж беше обзет от ужасни пристъпи на морска болест, още преди да прекосят Английския канал. Заради това, Грейс беше потисната. Прислужницата се радваше на приятелски флирт с Джон, който беше внезапно прекъснат, когато той се затвори в кабината си. Тя също осъзна, че той може да ги напусне, веднага щом акостират в първото пристанище. Особено, след като вече знаеше, че дълго ще плават.

Кейти въздъхна вътрешно. Тя стоеше сама на перилата с далекоглед в ръка. Бяха преминали през Гибралтарския Проток рано тази сутрин. Капитан Рейнълдс ѝ беше дал далекогледа още през първия ден в морето, казвайки ѝ, че ще плава възможно най-близо до бреговете на страните, покрай които минаваха, колкото плитчините му позволяваха, за да може да ги вижда. Движеха се бързо, тъй — като вятъра беше доста отзивчив. Времето също вече беше осезаемо по-

топло, достатъчно, за да не се навлича много, за да стои на перилата с часове, както правеше всеки ден.

Далекогледът беше мил жест, но още след първия ден вече не бе толкова забавно. Пейзажа беше започнал да изглежда по един и същи начин, скалисти брегове, плажове и много, много дървета. Тези по северният бряг на Франция поне бяха красиви, защото също както в Англия, бяха изпълнени с есенни цветове, но всичко бе все още зелено далеч на Юг. Там имаше само рибарски селища, които да разчупят еднообразието, или случаен крайбрежен град, който не можеше да се види много добре през далекогледа.

Не мина много време и специфичната дарба на Кейти се появи отново. Тя започна да вижда неща през далекогледа, които не бяха наистина там. Видя замъка на Милърд отново. И този път до нея на дивана седеше стара миловидна жена — бабата, с която не успя да се срещне. Тя държеше Кейти за ръка и ѝ разказваше истории от детството на майка ѝ. И леля ѝ Летиша беше там. Усмивваше се, смееше се. Напълно различна жена, от тази, която Кейти всъщност среща. Тя се извиняваше за предишния си ужасен прием, обяснявайки, че си е помислила, че някой си прави жестока шега и тя не е повярвала, че Кейти е тази, за която се представя.

Тази среща беше толкова различна, че извика сълзи в очите на Кейти. Всъщност тя само си фантазираше, но я изпълваха толкова дълбоки чувства, защото много силно искаше това да се случи, единственото семейство, което и беше останало, наистина да ѝ бъде семейство, любящо семейство. И тъй — като вече знаеше, че не е възможно, тя се наплака вечерта преди да заспи и не позволи повече на Милърд да се прокрадват в мечтите ѝ през деня.

И тогава Бойд започна да се появява твърде често от другата страна на бинокъла. Тя дори измисли перфектна причина за отсъствието му през тези четири дни. Със сигурност не беше морската болест, от която страдеше кочияша ѝ, както ѝ бе хрумнало първоначално. Бойд беше собственик на кораб. Нямаше да плава с кораба си, ако страдеше от тази болест, нали? Не, тя реши, че е повален от обикновена настинка, която обаче се бе влошила през нощта и сега той имаше толкова висока температура, че бълнуваше. И корабния доктор, Филипс, както мислеше, че се казва, не можеше да

стои денонощно при него, затова я бяха помолили да поеме част от това задължение.

Студени компреси, горещи гъби за баня. Тя си позволи неща, за които никога нямаше и да си помисли, извън неприличните си фантазии. Разбира се, тя беше там, когато той най-накрая се събуди, чудодейно без лепкава кожа или потна коса, напълно здрав и се взря в нея с тези кадифени очи.

Той сложи ръка на бузата и. Тя не се отдръпна от близостта му. Наклони глава, към ръката му.

— Дължа ли ти живота си?

— Не... е, може би малко.

Тя се усмихна. Можеше да си въобрази, че и той се усмихва, но толкова рядко го бе виждала да се усмихва. Обикновено беше изключително сериозен и обзет от страст, която не бе точно забавна. Затова не можа да си го представи усмихнат. Но и нямаше нужда. Достатъчно и бе да знае във фантазията си, че той иска да се усмихне.

— Тогава, позволи ми да изразя благодарността си.

Тя задържа дъха си, когато той я дръпна надолу за нежна целувка, но устните им все още не се докосваха. Така наведена, беше лесно за него да я издърпа върху себе си, чак до другия край на леглото. Сега тя лежеше до него, а той беше наведен над нея и по дяволите, тя успя да му се усмихне и то порочно. И това беше чудесно. Той щеше да я целуне. Тя чакаше със затаен дъх. Вече чувстваше тръпката, която само той я караше да изпитва.

Беше невероятно. Сякъш наистина се бе случило. Очакване. Ето това беше за нея защото никой не я бе целувал досега и тя нямаше представа как ще се почувства. Можеше само да предполага какво би било ако Бойд я целуне. Но, Господи, дори само това бе достатъчно да обърка чувствата ѝ.

— Ще се присъедините ли към нас за обяд, госпожице Тайлър? Трябва да обсъдим първото пристанище, след като вече достигнахме Средиземноморието.

Обикновено, можеше веднага да се отърси от фантазиите си, когато реалността я връхлетеше, но не и този път. Отне ѝ няколко мига да поеме дълбоко дъх и да се успокои достатъчно, за да погледне към Тайръс Рейнълдс, който бе застанал до нея на перилата. Вече беше свикнала с гърмящия глас на капитана достатъчно, че да не я стряска.

Беше мъж на средна възраст и имаше черна коса, сиви очи, буйни вежди и брада. Тя всъщност беше съвсем малко по-ниска от него.

— Нас?

— Да. Бойд ме помоли да ви отправя поканата.

— Той все още ли е с нас? Бях започнала да се чудя.

Хапливият ѝ отговор, предизвика лека усмивка по устните му.

— По обяд тогава, в моята кабина?

— Непременно.

Той се завърна на кварталдека. Тя се върна към далекогледа. Не бе изненадана от поканата. При прекосяването на Атлантика и тя и другите пътници често се хранеха в капитанската каюта с него. Беше обикновена учтивост, тъй като неговата каюта беше най-голямата на кораба. Но досега не я бяха канили, което, като се замисли сега, беше доста странно.

ГЛАВА 29

Кабината изглеждаше точно така, както Кейти я помнеше, удобна, с килим и плюшени седалки. Беше стая, обзаведена за работа, но и за развлечение. Масата за хранене, бе достатъчно голяма да побере десет души. Понякога „Океан“ превозваше само пътници с малко товар. Имаше малък кът за музикални изпълнения в ъгъла, с три стола, арфа и скрин със стъклена предна част, където стоеше асортимента от музикални инструменти. Самият капитан свиреше на арфа. Един от офицерите му беше добър с лютнята. При прекосяването на Атлантика, един от пътниците имаше прекрасен глас и се присъединяваше към тях през повечето вечери, предоставяйки им отлично развлечение.

Кейти се бе чудила преди, защо Бойд не е задържал тази голяма каюта за себе си. Като собственик на кораба, несъмнено имаше право. Разбира се, тя си нямаше на представа, как изглеждаше неговата каюта. Можеше да е толкова голяма, колкото и тази.

Нейната собствена този път беше с прилични размери. Почти не се блъскаше в мебелите, ако внимаваше, какъвто бе случая предишният път. Имаше достатъчно място за голямо легло, гардероб, бюро, малка маса с четири стола и сандъците с дрехите ѝ. Имаше дори шкаф за книги, пълен с разнообразие от материали за четене, на който тя много се зарадва. Предположи, че стаята бе запазена за специални пътници, каквато се предполагаше, че е тя на това пътуване.

Тя влезе в каютата на Тайръс спокойна. Но само един поглед към Бойд и се развълнува отново. И двамата мъже носеха сака, но явно това изчерпваше представата им за официално облекло.

Американските мъже също се обличаха безупречно, но не се труфеха с модни копринени шалчета и дантелени яки, както английските джентълмени. Бойд, обаче, изглеждаше великолепно според нея независимо как е облечен. Може би просто защото го намираще за много красив. Тази изпъстрена в златисто коса, по тъмната ивица на веждите, още по-тъмните кафяви очи, които можеха

да са толкова изразителни, че възбуждаха усещанията ѝ до непознати висини и о, Боже, устата му, тънката горна устна, пълната мека долна, устни, в които се бе хващала, че се вира твърде често на първото им пътуване. Привличането ѝ към него трябваше да е намаляло драстично, след това което бе направил, но то все още бе там и все още бе много силно.

Ако нямаше толкова много неща на дневен ред в плановете си, от които не искаше да се отказва, всичко можеше да е различно. Ако бракът бе част от тези плановете, нямаше да се противи много на това, което този мъж можеше да я накара да изпитва. Можеше да се наслади на лек флирт тук-там, за да добави малко пикантност на пътуванията си, докато не приема нищо на сериозно. Но не и с Бойд Андерсън. Тя усещаше от самото начало, че започването на флирт с него, щеше да я опари. Не се съмняваше в това.

Напрежението, което почувства сега, когато бе отново в компанията на Бойд, я притесни. Все още беше намусена, че той малко или много се криеше от нея. Трябваше да е благодарна, че той спазва тази дистанция, но бе твърде разочарована, да бъде пренебрегвана, когато не го е очаквала.

Двамата мъже станаха, когато тя влезе. Тайръс издърпа стол, за да я настани. Един моряк от кухнята беше там, за да им сервира и дори беше полуофициално облечен в бяла жилетка. Той ѝ подаде салфетка с едната ръка и салатата с другата, после излезе от стаята, за да се върне в кухнята за следващото ястие.

Кейти вдигна вилцата си, преди да погледне пак към Бойд. Очите му не се отделяха от нея, откакто бе влязла, но поне погледа му беше достатъчно безучастен, за да не я притесни.

— Изглеждаш малко пребледнял — каза му тя — Болен ли си бил?

Трябваше да държи езика зад зъбите си. Тази проклета фантазия очевидно все още беше в главата ѝ. Но трябваше ли да звучи разтревожена?

— Не!

Каза го твърде бързо и рязко. Тя повдигна вежда след тази реакция, но осъзна, че той може би е толкова напрегнат, колкото и тя, така че направи опит да успокои поне единият от тях.

— Всъщност вече не си — каза тя и така си беше — Имаш достатъчно цвят вече. Сигурно е било от светлината.

Тайръс прочисти гърлото си и предложи неутрална тема.

— Желаете ли вино с обяда, госпожице Тайлър, или ще предпочетете да го опитате на вечеря?

— Поканена съм на вечеря?

— Очевидно. Смятайте го за отворена покана по време на пътуването.

Тя се усмихна в знак на съгласие. Той вероятно просто й бе дал възможност да се сдобие с „морски крака“, както беше чула да се изразяват, преди да започне да общува с останалите. А вечерите с капитана бяха единствения начин за общуване в морето.

Друг моряк се появи и изглежда не беше от кухнята. Той се наведе, за да прошепне нещо на Тайръс, който веднага се изправи.

— Нуждаят се от мен горе — каза той на Кейти — Ще изляза за момент.

Капитанът изглеждаше притеснен, че излиза. Бойд също го забеляза и каза:

— Тя е зряла жена, Тайръс, не й е нужен придружител.

— Тя е неомъжена жена — отговори Тайръс — Бих казал, че се нуждае.

Бойд просто сви рамене, отговаряйки:

— В такъв случай се връщай бързо.

Да я обсъждат така, все едно я няма в стаята, беше достатъчно засрамващо, за да я накара да се изчерви. Сега беше сама с Бойд и изражението на очите му не беше вече безпристрастно. В момента, в който вратата се затвори зад капитана, Бойд я погледна така, както при първото им пътуване.

— Престани! — изстреля тя.

— С кое?

— Да ме гледаш така. Крайно е...

Той я прекъсна, като сам изтърси:

— Омъжи се за мен, Кейти. Тайръс е законно упълномощен да извърши бракосъчетание в морето. Може да споделяме едно легло тази вечер.

Тя пое дъх при тази грубост. Той сигурно се шегуваше. Нямахше друго извинение за предложението за брак, което да е толкова грубо и

импулсивно, дори и за него.

— Сега към всичко останало прибавяш и обиди?

Той я погледна така, сякаш му идеше да удари глава в масата.

— Говоря сериозно. Избави ме от това нещастие.

Тя беше достатъчно ядосана, за да каже:

— Заслужаваш си го!

Измина един дълъг момент, докато тя види, че той започва да гледа разкаяно, осъзнавайки, колко далеч е стигнал. Предложението беше достатъчно неуместно, имайки предвид всичко, което се бе случило, но да спомене и споделяне на леглото в същото изречение!

Накрая той въздъхна.

— Съжалявам. Не беше планирано. Повярвай ми не...

— Ето ме — каза капитана, връщайки се — Изобщо не ми отне много време.

Кейти успя да се усмихне на капитана. Искаше ѝ се да чуе остатъка от обяснението на Бойд, но може би бе по-добре, че ги прекъснаха.

— Не, изобщо — каза тя на капитана.

Основното ядене пристигна веднага след Тайръс. Докато им сервираха, той спомена няколко интересни испански пристанища, които можеха да достигнат на сутринта или дори късно този следобед.

— Първо ще минем през пристанището на Малага, вероятно преди да мръкне, ако вятъра остане стабилен. Картахена и Валенсия можем да стигнем през седмицата.

— Ако искаш да спреш само в един испански град за сега, — добави Бойд — бих препоръчал Барселона в област Каталуня. Страната ни търгува с тях от повече от четиридесет години.

Двамата мъже започнаха да изброяват достойнствата на всеки град и някои от забележителностите, включително останките от римската окупация преди много векове. Бяха преполовили яденето, когато друг моряк дойде и зашепна на ухото на Тайръс отново.

Капитанът изгледа многозначително Бойд с неодобрение, докато ставаше този път. Изглеждаше така сякаш искаше да каже нещо язвително, но вместо това се извини със стиснати устни и излезе от каютата.

Кейти не можа да не отбележи, че Бойд изглеждаше много самодоволен, от повторното рязко прекъсване и заподозря, че и двата

„спешни случая“, с които капитана трябваше да се справя, бяха нагласени от Бойд. При тази мисъл тя стана, за да си тръгне. Нямаше да търпи възмутителните му предложения, ако за това я беше поканил.

Тя се спря до вратата умислено, осъзнавайки, че той можеше просто да се отбие в нейната каюта, ако е искал да говори с нея насаме. Не му бе необходимо да разработва подобни сложни схеми. Грейс не беше през цялото време с нея, въпреки че повечето време беше там. Те предпочитаха да прекарват времето си на кораба в компанията една на друга, отколкото сами. Но тя обикновено беше сама, когато стоеше на перилата с далекогледа в ръка, а моряците минаваха покрай нея често, така че и там не беше съвсем сама.

Тя прекрати опитите си да се разубеди да не тръгва и сложи ръка на дръжката на врата... и усети ръката му върху своята. Толкова се стресна, че се обърна. Не би могла да направи по-голяма грешка. Той беше твърде близо. Телата им всъщност се докосваха. И тогава и устните им се докоснаха.

О, Господи, тя знаеше, какво ще е. Беше мечтала твърде много пъти, как той я целува, но прекъсваше фантазиите си веднага защото бе прекалено вълнуващо да мисли за това. И все пак го правеше отново и отново. Не беше способна да устои. Но реалността... беше много повече отколкото някога си бе представляла.

Той я притисна към себе си с ръка обвита около кръста ѝ. Другата му ръка се движеше по врата ѝ, палеца му почиваше под брадичката и, за да държи устата ѝ под ъгъла, който искаше. Всеки ъгъл би бил несравним за нея. Тя се страхуваше, че ще припадне, толкова много чувства я връхлетяха наведнъж. Сърцето ѝ никога не бе било така лудо, или така шумно, че можеше да го чуе в ушите си. Кръвта ѝ никога не се бе движила толкова бързо.

Собствените ѝ ръце се плъзнаха по раменете му. Някъде дълбоко в съзнанието си си каза, че е за да не падне, а не защото искаше да го прегърне. Сега вече нямаше опасност да падне, след като той я бе притиснал толкова близо до себе си. Гърдите ѝ настръхнаха от това силно докосване. Стомахът и се обърна. А когато езика му се пхна между устните и, я заля горещина от главата до петите. Беше лудо препускащата ѝ кръв, сигурна бе. От толкова време мечтаеше да опита вкуса му. Каквото и да бе направил в онзи миг щеше...

Отварящата се врата се блъсна в тях. Те се разделиха, но не достатъчно бързо, за да не предположи Тайръс, какво правеха току-що.

— По дяволите, Бойд... — избухна той.

— Не сега! — прекъсна го Бойд още по-остро.

Не беше в настроение за конско. Беше се опрял на стената, за опора. И тона, който използва, очевидно беше разпознат от капитана, като непреклонен, защото Тайръс не каза и дума повече. Не и след като Кейти също бе там.

Кейти беше изумена, че още стои и не е помръднала. Краката ѝ я призоваваха да се махне от там незабавно, срама я призоваваше дори повече, но тя остана събирайки всяка частица от волята си. Не трябваше да позволява това да се случи отново. Целувката на Бойд беше твърде страстна, беше сломила волята ѝ и я бе развълнувала безмерно. И щеше да се случи отново, ако тя го допусне. Имаше само един начин да го спре.

— Излъгах — каза тя на Бойд и прикова поглед в него. — Много съм добра в това. Не ти ли бях споменала, че съм превъзходна лъжкиня? Правя го постоянно. Питай прислужницата ми, тя ще ти каже. Това е навик, останал от детството.

— Излъгала си за какво?

— Че нямам съпруг. Всъщност съм омъжена.

ГЛАВА 30

Антъни се смееше, докато той и Джеймс напускаха Нейтънс Хол заедно. Той посещаваше спортната институция от много години. Собственика се опитваше да му предоставя спаринг-партньори, но повечето от тях започваха работа другаде, след рунд или два с него. Той беше известен, като ненадминат на ринга, освен ако Джеймс не беше наоколо. Дори беше загубил всякаква надежда за добър мач, преди брат му да се върне в Лондон и да се присъедини към него отново в Нейтънс няколко пъти седмично.

Единствения друг мъж, който искаше и можеше да даде на Антъни прилична тренировка, беше Уорън Андерсън, но Уорън рядко беше в Лондон. А и племенницата на Антъни, Ейми, възразяваше, когато разкървавяваха съпруга ѝ на ринга, само заради малко упражнение. Антъни смяташе да даде шанс на най-малкия Андерсън да опита. Бойд беше известен, като много добър с юмруците. Но Бойд също беше рядко в града.

Поне Джеймс все още беше съгласен да му услужва от време на време, въпреки че мачовете им можеха да са жестоки и обикновено Джеймс беше победителя. Юмруците му бяха, като тухли все пак. Но не и днес.

— Не се и опитвай да ми кажеш, че си ме оставил да те побежда този път — каза Антъни смеейки се — Имам свидетели!

— Един късметлийски удар и ще грачиш за това цяла седмица, нали?

— Седмица? Най-малко половин година.

Джеймс вероятно щеше да повдигне дясната си вежда след тази забележка, ако Антъни не беше сцепил кожата над нея. Вместо това, Джеймс просто изсумтя, отправяйки се към каретата на Антъни. Бяха пристигнали заедно в Нейтънс, така че Джеймс не можеше да се отърве от Антъни и веселото му настроение веднага.

— Ще дойдеш ли с мен у дома за обяд? — попита Антъни, преди да каже посоката на кочияша си.

— Не, можеш да ме оставиш в клуба.

— А, разбира се! — подсмихна се Антъни — Смяташ да се наливаш целия следобед, за да забравиш, че те нокаутирах.

— За цели две дяволски секунди! — изръмжа Джеймс.

— Времето е без значение. Важното е, че те проснах по задник!

— Сложи край на това, паленце, преди аз да съм го направил.

Антъни просто се засмя. Нямаше нищо по-забавно за него, от това да надделее над брат си, особено щом ставаше дума за точно този брат. Нищо не можеше да помрачи доброто му настроение днес, със сигурност не и киселите погледи на Джеймс. Или поне така си мислеше.

Но един от лакеите му внезапно пристигна на кон, точно когато екипажът потегляше. Кочияшът дръпна юздите, когато чу вика на мъжа, който се опитваше да привлече вниманието им.

— Може би ще искате да се приберете у дома сега, милорд — каза лакея, като спря коня си до каретата. — Лейди Рослин е малко разстроена... от вас.

— Какво съм направил сега? — попита Антъни.

— Не каза. Но шотландският ѝ акцент се върна.

— Не означава ли това обикновено, че Рослин е ядосана за нещо? — отбеляза Джеймс с вече значително приповдигнат дух.

— Невинаги — измрънка Антъни — Но може.

Джеймс беше този, който се смееше сега.

— Мисля, че все пак ще се присъединя към вас за обяд, мило момче. Всъщност, изведнъж огладнях.

Антъни не обърна внимание на брат си и каза на кочияша, да побърза. Нямаше никаква идея, какво може да е разстроило съпругата му. Тя го бе изпратила до вратата тази сутрин с целувка и с подигравателния съвет, да не се прибира с разкървавен нос, тъй като знаеше, къде отива и с кого.

Не им отне много време да стигнат до градската къща на Пикадили и Антъни се втурна вътре. Надяваше се, че ще намери Рослин горе в тяхната стая, където Джеймс няма да го последва, но нямаше такъв късмет. Тя беше в салона, пред камината, тупкайки с крак. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. Остър блясък искреше в лешниковите ѝ очи. Не беше само разстроена. Определено беше бясна. Той мислено въздъхна.

— Ще чуя обяснение от този мъж и то веднага! Ни могъ да повярвам, че си пазил туй в тайна от мен!

— Какво? — попита той предпазливо.

Тя се приближи към него и забучи със хартия в средата на гърдите му. Той замалко да го изпусне на пода. Все още не можеше да го разгледа. Рослин продължаваше да проглушава ушите му.

— Що не си ми казал, а? — попита пискливо тя — Да ни мислиш, че нямаш да разбера? Става дума за вашето семейство все пак!

Тя отправи поглед към Джеймс, след последния коментар. Той спря на вратата, облегна се на рамката и повдигна златистата си вежда към нея, въпреки че го заболя.

На Антъни, каза:

— Прочети тази дяволска бележка! Умирам да разбера, в какво точно ме обвинява!

— Теб? Аз съм единствения, на когото крещи и по-добре да го чуя от нея — той сложи ръка, около раменете на Розалин и каза внимателно — Скъпа, нямам тайни от теб. За какво става въпрос?

Тя избута ръката му, като кръстоса ръце на гърдите си и само впи поглед в него. Джеймс промърмори:

— По дяволите! — и пристъпи, за да измъкне бележката от ръцете на Антъни.

— Дръжте си копелето у дома — прочете високо Джеймс — Не я искам отново тук, да разстройва майка ми и да предизвиква спомени, за дъщеря, която е по-добре да си остане мъртва — точно както си е. Подписано е от Летиша.

Антъни не можеше да се сети за позната с такова име.

— Коя?

Джеймс повдигна рамене, също не разпознавайки името. Но очевидно Рослин знаеше много добре, кой е изпратил бележката.

— Ти дори си я довел в къщата ми и не си ми казал нищо за това! — изстреля тя и обладана от ярост изхвърча от стаята.

ГЛАВА 31

— Какво изпускам тук? — Антъни попита учудено брат си, докато гледаше към зейналата врата, през която жена му току-що беше излязла. — Кой съм бил довел в тази къща?

Нещо изглежда хрумна на Джеймс, защото започна да се смее.

— Вярвам, че тя си мисли, че Кейти Тайлър ти е дъщеря. Това е много забавно.

— По дяволите е — изръмжа Антъни — Откъде ти хрумна тази глупост?

— Защото току-що се сетих, коя е Летиша — след празния поглед на Антъни, Джеймс продължи — Мили Боже, не знаеше ли, че Кейти е била в Глочестършир, за да посети семейството, което никога не е срещала? Семейството на майка ѝ?

— Да, знам това.

— И?

— И какво? — каза Антъни раздражено — Не е време да увърташ.

Джеймс завъртя очи към тавана.

— Но това обяснява всичко, мило момче. Дори аз чух Джуди и Джак да говорят за това. Именно за това Кейти беше в Хавърс Таун, защото семейството ѝ живее там. Никой ли не ти спомена кое е семейството ѝ?

Антъни се намръщи.

— Нека помисля, не, не мога да си спомня. Както и да е, да, знам, че затова Кейти беше поканена да отседне в Хавърстън за посещението си, тъй — като семейството и живееше наблизо. Но нищо повече не се каза затова, а аз не бях достатъчно любопитен, за да попитам, като допуснах, че семейството ѝ трябва да са някакви американци, които са се установили в околността. Рослин може да си е мислела да ми спомене... За кого става дума, Джеймс?

— Семейство Милърд.

Антъни се отпусна в стола и пребледня. Джеймс, виждайки реакцията му, вече не беше развеселен.

— Не смей да ми казваш, че имам племенница, за която никога не съм знаел!

— Виж кой го казва! — изрева Антъни — Ти не знаеше за съществуването на Джереми, докато не стана на шестнадесет!

— Това няма нищо общо — измърмори Джеймс, после каза със суховат тон — Значи е истина? Просветна ли ти сега?

Спомени нахлуха в главата на Антъни. Стари, повече от двадесет годишни, приятни и неприятни. Беше възможно. Беше повече от възможно. Можеше всичко да е съвпадение, и все пак добрите му инстинкти му казваха обратното.

Той затвори очи и извика образа, който почти беше забравил. Образът беше неясен, беше толкова отдавна, но очите бяха, като смарагди, косата гарваново черна, толкова хубава с нейните възхитителни трапчинки и усмихнати очи. Аделин Милърд. Единствената жена в младините му, за която се бе изкушил да се ожени. И Кейти Тайлър имаше тези очи и тази коса, дори трапчинките... О, Господи.

— Звънеца в главата ти звучи проглушително, нали? — каза Джеймс все още вперил поглед в брат си.

— Все едно току-що си гръмнал с пистолета си до ухото ми — отговори Антъни с леко благоговение.

— Почакай. Мисля, че имам нужда да седна — правейки го, Джеймс добави саркастично — Добре, нека чуем, как обстоятелството, че имаш пораснала дъщеря просто се е изплъзнало от ума ти през всичките тези години.

Антъни не му даде обичайния отговор. Той все още не можеше да повярва и бе доста шокиран от спомените и вероятните последици от тях, които бавно стигаха до съзнанието му.

— Боже, не съм бил на повече от двайсет и една, мисля — каза той на брат си — бях у дома в Хавърстън за Коледа онази година. Като се замисля и ти беше там и лазеше по нервите на Джейсън, както обикновено. Яздихме от Лондон до там заедно.

Джеймс сви рамене.

— Винаги го правехме, преди да тръгна по море. И няма защо да ме приспиваш с дългата версия. Кратката ще свърши работа.

Антъни му отправи раздражен поглед този път, преди да продължи.

— Не си спомням, какво правех в Хавърс Таун този ден, вероятно съм купувал някакви дрънкулки за младите. Аделин беше там и също пазаруваше. Бях виждал момичетата на Милърд тук-там през годините, когато бяхме деца, но тогава за първи път я видях откак беше пораснала.

Джеймс несъзнателно повдигна ранената си дясна вежда, трепвайки леко, но каза все пак остро:

— Срита те по задника, нали?

— Може и така да се каже. Определено се увлякох по нея и се поддадох на чара ѝ, ако ме разбираш. Докато се усетя започнах да се навъртам наоколо по празниците и не след дълго бях напълно влюбен. Както и тя. Дори си мислех — по дяволите, да не си посмял да се изсмееш Джеймс, но дори си мислех да се установя с нея, беше ме завладяла напълно. Ако не си мислех за брак, никога нямаше да легна с нея. Все пак беше наша съседка.

— Представям си.

— Но после замина на обиколка из Европа, без да ме предупреди! Никой не ми каза, нямаше никакви улики, че е планирала това пътуване. И не се сбогува. Не го допусках, бях съкрушен. След години чух, че се е омъжила за някакъв барон в Европа и се установила в неговата страна, и нямаше да се върне.

— Лъжа, която семейството ѝ е измислило, за да заблуди клюкарите?

— Очевидно.

— Тогава обясни ми това: защо не са те вързали, след като са знаели, че ти си бащата на детето ѝ? Това е доста добра причина, за да се ожениш. Джейсън щеше да поиска, ако беше разбрал. Знаеш го какъв е. А и вие вече сте искали да се ожените. Не разбирам.

Нито пък Антъни, с изключение...

— Те никога не ме приеха.

На което Джеймс изсумтя съмнително.

— Ти си Малъри. Бил си чудесна плячка.

Този път Антъни повдигна вежда.

— Паметта ли ти изневерява, старче? Ти и аз бяхме започнали да създаваме скандали през тази Коледа и Джейсън беше шокирал

всички, като направи копелето си законен наследник. Може да не си забелязал или да не ти е пукало, което е по-вероятно, но вече бяхме презирани от повечето прекалено благопристойни хора в Лондон.

— Милърд са те презирали?

— Не беше толкова лошо. Нека кажем, че родителите на Аделин се държаха добре с мен, но беше очевидно, че предпочитаха да не ухажвам най-малката им дъщеря. Дори имах чувството, че ми се присмиват и са сигурни, че ще изгубя интерес и ще се скрия обратно в Лондон. Сигурно са си мислели, че само си играя с Аделин, но тъй като бях Малъри, а и техен съсед, не ми показаха вратата. Летиша от друга страна, беше твърде изразителна в неодобрението си и никога не се опитваше да го скрие.

— Значи си я спомни сега?

— Твърде ясно — каза Антъни с въздишка — Меко казано беше студена кучка.

Джеймс се засмя.

— Наричаш това меко?

— Точно така, студена, като лед. Всеки път щом говорех с Аделин, трябваше да се справям с унищожителните забележки на сестра ѝ. Беше толкова злобна, все едно я бях обидил лично.

— А така ли е?

— Разбира се, че не. Бях в разцвета на първата си любов, Джеймс. Бях дяволски мил с всички! Мислел съм си, че е било, защото самата тя не беше омъжена, а беше поне с шест години по-възрастна от Аделин.

— А, изпуснала е лодката, нали? Значи е било просто горчивината на стара мома, изливаща се върху любовника на по-малката ѝ сестра?

— Както казах, и аз си мислех така, но тя беше хаплива само с мен. А аз имах подходящи случаи да я наблюдавам в компанията на други хора. Тя можеше да е толкова сладка, колкото и Аделин... е, добре, малко преувеличавам. Не беше толкова сладка, но схвана мисълта ми.

— Е, не че има значение, освен да обясни, защо беше толкова злостна в бележката, която ти е пратила. Е, какво е заключението ти? Кейти твоя ли е?

Антъни отново затвори очи и се замисли. Все още му беше трудно да повярва, че може да има пораснала дъщеря.

— На подходящата възраст е, за да е моя. Има дори лека прилика с Аделин. Недостатъчно, за да се забелязва отдалеч, но има нейните очи, нейната коса, дори нейните трапчинки.

— Защо долавям „но“ в тона ти?

— Защото това нищо не означава. Трябва да се съ согласиш, че може да е само съвпадение.

Джеймс кимна, но добави:

— Не е съвпадение, че Аделин е майка на Кейти.

— Не е, така е, но ние не знаем точната възраст на Кейти, нали? Трябва да е на двайсет и две, за да съм аз баща ѝ. И Кейти е казала на Джуди, че майка ѝ е избягала с американеца Тайлър и семейството ѝ се е отказало от нея заради това. Кога изобщо е срещнала американеца? Тя се срещаше с мен по това време!

— Ако Кейти е на двайсет и две, бих казал, че някъде в тази история има лъжа. Но ако не е, по дяволите, Аделин може да се е върнала от Европа по-рано, да е срещнала американеца, да е избягала с него и да е забременяла на кораба на път за Америка, без изобщо ти да си разбрал, тъй като си бил в Лондон тогава. И самата Кейти казва, че Тайлър ѝ е баща. Само Летиша Милърд загатва, че си ти.

— Но Летиша би трябвало да знае, нали? — каза Антъни — А Кейти, вярва само в това, което Аделин ѝ е казала. Не е необичайно за майка с извънбрачно дете да крие този срамен факт от детето си. Моли е прекрасен пример. Тя отказваше през всички тези години да позволи на Джейсън да каже на сина им, че му е майка.

— Долавям ли нотка на надежда тук?

Антъни леко се изчерви. Част от шока се бе разсеял и той не можеше да отрече страхопочитанието и да, дори радостта, които започваше да изпитва. Ако трябваше неочаквана дъщеря да се появи на вратата му, той не би могъл и да мечтае за по-мила девойка. Момичето беше смело, имаше кураж и вече бе спечелила семейството му. Осъзна, че би бил горд да признае Кейти Тайлър за своя дъщеря.

На брат си каза:

— Джудит би се развълнувала. Тя прие Кейти, сякаш са...

— Сестри? — прекъсна го Джеймс със смях — Съжалявам, старче, но не можеш да приемеш дъщеря, която не е твоя, само за да

зарадваш тази, която имаш.

Антъни леко се сви на мястото си с въздишка.

— Знам. Знаеш ли това определено ме извади от равновесие. Вече не мисля ясно.

— Че кога ли изобщо си мислил ясно?

Антъни пренебрегна предизвикателството, за да добави:

— Аделин щеше да ми каже, нали? Можеше да дойде при мен по всяко време. Аз си стоях в Хавърстън. Не беше трудно да ме открие.

— Няма да получиш никакви отговори, преди поне да отидеш до Милърд. Осъзнаваш това, нали?

— Да.

— И вероятно сам ще трябва да изкопчиш истината от тях. Те няма да те посрещнат с добре дошъл.

— Наясно съм и с това.

— Е, имай си едно на ум. Това може да е измислица, скалъпена от Летиша по някаква причина. Признаваш, че тя не те е харесвала, без никаква причина. И изведнъж Кейти се появява и ѝ дава средство за малко отмъщение.

— Отмъщение?

— Точно така. Как би се почувствал, ако приемеш Кейти, повярваш, че е твоя, обикнеш я, а след няколко години Летиша пуска бомбата, че е излъгала и че момичето изобщо не е твое?

Антъни завъртя очи.

— Това е малко пресилено, но разбрах замисъла. Все още нямам идея, защо Летиша ме ненавижда, но няма просто да приема думите ѝ безрезервно. Оливър Милърд е починал, но майката на Аделин е все още жива. Ще отида директно при нея.

— Ако ти позволят да влезеш. Знаеш, Кейти нищо не каза, но съдейки по бележката на Летиша, смее да предположи, че не е била сърдечно посрещната от тези свои роднини. И тя отчаяно бързаше да напусне Англия, толкова много, че се съгласи да свали янкито от бесилото на вината, като наеме кораба му. Най-вероятно, за да остави зад себе си тази неприятна среща.

Антъни ахна и скочи на крака. Споменаването на Бойд му припомни последния им разговор с него. О, мили Боже, той не беше съветвал наистина Андерсън, как да прельсти собствената му дъщеря, нали?

Джеймс разбра, точно какво си мисли Антъни по убийствения поглед, който му хвърли и започна разумно:

— Чакай малко, Тони...

Но Антъни беше загърбил всякакво чувство за разум:

— Ако вече я е прелъстил, ще трябва да го убия.

— Говорим за брата на Джордж в момента — напомни му Джеймс.

— Не, говорим за дъщеря ми.

— Дъщеря, която току-що разбра, че е твоя. Ако изобщо е така. Е, момъка се е увлякъл по нея. Защо не? Тя е хубава девойка. Ако той успее да изкара късмет, просто ще трябва да се ожени за нея и това е. Ти дори каза, че ще стане добър съпруг, ако си спомняш.

— Не, ти го каза. И дяволски добре знаеш, че ще трябва да го убия, ако дори веднъж я докосне.

Джеймс въздъхна. Знаеше това. Беше изтъкнал аргументите, за които се сети само заради жена си, но беше факт, че ако Кейти се окажеше негова племенница, той щеше пръв да помогне на Антъни да убие янкито.

ГЛАВА 32

— По-добре ли си? — Тайръс пъкна глава през вратата, за да попита.

— Господи, не!

Бойд дори не повдигна глава от възглавницата, нито пък отвори очи. И най-слабото движение предизвикваше нов див устрем към нощното гърне. Морската му болест не се интересуваше, че стомахът му вече беше празен.

— Кога за последно си ял?

— Преди да напуснем Картагена.

Тайръс въздъхна съчувствено, тъй като това бе преди почти два дни.

— Ще умреш от глад на този кораб. Не мога да повярвам дори, че ѝ предложи Средиземноморието, където тя ще иска да спираме на всеки два дни. Какъв беше изобщо смисъла да идваш, след като знаеше, че ще прекараш по-голямата част от пътуването болен в леглото?

Бойд знаеше това много добре. Но за да се реваншира на Кейти, бе готов да мине през това отново и отново, независимо, че бе решил да сложи край на това страдание като се установи на сушата. Е, той беше свикнал с тази болест. Справяше с нея повече от петнадесет години. Обикновено се усмихваше и търпеше. Но сега на борда имаше жена, с която искаше да прекара всяка минута.

— Трябва ми помощ, Тайръс, не критика.

— Искаш ли, да донеса от лекарството на Филипс, за да те приспи, докато спрем на пристанище пак?

Искаше. Докторът на „Океан“, бъркаше някакъв буламач, който можеше да го приспи дълбоко за около десет часа, без значение дали беше уморен или не. Корабът можеше да потъне, взривен от оръдия и той нямаше да разбере. И напитката дори не беше с отвратителен вкус, какъвто имаха обикновено полезните отвари. Но той нямаше да спи по време на това пътуване или както Тайръс беше казал, по-добре да си бе

останал в Англия. Това беше неговата възможност да спечели Кейти и щеше да направи всичко възможно, за да го постигне. Ако успееше да вдигне задника си от леглото.

— Нямах предвид такава помощ — каза Бойд — Намеренията ми са сериозни. Искам да се ожения за нея. Но направих наистина голяма грешка, като се отнесох с нея, като с престъпник. Сега това стои между нас и не мога да я ухажвам като хората.

Беше казал на Тайръс за инцидента в Нортхемптън. Те плаваха заедно повече от седем години. Спираха в някое пристанище след дълго пътуване и слизаха заедно да търсят най-близкия хан. Тайръс беше може би най-близкия приятел на Бойд освен братята му.

— Забрави ли признанието й? — припомни му Тайръс — Че всъщност е омъжена?

Бойд изсумтя.

— Пропуснал си, че тя каза точно обратното още на следващия ден. И изглеждаше много виновна, когато си призна, че ни е излъгала.

— Коя лъжа? Изгубих им следите.

— Не е омъжена, Тайръс. Когато беше в Англия, тя каза на семейството ми, че не е и единствената причина да твърди така е била, за да стоят мъжете далеч от нея. Проработи учудващо добре по време на прекосяването на Атлантика, ако си спомняш.

— Спомням си, че толкова те бе оплела в мрежите си, че не можех да разговарям с теб. Всички ни беше страх, че ще ни откъснеш главите ако кажем и дума. Нямам нищо против да си призная, че се страхувах, че и това пътешествие ще премине по същия начин.

— Има голяма разлика между това да вярваш, че не е свободна и да знаеш, че не е обвързана. Дяволски добре знам, че онзи ден каза истината.

— Имаш предвид, че ти се иска да вярваш — отговори Тайръс скептично.

Вярно беше, но той вече бе прозрял тактиката й. Нарочно ли го беше направила? Коварна ли беше или може би не чак толкова? Или наистина си мислеше, че все още може да го заблуди, след като я целуна?

Господи, беше толкова хубаво най-накрая да я вкуси, да я докосне, да я държи в ръцете си. Страстта му беше кипнала, но той

съумя да я овладее, за да не я изплаши. Нямаше си на представа, как успя да се овладее, след като я искаше толкова много.

Но тя го бе шокирала с твърдението си, че е омъжена, веднага след тази целувка. Все едно го поля със студена вода. Той не знаеше на какво да вярва. И прекара остатъка от деня в каютата си в мрачни размишления. И тогава тя дойде при него на палубата следващата сутрин.

— Трябва да призная нещо — каза му тя, гледайки в краката си, вместо към него — Излъгах.

Той се опита да не изръмжи.

— Забрави ли? Направи го снощи.

Тя все още не поглеждаше към него.

— Това е лъжата, за която говоря. Наистина, никога не съм била омъжена.

— Тогава, защо...

— Не трябваше да ме целуваш — каза тя протичко — Това не беше част от нашето споразумение когато те наемах.

Той смътно се бе досетил, какво я беше подтикнало да го излъже. И още веднъж, беше твърде зарадван, за да ѝ се ядоса. Всъщност беше малко ядосан. Тя не можеше да продължава да му дърпа конците така. Но тя не остана, за да го обсъдят. Поруменяла и засрамена, беше избягала.

На приятеля си той каза:

— Тя променя тази история вече три пъти, откакто отплавахме, така че не е само надежда от моя страна.

— Три? — задави се Тайръс.

— Това е без да броя първите два пъти, преди това пътуване. Така, че ако я хвана в подходящо настроение, след като вече няма „съпруг“ и я докарам пред теб, за да ни ожениш, не задавай въпроси. Просто го направи.

— И какво имаш предвид под подходящо? — попита Тайръс подозрително — Ще ти кажа още сега, самохвалко такъв, не женя никой, ако не е подходящо облечен.

Бойд всъщност се засмя.

— Нямах предвид, веднага след като спя с нея, въпреки че би било редно да го направя след това, нали?

— Тогава, какво имаш предвид?

Бойд млъкна за момент, затруднен да обясни как ще почувства, че подходящият момент е настъпил. Не му беше трудно да го усети в Картагена.

Бяха прекарали два дни в това древно пристанище, където имаше много забележителности и Бойд бе предложил да придружи Кейти и прислужницата и на обиколките из старите Римски форуми, малкото, което бе останало от замъка на хълма и Римския амфитеатър, където гладиаторите бяха изпробвали уменията си и умирали, или отивали да се бият на други арени из обширната Римска империя. Не беше останало много от древните руини, след като строителните блокове, постоянно се конфискуваха за строежите на нови сгради, но беше останало достатъчно, за да успее Кейти да придобие впечатление от околността. Картагена бе преминала през много ръце през вековете и повечето от тях бяха оставили своя белег. Кейти бе в прекрасно настроение. Изпълнена с благоговение и възлнение, тя всъщност се отнасяше с него като с приятел, вместо като с най-големия си враг.

Разсеяна? Най-вероятно. И затова се държеше приятелски, но това му бе позволило отново да се сближи с нея. А когато беше твърде близо, я караше да се изчервява. Когато поруменяваше, той знаеше, че ѝ въздейства толкова силно, че трябваше да размахва „съпруга си“, като меч, за да го отблъсне. Тя отново бе постъпила така точно преди да напуснат Картагена.

Бойд каза на Тайръс:

— Знаеш вече за грандиозния ѝ план да обиколи света и това е чудесна цел. Но заради нея тя не ще и да чуе за женитба. А вече знам, че не е безразлична към мен. Всъщност, имам чувството, че я е страх, че пътуването и ще свърши, ако ме допусне в сърцето си.

— Но какво по-добро от това да се омъжи за мъж, който притежава кораб и може да я отведе където поиска да отиде?

— Именно.

Тайръс се подсмихна.

— Каква ирония, че ти искаш да се установиш на сушата с жена, която иска да плава около света.

— Знам.

— Но все още я искаш?

— Абсолютно. И ако това означава да продължа да плавам, така да бъде.

— Тя знае ли, какво ти причинява морето? — внимателно попита Тайръс.

— Не, нито ще разбере. Дори семейството ми не знае. Ти си единственият, който знае.

— Тя ще го разбере, ако все пак успееш да се ожениш за нея, преди края на това пътуване. Ще ѝ бъде трудно да го пропусне, ако я оповръщаш цялата в леглото.

— Не е смешно, Тайръс. Но аз ще я уверя, че това няма да сложи край на околосветското ѝ пътешествие.

— Не ставай глупак. Ако тя те обича, сама ще се откаже за твое добро. И после винаги ще си припомня, че се е отказала от целите си заради теб. Горчивината ще се появи, после недоволството, после...

Бойд се надигна.

— Кога си станал такъв проклет ясновидец?

Тайръс сви рамене.

— Просто ти обръщам внимание на някои много реални възможности, които може да станат факт в бъдеще.

— Е, няма нужда. Тя не знае, че исках да се откажа от морето, нито има нужда някога да го разбира. Знае, че винаги съм плавал с кораба си. Това е достатъчно. Почти през половината си живот успях да се справя с това. Мисля, че ще издържа още няколко години, така, за да получи околосветското си пътешествие.

Тъй, като Бойд не се втурваше към нощното гърне при всяко движение, Тайръс повдигна вежда.

— Морската болест минава малко по-бързо този път?

Изглеждаше, че е изчезнала.

— Засега.

— Е, тя пита за теб вчера, по време на обяда и вечерята. Хич не ме бива да го увъртам. Трябва да измислиш причина за пред нея, защо не идваш, ако не искаш да признаеш истинската причина.

— Шегуваш се, нали? Каква причина би била възможна да я избягвам, след като тя знае, че я желая? По дяволите, аз искам да прекарвам всяка минута с нея. Всъщност, това от което наистина се нуждае е известно време насаме с нея, без прекъсвания, за да се опознаем един-друг по-добре и тя да не бяга всеки път, когато се досетя за чувствата ѝ.

Тайръс вдигна рамене.

— Жалко, че не може да претърпите някое корабокрушение заедно на някой самотен остров. По-насаме от това...

Бойд изсумтя.

— Няма да разбия кораба си само за да...

Той не довърши. Всъщност, това което току-що му хрумна беше странно и повече от глупаво, но все пак го очарова и явно изражението му го издаде.

Тайръс веднага се досети и възкликна:

— Чакай малко, по дяволите! Няма да потъна с кораба, само за да можеш да ухажваш дамата си!

— Няма никакви пусти острови наоколо, нали? — отвърна Бойд замислено.

— Чу ли ме изобщо? Няма да разбиваме „Океан“!

ГЛАВА 33

Кейти се събуди от топъл, мек бриз, галещ бузите ѝ. Тя се протегна мързеливо, но бързо отвори очи, когато усети влажната нощница да залепва по кожата ѝ. Влага? Все едно е прогизнала в трескава пот, или я е облякла, преди да е напълно изсъхнала от прането, нито едното...

Объркана, тя отвори очи и видя Бойд надвесен над нея. Зад него едно палмово дърво поклащаше леко листа от бриза... Сънуваше? Е, ако беше само сън защо да не му се наслади?

Тя му се усмихна. Той изглеждаше изненадан, но само за миг. Надяваше се да я целуне. Това не беше някоя от мечтите ѝ най-вече, където можеше да контролира действията му и да го накара да я целуне. Трябваше да се примири, с това което щеше да ѝ даде истински сън. Но той явно бе видял желанието в очите ѝ и се наведе още по-близо. Вълнуващо очакване вече пърхаше чувствено в стомаха ѝ. Устните му почти докосваха нейните...

Писклив крясък на някаква птица я стресна. Бойд погледна в посока на звука, зад нея. Тя обърна глава назад и впери поглед в същата посока. Не видя никаква птица, но бе удивена от многото зеленина по брега на този девствен плаж — извисяващи се борове, смесени с палмови дървета с различни размери и разпръснати тук и там цъфтящи храсти.

Каква ирония да добави този тропически привкус в съня си. Само преди няколко дни, Бойд я бе попитал, какво знае за Средиземноморието, а тя трябваше да признае, че е почти нищо.

— Учителя ми, въпреки че беше брилянтен, нямаше много материали, с които да работим — каза му тя. — Имаше само една стара карта на света, която дори не беше актуална. Той беше способен да разпали любопитството ми, но без картини, не можех да си представя нищо и затова винаги съм искала да го видя сама.

И тъкмо вчера Бойд беше предложил да си вземат свободен ден и да се насладят на плажовете на един от островите в околността — само

дватамата. Звучеше невинно. И щеше да е забавно! Дори ѝ беше казал да си помисли и да не отговаря веднага. Но нямаше за какво да мисли и отказа. Не, че нямаше доверие на страстта му, просто бе започнала да се съмнява в себе си. Но тя и това скри от него!

Постоянно мечтаеше за този мъж. Вече не се съмняваше, колко много го желае. Но беше сигурна, че той ще прекрати пътуването ѝ ако тя се предаде. И похотта, която го мотивираше, не беше достатъчно основание за женитба. Щеше да е приятно допълнение, но първо трябваше да дойде любовта.

Е, тропическата атмосфера на Картахена, която последно бяха посетили, както и предложението му за екскурзия на плажа, бяха все още пресни в съзнанието ѝ и тя изобщо не се учуди, че сънят ѝ беше изпълнен със същите тропици.

Тя се обърна към Бойд. Той ѝ се усмихваше този път, топла, интимна усмивка, сякаш току-що са споделили нещо. Напрегнатия, чувствен момент, когато щеше да я целуне беше изчезнал. Моментът беше по-скоро успокояващ, също толкова хубав, но нямаше напрежение. И тогава усети и друго — звука на прашащия огън наблизо, миризмата на риба...

Колко грубо да се промъкват такива неща в съня ѝ! Чакай миризми в съня ѝ?

Кейти Скочи толкова бързо на крака, че се препъна и запристъпва заднешком още по-бързо, докато се оглеждаше диво около себе си. Беше боса, петите и потъваха в топлия пясък. Беше облечена в нощницата си, а тя бе влажна. Косата ѝ, разпусната свободно по гърба ѝ също беше мокра, все едно беше доплувала до сушата. Тя беше на пуст плаж, без кораб закотвен наоколо, без никакви кораби изобщо на хоризонта, нищо, освен безкрайна синя вода, докъдето стигаше поглед.

И Бойд беше там, лежейки на една страна в пясъка, под няколко палмови дървета, облечен само в бричове и бяла риза с дълги ръкави, разкопчана до средата на гърдите му. Беше се подпрял на лакът и я наблюдаваше, вече с притеснено изражение. Малък лагерен огън гореше до него, а отгоре беше закрепил една риба, която се печеше на шиш. Обстановката бе много спокойна, почти идилична, но страхът, който изпълни съзнанието ѝ, я вцепени от ужас.

— Господи, корабът ти е потънал? — прошепна тя. — Някой друг оцелял ли е? Грейс? О, не, не...!

Той незабавно стана на крака и я сграбчи за раменете.

— Кейти, престани! Корабът е добре. Всички на борда са добре!

Тя се взря в него с широко отворени очи в опит да му повярва, но как би могла?

— Не ми казвай, че сънувам! Сънищата не са толкова реални.

— Не, разбира се, че няма.

— Тогава, как сме се озовали тук? И защо не мога да си спомня как сме дошли?

— Защото проспa всичко — очите и се превърнаха в тесни цепки, но преди да успее да изсумти невярващо, той добави — Ходила ли си насън някога преди?

— Да съм правила какво?

— Да си ставала от леглото и да си обикаляла наоколо, докато спиш?

— Не ставай абсурден!

— Тогава може би си тръгнала да ме търсиш? Беше по нощница на палубата и това беше първата ми мисъл — или надежда.

— Не започвай! — предупреди го тя.

Той сви рамене, но тя беше сигурна, че се опитва да не се засмее, а и не беше приключил с предположенията.

— Твърде много пиене на вечеря, тогава? Знам, че самия аз пих доста, но забелязах, че и ти се справяш добре в опразването на бутилката вино на масата до теб. Мисля, че Тайръс поръча две допълнителни бутилки снощи и бързо ги опразнихме.

За разлика от друг път, Бойд дойде на вечеря. Обикновено го нямаше. Но снощи присъстваше и оживения разговор между него и капитана я беше разсеял достатъчно, за да си сипва в чашата по-често отколкото беше разумно. Тя не си спомняше да я е опразнила бутилката, нито да се е напила, но как би могла да знае, след като никога преди не се бе напивала!

— Не съм свикнала с виното по време на вечеря — призна си тя — Но нямаше ли да има някакви последици, ако бях прекалила с него? Спомням си ужасните стонове на баща ми една сутрин, след като беше пил твърде много предната вечер.

— Не те ли боли глава?

— Изобщо.

Вече не. Но премълча тъй като кратката болка, която бе изпитала когато се изправи на крака вече бе изчезнала и тя бе решила, че причината е в рязкото ѝ изправяне.

Той сви рамене.

— Вероятно просто имаш висока поносимост към алкохол? При някои хора е така. Могат да изпият бъчви с алкохол и да се събудят без да се чувстват по-различно от всеки друг ден.

— Няма значение, сигурна съм, че не си легнах пиана — тя се хвана, че прозвуча твърде превзето.

— Значи си спомняш, как си си легнала?

— Да, разбира се — отговори тя, но всъщност не беше вярно.

Приготвянето за лягане беше стандартна процедура, която се извършваше рутинно. След като нищо необичайно не се бе случило какво имаше да си спомня? А и точно сега имаше проблем да мисли трезво за каквото и да е.

— Палубата беше тъмна, Кейти. Не можех да те видя ясно, всъщност. Можеше да си ранена, да търсиш помощ. Дори предположих, че може да си в шок. Да не си претърпяла инцидент?

Тя размърда леко крайниците си.

— Не, нищо не ме боли. Чувствам се добре.

— Тогава вероятно е било второто ми предположение, че си ходила на сън.

Тя го погледна.

— Казвам ти, че не е това.

— Как можеш да знаеш, ако се връщаш в леглото, без изобщо да се събуждаш?

— Някой щеше да ми каже, да ме види, ако това е нещо, което съм склонна да правя.

— Не и ако не си излизала от стаята си.

— Трябва да има друго обяснение, Бойд — каза тя, някак раздражена — Дори само да предполагаш, че съм дошла до сушата е...

— Чакай — подсмихна се той — Сега разбирам, защо не ми вярваш. Не, разбира се. Но наистина се появи на палубата снощи. Определено не съм си го представил. Бях на щурвала. Правя го често, поемам нощните смени на румпела. И се усъмних в очите си, бях толкова учуден да те видя, как вървиш бавно по палубата, само по

нощница. Завързах руля, но докато сляза при теб, ти падна зад борда! Нямах време да извикам помощ. Бях ужасен, че ще потънеш, ако не се гмурна веднага след теб.

— Спасил си ме? — прошепна тя и очите и се разшириха при това откритие.

Той подмина думите ѝ и простичко каза:

— Надявах се, че падането във водата ще те събуди, но за съжаление ти продължи да спиш. Всъщност, можеше и да загубиш съзнание при падането. Виждал съм това да се случва преди. Но каквото и да беше случая, най-лошите ми страхове не се сбъднаха.

— Какво?

— Че може да потънеш незабавно и няма да мога да те намеря. Но не потъна. Както и да е, докато стигна до теб, кораба вече беше достатъчно далеч и нямаше да ме чуят като викам. Беше крайно объркващо да го гледам как отплава без нас.

Тя можеше да си представи. Не, не можеше. Все още и беше трудно да повярва във всичко това.

Той я поведе към оскъдната сянка под палмите.

— Седни. Отпусни се. Ранно утро е. Тайръс трябва да е забелязал липсата ни досега. Вероятно ще ни намерят още преди обяд.

Тя беше още твърде шокирана, за да послуша съвета му. Да се отпусне? Шегуваше ли се? Един поглед наоколо сочеше, колко сами бяха на тази ивица плаж, без никаква следа от живо същество. А той беше толкова спокоен и невъзмутим относно ситуацията, в която бяха изпаднали. По всичко личеше, че бяха корабокрушеници!

Тази мисъл незабавно върна първите ѝ страхове.

— Корабът няма да се разбие, нали? — попита тя тревожно — Без никой на руля и без никой на палубата, за да забележи, че ще се натъкне на земя?

Той и се усмихна.

— Не, трябваше да ме сменят след час снощи. И кораба беше насочен в прав курс, далеч от земя.

— Тогава те ни търсят от средата на нощта?

— Възможно е. Лангтри, който трябваше да ме смени, може да е помислил, че съм напуснал палубата няколко минути преди той да дойде, в такъв случай, както казах, няма да забележат отсъствието ни преди сутринта. Или може да са обърнали снощи. И в двата случая,

няма да е за дълго. Тайръс добре познава тези води. Няма да се успокои, докато не ни намери.

— Освен, ако не си помисли, че сме се удавили — предсказа тя изтощена от мислене.

— Той ще държи далекогледа си, насочен и към водата.

— Но той го даде на мен.

Сигурна беше, че Бойд се опитва да сдържи смеха си когато отговори:

— Нима мислиш, че това е единствения му далекоглед, или че няма още цяла дузина на кораба?

Сега вече със сигурност ѝ се подиграваше. Но тя не се подразни. Всъщност имаше обратния ефект, тъй като ѝ бе показал, че е била глупава да се страхува. Не се бяха удавили. Бяха стигнали сушата и щяха да се върнат на кораба, преди да се стъмни. Нямахше за какво да се тревожи.

Тя седна на пясъка отново. Опита се да го направи прилично, но беше трудно след като бе облечена само по нощница. Той се присъедини към нея, сядайки с кръстосани крака. Краката му бяха боси, но забеляза, че си е оставил обувките на близо да съхнат. Поне не ги бе изгубил, имайки предвид, че е било трудно да се плува с обувки...

— Между другото — каза той безцеремонно с лека усмивка — Омъжена ли си днес, или не?

ГЛАВА 34

Омъжена ли си или не?

Кейти не отговори веднага и задържа погледа си съсредоточен върху нежните вълни, които се разбиваха на брега. Не беше сигурна, дали изобщо иска да отговаря. Той бе изрекъл въпроса на шега и вероятно така го чувстваше. Вината беше нейна. Тя трябваше да задържи оръжието си.

Той бе повярвал на лъжата ѝ, че е омъжена онзи следобед в кабината на капитана, след като се бяха целунали. Дори изглеждаше така, сякаш я избягва отново заради това, когато пропусна вечерята с нея същата вечер.

Вироглаво, когато го видя още на следващия ден, тя му призна отново, че не е омъжена наистина. Голяма грешка, особено, когато преди да напуснат Картагена промени решението си още веднъж. Този мъж можеше да я безпокои твърде много понякога. Той ли твърдеше, че не може да мисли ясно в нейно присъствие? Изглежда, че и тя имаше същия проблем тези дни!

— Нека го перифразирам — каза той, когато мълчанието се проточи — Защо не си се омъжила? Със сигурност си на подходяща възраст. Всъщност, скоро ще бъдеш стара мома.

Тя погледна към него, точно на време, за да го види как сипе пясък от юмука си, върху полузаровената ѝ в пясъка ръка, тъй като се бе облегла на нея. Глупавата му забележка и пясъка, породиха неустойимо приятелско настроение.

— Стара мома, а?

— Абсолютно. На тази ярка светлина, вече мога да видя няколко бръчки — тя се разсмя. Той се усмихна, но след това добави — И така, защо?

Тя повдигна рамене.

— За малко да се омъжа. Преди да напусна дома си, отчаяно исках нещо ново да се случи в живота ми. А и ми бяха предлагали всички ергени от Гардинър, всичките трима. Двама от тях бяха

достатъчно стари, за да са ми бащи. Третия можеше да ми е дядо — толкова беше стар. Разбираш, защо отказах.

— Не мога да повярвам, че само старци са ти предлагали!

— Повярвай. Гардинър беше умиращо селце. Всички млади хора се местеха.

— Родителите ти не ти ли дадоха друга възможност? Със сигурност не са очаквали да намериш съпруг сред толкова ограничени възможности.

— Баща ми почина отдавна. Майка ми често говореше за продължително пътуване до някой от големите градове по крайбрежието, може би дори Ню Йорк, но така и не го направихме, а после и тя почина.

— Съжалявам.

— И аз — отговори Кейти безгласно, гледайки отново към прииждащите вълни.

Той изсипа още две пълни шепи пясък върху ръката ѝ, преди следващия си въпрос, докато се опитваше да събере кураж да я попита.

— Е, планираш ли да се омъжиш някой ден?

— Да, може дори преди да е свършило пътуването ми. Ще е вълнуващо да се омъжа за персийски принц, не мислиш ли? Достатъчно голяма късметлийка съм, за да срещна някой. Или може би ще свърша в харем. Чувала съм за такива екзотични неща и женитбата ми трябва да бъде необикновена или поне много вълнуваща. Няма да се задоволя с нещо по-обикновено, след като живота ми преди това пътуване е бил толкова скучен.

— Харем? — задави се той — Шегуваш се, нали?

Тя го погледна усмихната. Той наистина изглеждаше ужасен. Поздрави се на ум. Явно не беше загубила уменията си да оказва въздействие.

— Разбира се, че се шегувам.

Той поръси още пясък върху ръката ѝ, преди да каже:

— И романтична афера със собственик на кораб не ти се струва вълнуваща?

Картината бързо изникна в ума ѝ — как те двамата лежат в леглото преплели крака и се целуват страстно. Тя премигна, за да я прогони. Поне не беше казал брак, към което явно се стремеше според нея. Тя не искаше да седи цял ден тук и да се ядосва, защото той се

опитва да я убеди в нещо, което няма как да се случи. Настроението им беше много сърдечно и тя не искаше да изчезне внезапно.

Така, че продължи да се шегува.

— Защо не при подходящи обстоятелства, като например, ако попаднем в ужасна буря в морето, корабът започне да потъва, или... е, схвана идеята.

— Щом трябва ще ти намеря буря — каза той.

Тя се засмя, доволна, че и той се е включил в играта. Животът бе твърде кратък за сериозността, която той обикновено излъчваше.

Разбира се, силната му страст, която бе споменавал неведнъж във връзка с нея, без съмнение обясняваше част от тази сериозност. Но трудно можеше да го обвини, че е прекалено привлечен от нея, след като тя имаше същия проблем, още от първата им среща. Да, искаше ѝ се той да се контролира по-добре, но това не беше нещо, за което да го окачи на бесилото.

Предложението му за брак, само за да разреши проблема си, беше нелепо. Заради това вече си струваше да го обеси. Каква идея само, просто заради самата страст! Без никаква романтика, без ни най-малко ухажване от негова страна. Мили Боже, те бяха споделили само една целувка и то след като ѝ предложи! Тези целувки, които си бе представляла не се брояха.

Но тя се опита да продължи със същия шеговит тон докато съзерцаваше зеленината наоколо:

— Като поръчваш тази буря, би ли могъл да поръчаш и превоз? Или мислиш, че сме достатъчно близо до някой град и ще намерим карета там?

— Май нямаш много доверие в Тайръс? — смъмри я той.

— Това беше просто идея, но ние сме някъде по испанския бряг, нали?

Той поклати глава.

— Не, освен ако не съм направил остър завой. Това трябва да е един от Балеарските острови. Тъкмо ги подминавахме снощи, когато ти се появи на палубата, така че знаех в коя посока да плувам. Не всички са населени. Изглежда, че този е един от тези, които не са, но може и да греша. Повечето острови, дори и добре населените все пак имат дълги участъци от пуста брегова линия.

Той се облегна настрана, за да добави още няколко съчки в малкия огън и да обърне рибата на шиша. Като не видя нищо друго наоколо, освен купчина сухи клонки до огъня, обувките му, съхнеци на слънцето и сакото му простряно върху близкия храст също да съхне, тя се зачуди, как се е сдобил с риба за обяда им.

— Как я улови?

Той вдигна рамене.

— Няма да се преструвам на отличен рибар. Беше заседнала в онова малко басейнче там, когато прилива се отдръпна. Намерих я да се мята из локвата, която беше останала.

Тя видя вдлъбнатината на брега, за която говореше. Нямаше много пясък там. Пръстта и дърветата слизаха твърде близко до водата и пръстта не беше толкова податлива, колкото пясъка, така, че дупката беше повече подкопавана от приливите, отколкото запълвана. Беше едра риба, вероятно достатъчна за обяд и вечеря. Поне нямаше да гладуват, докато чакат да ги намерят.

— А огъня? — попита тя любопитно.

Той се усмихна и извади малка стъклена леща от джоба си.

— Нося това с мен от години, още откакто видях някой да чупи далекоглед, за да задържи лещата срещу слънцето и да запали огън. Аз намерих тази — достатъчно малка, за да се забелязва трудно в джоба ми. Помислих, че може да ми послужи някой ден и като се сетя, че замалко да я изхвърля тази година, тъй като така и не ми потрябва и често я губех, защото беше толкова мъничка. Добре, че я запазих. Не мисля, че щеше да ти хареса сурова риба. Гладна ли си?

— Още не — усмихна се тя — Обикновено рядко съм гладна, когато се събудя, а аз току-що се събудих.

Вместо да се усмихне и се стори, че той леко потръпна. Странно. Или беше сгрещила? Но слънцето вече беше доста високо. Може би беше почти обед, а тя никога не спеше до толкова късно.

Като се замислеше, как изобщо я бе довел до брега, без да се събуди? Водата щеше да мокри лицето ѝ, ръката му щеше да е неудобно обвита около нея, дърпайки я напред. Нормален сън нямаше да устои на толкова много активност. Или е била по-пияна отколкото помнеше снощи или от удара във водата бе изпаднала в безсъзнание. Тя реши, че е щастливка, че изобщо се е събудила.

Внезапно осъзна, че той е рискувал живота си, за да спаси нейния. Той нямаше да успее да държи и двама им на повърхността дълго, ако не бяха стигнали до сушата. И тя щеше да потъне на дъното, без изобщо да знае, че е щяла да умре, ако той не е скочил след нея. Тя му дължеше...

— Какво?

Тя поруменя. Вероятно беше изглеждала твърде изумена за момент, достатъчно за да го забележи и той.

— Нищо — каза тя, поглеждайки към скута си, а после — Дали ще завали?

О, Господи, тя не бе отправила такава крещяща покана току-що, нали? Но може би той нямаше да свърже въпроса и с неговия коментар, че ще докара буря за нея, за да бъдат заедно. Един скришен поглед към него показа, че той дори не бе погледнал към небето за дъждовни облаци. Нямаше нужда. Нямаше нито едно облаче на това синьо небе и те и двамата го знаеха.

Очите му се разшириха. Веднага бе разбрал. И сега бе момента да му каже, че се е шегувала, без значение дали беше вярно или не. Бързо, преди да е станало твърде късно. Но не пророни и дума, докато се взираше в него. Слънцето блестеше в златистите му къдрици. Онзи интензивен чувствен поглед се появи в очите му.

Той се хвърли отгоре ѝ. Тя се засмя весело, когато падна на пясъка, защото бе доловила закачливата му усмивка. Но сега усмивката му бе изчезнала, докато се наместваше внимателно върху нея. Както и нейния смях. И тя се взираше в мъжа, който я желаше толкова много, че се беше правил на глупак безброй пъти, за да я има. А тя беше толкова уморена да се бори...

ГЛАВА 35

Да мечтаеш за целувките изобщо не бе същото като да ги и изпиташ в действителност. Въпреки, че понякога ускоряваха пулса ѝ и се изчервяваше, никоя от тях не можеше да се сравни с трепета, който я обзе, когато почувства устните на Бойд върху своите. Пулсът ѝ се ускори, още преди устните им да се докоснат, само от очакване. И това беше толкова дълбока, наелектризираща целувка. Ако той нямаше тази леща в джоба си, те можеха да запалят огън от искрите, които прехвърчаха помежду им.

Не беше суровата страст, от която се бе страхувала. Беше близо, наистина близо, но и прояви една веща обиграност, която бе неочаквана. Имайки предвид, какво буре с барут от страст беше винаги покрай нея и последната им вълнуваща целувка, това беше приятна изненада. Сякаш се опитваше да я хипнотизира и да разсее страховете ѝ, бавно да прелъсти сетивата ѝ и да я накара да поиска да отвърне на целувката му. О, Боже справяше се чудесно!

— Не ме събуждай. Да не си посмяла. Мисля, че ще умра, ако се събудя точно сега.

Чу гласът му, но осъзна, че би изрекла същите думи и тя. Устните му се бяха преместили по бузата ѝ и бяха до ухото ѝ, докато изричаше това, точно преди езикът му да се плъзне вътре. Тя почти извика. Тялото ѝ настръхна, толкова бързо и силно, че изтръпна цялата. Тя обви ръце около врата му. Плътно. Чувстваше, че трябва да се държи за него, в противен случай щеше да се изгуби в този водовъртеж от чувства, който той предизвикваше.

Притиснали устни едни в други отново, той нежно смучеше нейните и ги гъделичкаше с език несъзнателно, но кожата ѝ вече бе станала твърде чувствителна навсякъде. Тя притисна устни към неговите по-решително, за да спре гъделичкането. Той явно си помисли, че тя се опитва да усили темпото, защото страстта, която по някакво чудо бе обуздавал, беше незабавно отприщана на свобода.

Целувката му стана ненаситна и я запрати отново в същия еротичен вихър.

Това, че самата тя се бе разгорещила така, леко я разтревожи, но просто защото не знаеше, че е способна на такава страст. Нямаше нищо против, но беше неочаквано. Имайки предвид, колко много бе мечтала това да се случи, не би трябвало изобщо да е изненадана. Нито пък би могла да иска по-прекрасна обстановка, в която мечтите ѝ да станат реалност. Горещ тропически остров, с нежен бриз с аромат на океан, идеалната температура, за да си свалиш дрехите. Какво повече би могла да иска, е освен легло, но меките легла бяха за перфектните мечти. Това беше истинско и за предпочитане.

И интимно. Нямаше никакви отварящи се врати, които да ги прекъснат. Тази мисъл изникна в съзнанието ѝ. Тук само тя можеше да го прекъсне, а тя нямаше намерение. Това, че му беше длъжница, беше само извинение. Беше си мислила за това твърде често, за да продължи без да го изпита. И нямаше никой друг в целия свят, с който би предпочела да опита.

Той разкопчаваше копчетата на нощницата ѝ, без да прекъсва целувката им. Тя нямаше и да забележи, ако опакото на ръката му не беше докоснало гърдите ѝ. Имаше твърде много копчета, разбира се, защото не беше облечена точно в нощница, а тънката роба с копчета от врата до краката, която предпочиташе. Беше много по-мека, отколкото памучните ѝ нощници.

Той разбра това много скоро. Щеше ли страстта му да надделее над търпението и да съдере дрехата? Надяваше се да не стане така, защото тази роба беше единственото, което можеше да облече по-късно, когато ги спасят. Всички мисли се изпариха, когато ръката му се плъзна по тялото ѝ, погали бедрата ѝ и след това се плъзна между тях.

О, Господи, беше толкова чувствителна! Само случайното докосване на гърдите ѝ преди малко, беше втвърдило зърната ѝ. Но това?! Пръста му се плъзгаше по сърцевината на дивата ѝ страст! Тя се раздвижи. Не можеше да го предотврати, нямаше контрол върху него! Той го направи отново. Тя продължи да се движи, притискайки се към него, после отдръпвайки се, стенеща до устните му. Долови усмивката му точно преди да плъзне пръста си в нея.

Тя изстена отново и достигна върха. Случи се толкова бързо, просто избухна в нея, най-невероятният екстаз, който изригна диво от

слабините ѝ, пулсиращ около пръста му, оттичайки се бавно, възхитително. Тя беше почти в шок, беше толкова удивена.

— Какво беше това? — задъхано попита тя.

— Само началото — каза той, докато покриваше лицето и с нежни целувки.

Той се изправи, за да съблече дрехите си. Не бяха приключили? Вълнението отново затрептя в корема ѝ. Тя бързо довърши разкопчаването на робата си, но остана с нея. Щеше да им послужи, като добра постелка върху пясъка, помисли си преди да го погледне и всяка мисъл да излети от главата ѝ.

Бойд стоеше там гол, точно захвърлил бричовете си на земята. Очите ѝ блеснаха от възбуда. Винаги си бе мислила, че той има добре сложена мъжка фигура, твърде идеална в нейните очи, но това беше чисто великолепие. Дълга, жилеста фигура, очертана от плътни мускули. Гръдния му кош беше широк, леко покрит с матови златисти косми, които не се спускаха много под зърната му. Торсът му изглеждаше толкова силен, че нямаше нищо в по-малко или в излишък. Тя си помисли, че може да стъпи на корема му, без да направи вдлъбнатина. Дори бедрата му бяха осеяни от мускули, толкова плътни и силни, че едва ли някой можеше да се състезава с него пеша! И тези ръце, които я бяха държали, как не я бе прекършил на две? Раменете и ръцете му бяха толкова мускулести. Нищо чудно, че носеше ризи с широки ръкави. Инак и най-малкото напъгане би разцепило шевовете.

Погледът ѝ премина през всичко това, но накрая се закова на копието, което стърчеше от слабините му, символа на мъжествеността му и в гласа ѝ определено прозвуча страхопочитание, когато каза:

— О, Боже, това е изумително!

Той застана абсолютно неподвижно при това изявление. Не трябваше ли да го споменава? Твърде много ли го бе шокирала? Не я интересуваше. Беше твърде любопитна, за да не каже нищо и да, тя беше шокирана. Не бе очаквала нещо такова, особено след като беше видяла онези няколко статуи в Англия. Всяка от тях рисуваше тази уникална част от мъжкото тяло толкова малка, че едва се забелязваше. Колко заблуждаващо! А Бойд беше грамаден, но колкото и да беше странно, не я плашеше.

Крайно очарована от това, в което се взираше, тя дори каза:

— Може ли да го докосна?

Той свлече на колене пред нея със стон. Тя го прие, като „да“. С една ръка отначало, тя покри дължината му, за да усети как е на допир, копринено гладък, топъл, гъвкав и в същото време корав. Изумително.

Тя го чу пак да стене и погледна към него. Погледът му я изгаряше.

— Боли ли?

— Не — каза той сподавено.

— Добре, защото не съм приключила.

Кейти не обърна внимание на изръмжаването му. Вече с две ръце, обхвана цялата дължина, склучи пръсти от двете страни и леко раздвижи длани по кадифената повърхност. Направи го отново и отново. Всеки път, когато пръстите и го оставеха, той се накланяше и подкачаше. Веднъж отскочи срещу гърдите ѝ. Почувства, как я опари. Но не беше толкова непокатим, колкото изглеждаше в началото. Невероятно твърд, но все пак податлив.

— Ти ме убиваш!

Тя погледна рязко към него, обвинително намръщена.

— Каза че не те боли!

— Не е такъв вид болка. Господи, Кейти, толкова силно те желая, че ще експлодирам.

Изражението и се смекчи, когато каза:

— Тогава, какво чакаш?

Той беше сериозен. Страстта му беше достигнала почти до експлозия. След няколко секунди, тя беше отново по гръб на пясъка и той безпогрешно се зарови в нея. Тя беше още влажна от собствения си оргазъм, така, че той се плъзна дълбоко без да се спира пред нищо, включително и нейната девственост. Но болката от проникването си беше отишла, още преди тя да усети острото разкъсване. Тя беше поразена. Усети удоволствието на живота. Това беше най-първичното нещо, което беше правила някога. Експлодира с толкова наситено удоволствие отново, преди него, че все още се извиваше от насладата на този втори оргазъм, когато той се освободи в нея.

Той се стовари на пясъка до безкрайно изтощен, но имаше достатъчно сила да я издърпа до себе си, обвивайки едната си ръка около нея и да я задържи там. Бузата ѝ се притисна към гърдите му. Тя се усмихна замечтано, също толкова изтощена и преситена, но имаше и още нещо, което чувстваше. Щастие ли беше? Тя не съжаляваше

изобщо. Беше се насладила на любовта им неизмеримо. И беше твърде доволна от мъжа, в чийто прегръдки се бе сгушила. Може би това беше простичкото щастие.

С полупритворени очи, лениво въртейки около пръста си, косъмчетата на гърдите му, които бяха под ръката и, тя най-накрая осъзна, накъде е насочен погледът ѝ и очите ѝ се отвориха широко. Великолепното му копие беше изчезнало.

Тя се изправи.

— Къде изчезна?

Беше сериозна. Наистина не знаеше. Бойд отвори очи и като разбра какво има предвид избухна в смях.

— Ще се върне, обещавам ти — каза ѝ той с широка усмивка.

По-късно тя щеше да се смее заедно с него на това, колко малко знае за мъжкото тяло. Но точно тогава, пред очите ѝ той изпълни обещанието си.

ГЛАВА 36

Кейти се засмя, докато излизаше от водата. Тя и Бойд си бяха играли вътре, като малки деца, въпреки, че нямаше нищо детско в многото целувки, които си разменяха, докато вълните се плискаха върху тях. Но това беше първия й път в океана, или в който и да е голям воден басейн, освен предната нощ, когато Бойд я бе довел на острова, което все още не си спомняше.

Бойд беше удивен, когато тя му каза:

— Добре е, че не съм се събудила напълно, когато съм паднала от кораба. Най-вероятно щях да се паникьосам, тъй като не мога да плувам.

— Какво имаш предвид под не мога?

— Никога не съм имала възможността да се науча, тъй — като живеехме във вътрешността на страната.

Разбира се, той щеше да намери неумението и да плува, за странно, след като беше израснал в пристанищен град. Тя вече знаеше, че семейството му и корабната им компания бяха от Бриджпорт. Беше й разказал много за родното му пристанище, докато споделяха рибата за обяд.

Тя дори му каза:

— Почти посетих града ти едно лято с баща ми. Стоката, която бе поръчал за магазина си от Бриджпорт се беше забавила и той отиде, за да разбере защо. Предложи ми да ме вземе със себе си и щяхме да тръгнем на следващата сутрин, но тогава пристигна каруцата със стоката му и не се наложи да ходим. Бях крайно разочарована.

Беше невероятно, че бяха израснали толкова близо един до друг и същевременно в два различни свята. Баща й беше поръчал стока от Бриджпорт само веднъж. Денвър беше много по-близко и от там той си набавяше повечето от нужното за магазина. Но какво щеше да е, ако се бяха срещнали много по-рано? Щяха ли да станат приятели? Щяха ли дори да се забележат един друг? Вероятно не. Той беше поне с десет години по-голям от нея, в началото на тридесетте. Въпреки, че

възрастта им не пораждаше много различия сега, нямаше да е така, когато тя все още е била дете, а той вече мъж.

Но тя наистина го бе изненадала с това, че не може да плува и той я попита:

— Не те ли е страх да влизаш във водата?

Те вече бяха влезли до кръста, когато изникна този въпрос и тя дори не беше помислила за някаква опасност, когато влезе с него ръка за ръка.

— Когато ти си наблизко, разбира се, че не. Вече знаем, че ти плуваш достатъчно добре за двама ни.

Тя се шегуваше. Просто не ѝ бе хрумвало да се страхува от океана. Но той погледна към брега при споменаването на героизма му. Това ѝ се стори странно, но само за секунда. И после той се опита да я научи да плува. Какъв провал беше само! Тя беше твърде заета да се забавлява, за да обърне внимание на уроците по плуване и скоро той се отказа да опитва.

Тя легна на пясъка, за да остави слънцето да я изсуши. Той падна на колене до нея и изтърси водата от себе си, като куче. Тя изпищя, когато водата от косата му заваля отгоре ѝ.

— Направи го нарочно!

— Нима? — засмя се той без да се разкайва.

Тя също се засмя. Той беше толкова различен мъж! Отпуснат, игрив, закачлив, щедър на усмивки, момчешки усмивки, чувствени усмивки. Тя харесваше този Бойд. Може би го харесваше повече отколкото трябва.

— Къде ти е нощницата? — попита той, гледайки над нея към малкия им лагер — колкото и да ми харесва факта, че несъзнателно парадираш с красивото си тяло пред мен, не искам да изгориш от слънцето.

— Парадирам? Това ли правех? Нямах нищо подходящо за обличане за плуване сега, нали?

— Знам, нито дори гащички. За мен беше приятна изненада, да откроя, че не носиш нищо под нощницата си.

— За спане? Моля те! — каза тя остро — Щях да спя гола, ако нямаш прислужница, която нахълтва повечето сутрини, за да ме събужда.

— Хубавото на брака е, че прислужниците спират да правят това.

Кейти се скова. Той нямаше да съсипе тази идилия, ставайки отново сериозен, нали?

— Тайръс може законно да бракосъчетава в морето.

Така беше.

— Колко мило от негова страна, но освен ако Грейс не пожелае флиртът и с новия ни кочияш да стигне дотам, което съм почти сигурна, че няма да се случи, допълнителните услуги на Тайръс няма да са необходими.

Той просто се взираше в нея. Тя леко се смути. Защо не можеше да се наслади на този миг с нея и да остави нещата да отминат?

Тя се опита да го върне към предишната му закачливост.

— О, имаш предвид мен? — каза тя шеговито, но той нямаше намерение да сменя темата.

— Кейти...

— Не започвай. Моля те. Това беше забавно. Може дори да го повторим някой път, без драмата с падането от кораба първо. Но нищо не се е променило. Вече ти казах, защо още не съм готова за брак.

— Не можеш да се придържаш към този план, който си начертала за живота си. Не и след голямото отклонение, което направи днес.

— Изобщо не съм се отклонила. И ако говориш за моята девственост — тя изсумтя — Наистина ли изглеждам, като някоя благородна госпожичка, която ще припадне от загубата и?

— Изглеждаш, като най-вбесяващата жена на света, така изглеждаш!

— Благодарение на теб. Аз се опитах!

Тя скочи на крака и отиде да потърси робата си. Да спори с него, когато нямаше никакви дрехи върху себе си, не й се струваше редно. Те дори не биваше да спорят. Защо трябваше да е такъв инат?

Очакваше, че ще я последва, за да наложи мнението си, но той не го направи. Когато се обърна, го видя да седи точно там, където го беше оставила и имаше чувството, че знае защо. Дори това я вбеси, защото подозираше, че има много общо с упорството му.

Тя беше твърде развълнувана, за да закопчее повече от половината копчета, преди да се върне и да го обвини:

— Криеш доказателството, че дори когато си ми ядосан ме желаш? Ха! По-лош си и от котарак! Признай си, че постоянно ме

дебнеш!

Той се изправи, за да ѝ покаже, колко вярно беше предположението ѝ. Тя се изчерви до корените на косата си. Но това не беше единствения ефект, който желанието му оказа върху нея.

— Наистина ли мислиш, че това има нещо общо с друг, освен теб?

Думите му сложиха край на спора. Тя се хвърли отгоре му, обви ръце около врата му и крака около бедрата му. Целта ѝ беше постигната и тя се усмихна доволно. Беше, точно където искаше да е.

— Сега те предизвиквам да продължиш да спориш с мен — каза тя, преди да го целуне.

След това просто трябваше да се държи за него. Той направи всичко останало. Но тя никога не бе правила нещо толкова агресивно в живота си. Беше негова вината, че я разпали така. Това ли изпитваше той толкова често, копнеж толкова силен, че едва го контролираше? Той определено имаше по-силна воля от нея.

ГЛАВА 37

Беше късен следобед, ако позицията на слънцето беше някакъв показател. Никой от тях нямаше желание за спор вече. Любенето им изразходи горещите емоции, оставяйки нежна отмала на тяхно място.

На Кейти не и харесваше да оставят спора недовършен, но тя не знаеше, как да го накара да разбере, че дори и да бе щастлива да се омъжи за него, когато е готова на такава стъпка в живота си, то сега не беше времето за това.

Те седнаха един до друг на плажа, допрели рамене, и просто съзерцаваха вълните, които се разбиваха в брега. Той държеше ръката и в скута си, играейки си с пръстите и, което отговаряше и на нейната нужда да го докосва. Все още не се виждаше кораб на хоризонта. Ако не ги намереха преди залез, щеше ли да е толкова хладно и на плажа, колкото беше на кораба през нощта? Можеха да се топят един — друг, но щеше да е неудобно без някакъв подслон.

— Мислиш ли, че имаме късмет с още една риба за вечеря?

— Мисля, че ще ни спасят дотогава, или пак си огладняла? Беше доста активна днес.

Тя се усмихна на деликатния начин, по който той описа страстта й.

— Само си мислех, „какво ако“. Би трябвало да отделим малко време, за да направим някакъв подслон, предпазващ от вятъра, преди да се стъмни. И може би да потърсим някакви плодове преди да е дошъл прилива. Със сигурност трябва да има някакви, при всичката тази растителност.

— Не вярваш много на Тайръс.

— Ти мислеше, че ще ни намери до обяд, но обяд отдавна мина.

Той облиза пръста си и го вдигна нагоре, за да определи посоката на вятъра, не че имаше нещо повече от лек бриз в момента.

— Вятъра може да духа срещу него — допусна той — Може да се наложи да поеме по заобиколен курс, за да се върне до тук. Ще трябва да направя по-голямо огнище, ако още сме тук по тъмно.

— И подслон?

Той завъртя очи.

— Добре, нека съберем малко палмови листа, но само близо до брега. Трябва да стоим на плажа, за да ни забележи кораб, ако мине от тук.

Той и помогна да се изправи, но вместо да я пусне, за да се заемат със скучната си работа, нежно я прегърна.

— Може да си най-досадната и упорита жена, която познавам, но все още си единствената, с която искам да прекарам остатъка от живота си и това е всичко, което имам да кажа.

Той тръгна, оставяйки я да стои там с отворена уста, докато се взираше след него. Този мъж влизаше под кожата и дълготрайно и тя не се и съмняваше, че това е планът му.

Тя пое надолу по плажа в обратната посока. Пясъкът леко пареше под босите ѝ нозе, след като цял ден е бил нагриван от жаркото слънце, но палмовите дървета бяха по-горе в растителната част, затова тя бързо се запъти натам. Викът на Бойд я спря. Той ѝ махаше да се присъедини към него, така че тя тръгна обратно.

— Ще стане по-бързо, ако се разделим — каза му, когато стигна до него.

— Тогава няма да го правим бързо. Предпочитам да се наслаждавам на компанията ти.

С това трудно можеше да спори във веселото си настроение.

— Добре, но аз ще събера всички лесни за достигане листа.

— Мисля, че ще намерим всичко, което ни трябва на земята.

Десет минути по-късно, с почти пълни ръце, те се върнаха до лагерния огън, който се бе превърнал в жар, след като беше занемарен. Той веднага се зае да го разпали. Тя седна до него.

— Бих искала да ти задам един въпрос без да затъваме пак до коленете в спорове — каза тя предпазливо — Склонен ли си да ме чакаш?

Мислеше си, че трябва да обясни, но ума му очевидно не бе много далеч от същите мисли.

— Това предполага, все пак, че искаш да се омъжиш за мен — някой ден — отговори той също толкова предпазливо.

— Никога не съм казвала, че не искам.

— Знам, само не сега. Но ти не виждаш цялостната картина. Не е нужно бракът да спира пътешествието ти, вместо това ще ти даде някой, с когото да го споделиш, поне в моя случай. Наистина ли вярваш, че ще те помоля да прекратиш пътуването си? Аз притежавам кораб, Кейти. Ще те заведа навсякъде, където поискаш да отидеш с него.

Той правеше всички отстъпки. Това почти предизвика сълзи в очите ѝ, толкова беше изпълнена с вълнение. Но той пренебрегваше една пречка, която не можеше да се игнорира.

— Бракът означава деца, а децата имат нужда от стабилност. Те нямат нужда да растат на кораб, обикаляйки света. А аз не съм готова да изоставя пътуването си, след като току-що го започнах и да създам семейство по-рано, отколкото съм планирала.

— Снаха ми, Ейми, успява да отглежда децата си съвсем добре на борда на кораба на брат ми. Те плават с бавачката и учителя на децата.

— Чудесно, щом тя няма нищо против, но аз пътувам с кораб, защото ми е нужно, за да стигна там, където искам да отида. Със сигурност не харесвам морето достатъчно, за да го направя мой начин на живот, като теб. Твърде много вятър, въздуха е много солен, и е имало много пъти, когато съм си мислела, че съм се разболяла от морска болест, както господин Тоби, но поне ми е минавало бързо.

Той имаше готов отговор и за това.

— Готов съм да се откажа от морето, когато ти пожелаеш. Всъщност, аз самият тъкмо бях взел решение да се установя в Англия тази година, поне това беше идеята ми, преди ти да се появиш в живота ми. А и ти също имаш семейство там...

— Не, нямам.

— Но, аз си мислех...

— И аз също. Но те не искат да имат нищо общо с мен и точно, както те са се отказали от майка ми, така и аз се отказах от тях.

— Съжалявам.

Тя повдигна рамене.

— Преодолях го.

Не беше, но не ѝ се говореше за това повече, отколкото и се искаше да говори за брак. А ето, че пак го обсъждаха. И тя губеше битката. Той я караше да преосмисли целите си и това я плашеше. Но

докато той имаше някои хубави отговори за бъдещето — тя не би се двоумила дали да се установи в Англия някой ден — то нямаше никакъв отговор за настоящето. Защото просто нямаше такъв. Ако се оженеха сега, тя щеше да забременее, ако вече не се беше случило, след като Бойд беше толкова страстен. И това щеше да прекрати пътуването ѝ. Завинаги.

Но, о, Господи, да се омъжи за него, да чувства докосването му всеки ден, вместо да се откаже от него след днес, което трябваше да направи? Тя си беше позволила този един ден блаженство, но не смееше да позволи да се случи отново, освен ако не беше вече готова да се омъжи за него.

Да се откаже от света заради него? Когато той дори не я обичаше? Чувствата ѝ настояваха да направи точно това, което бе добър показател, че има неговия проблем. Тя просто не можеше да мисли трезво, когато той беше наоколо.

Тъкмо щеше да му каже, че ще си помисли, когато видя кораб на хоризонта...

ГЛАВА 38

— Махни се от плажа, Кейти, бързо! Не спори, просто го направи!

Това, че й каза да не спори, не я спря да го направи.

— Но ти каза, че трябва да се виждаме, за да ни намери Тайръс!

— Това не е „Океан“.

— Как можеш да кажеш от такова разстояние? — от радост от предстоящото им спасяване, през объркване, към началото на паника, тонът и се беше повишил.

— Това е двумачтова бригантина, предпочитана от пиратите по тези места.

Не беше нужно да казва и дума повече. Тя се втурна към храстите зад тях. Той се забави минута, за да хвърли няколко шепи пясък върху малкия им огън, за да не се вдига много пушек. Хвърли също палмовите клони, които бяха събрали под най-близката палма, за да изглежда, все едно са паднали от там. След това грабна обувките и сакото си, без да оставя явни доказателства зад тях и се втурна в храсталака след нея.

Тя лежеше по очи и наблюдаваше от най-високата част на плажа. Изглежда, че корабът бавно плаваше покрай острова.

— Не ни виждат — тя се опитваше да звучи положително, но шепотът разваляше ефекта.

— Трудно е да се каже все още.

— Но защо изобщо да гледат насам, след като плават натам?

Тя посочи с палец към посоката, в която се движеше бригантината, която се отдалечаваше от острова. Бойд погледна към нея, понечи да каже нещо, но промени решението си. И това колебание я разтревожи много повече, отколкото ако бе казал нещо.

— Какво? — попита тя.

— Нищо. Беше права.

— Не, не бях — каза тя и гласът и прозвуча силно паникьосан вече. — И ми кажи, защо не бях?

Той въздъхна.

— Варварските корсари не преследват само търговски кораби за товарите им. Те също са в търговията със снабдяване на турските султани от източната страна на тези морета с роби. Дори големите им кораби се придвижват с гребла от роби. Намирайки двама души на пуст плаж, без жилища наоколо, си е лесна плячка за тях, която ще им отнеме само кратко спиране, докато изпратят малък екип с лодка.

— Роби? Знаеш, че само се шегувах за харема. Предпочитам да не се озова в такъв. Честно.

Той я хвана за ръка и я издърпа на крака.

— Хайде. Трябва да намеря, къде да те скрия, докато се оправя с това.

— Докато какво? — извика тя.

Тя погледна зад себе си, за да види, за какво говореше той. Двумачтовия кораб обръщаше — в посока към острова.

— Може би просто са забравили нещо там, откъдето идват и ще се върнат...

— Спри да се измъчваш, Кейти. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо, обещавам.

Това прозвуча толкова успокояващо, колкото той имаше предвид, но не беше взел предвид развинтеното и въображение. Да спре да се измъчва? Тя щеше да започне да говори безсмислено всеки момент.

— За какво трябва да се погрижиш? Те идват на сушата, оглеждат, не намират нищо и си тръгват.

— Това би било идеално — съгласи се той — и ако напуснат плажа след това ще е добре. Но ако навлязат навътре, за да ни търсят, нека просто кажем, че предпочитам да се изправя пред проблема, преди той да ме е намерил.

— Ще се биеш с тях? С какво? — попита тя — Нямаш оръжие.

Той вдигна един здрав клон, докато я влачеше зад себе си. Всъщност изглеждаше като извит прът.

— Вече имам.

О, разбира се, той щеше да се справи с кръвожадните и без съмнение въоръжени пирати с пръчка? Но тя осъзна, че не иска той изобщо да се изправя пред никакви пирати, дори и да имаше по-добро оръжие, с което да го направи. Просто не можеше да понесе мисълта, че може да пострада.

— Нека просто продължим да се крием от другата страна на острова — предложи тя.

Той спря и я сграбчи за раменете.

— Един от нас трябва да остане близо до този плаж и това няма да си ти. Ако Тайръс дойде насам и види пирати на сушата, без никакъв знак от нас, ще отплава, за да продължи издирването ни другаде. Така, че ако те си губят времето твърде дълго да ни търсят, ще отстраня тази първа група пирати и следващата, ако изпратят още една лодка. Да се надяваме, че това ще ги откаже и те ще продължат по пътя си.

— Пиратите ще преследват ли „Океан“, ако се появи, преди да са си тръгнали?

— Само ако са много — много глупави. Всички кораби на Скайларк са добре въоръжени точно за такива случаи. Не сме ли говорили вече за това?

Кейти бегло си спомни, че беше споменал нещо. Той продължи да я влачи напред, докато излязоха от леснопроходимите пътеки. Тя запази за себе си охканията, които искаше да изплаче, защото стъпваше боса по малките шишарки. Високи борове, други дървета, храсти, израснали по-големи от нея и тропически лози, покриващи всичко наоколо — вече стъпваха по солидна зелена покривка. И нямаше нищо чудно, че никой не искаше да се установи на този бряг, когато никъде не се виждаше гола земя.

— Скрый се зад тези храсти, клекни и не мърдай, преди да дойда за теб. Ако си способна да пазиш тишина, сега е момента да го докажеш — добави той с намигване.

Тръгна веднага, след като каза това. Отне и около пет минути, за да ѝ дотегне. Намека, че е кречетало беше доста груб и тя мърмори на ум още десетина минути, което отвлече за малко ума и от пиратите. Умишлено ли го беше направил? Съмняваше се.

Но после местна птица изкряка наблизко, карайки я да започне да се оглежда за други знаци от дивия живот. Това, което видя, беше, че Бойд я е оставил в безизходица. Без дълъг нож или нещо друго, с което да може да среже масивната растителност зад нея, тя нямаше къде да бяга, ако се наложеше, с изключение обратно към брега, където пиратите, дори сега може би слизаха на сушата. Толкова много време

ли беше минало? Бойд щеше да направи нещо глупаво, беше сигурна, и щяха да го хванат или убият. И после щяха да намерят и нея.

С тази тревожна мисъл, Кейти скочи на крака и се запъти към брега, но нямаше да се върне, точно където беше лагера им. Веднага щом откри отклонение на пътеката в ляво, тя пое натам и се запридвижва в тази посока по многото пътечки.

За щастие не се натъкна на друга непроходима пътека. Растителността не беше толкова гъста близо до брега. Тя също взе всички камъни, които намери по пътя, повдигайки долния край на робата си, образувайки джоб, в който да ги трупа. Нямаше да е съвсем беззащитна.

Когато слезе достатъчно надолу по брега, тя се върна малко назад по плажа, така, че поне да може да види, какво правеха пиратите. Може би вече бяха заминали! Надяваше се.

Но корабът все още беше там, закотвен доста наблизо. Още малко и щеше да се заби в земята. И малка лодка едва сега гребеше бързо към брега. Беше им отнело толкова дълго, за да акостират?

Плажът не беше права линия, беше леко извит, но не достатъчно, за да го нарекат завои или залив, с техния лагер по средата на извивката. Тя беше достатъчно далеч, толкова, че не беше нужно да вдига глава нависоко, за да види, къде беше загасения огън. Имаше малка лодка оставена там, празна, така, че тази, която приближаваше не беше първата? Тогава къде бяха мъжете, които бяха в нея? Нямаше никой на плажа в момента, беше напълно пусто около лодката. И къде беше Бойд?

Това, което трябваше да направи бе, да продължи в противоположната посока, но я обзе страх за Бойд. Трябваше да се увери, че той е добре. И докато не видеше това със собствените си очи, нямаше да отиде никъде преди да го намери.

Наведена и с ръце, около импровизирания и джоб с камъни, все още завити в края на робата и, тя притичваше от дърво към храст, към дърво, продължавайки да се крие, но бързо напредвайки обратно към лагера им. Когато беше преполовила пътя, тя попадна на още една лодка!

Тази беше издърпана по целия път до растителната ивица извън пясъка и беше скрита под храста, зад който се бе прикрила, иначе никога не би я видяла. Големи отчупени клони с листа лежаха отгоре и,

сякаш умишлено беше скрита. Защо? И колко лодки щяха да изпратят тези пирати? С тази ставаха три. Можеше ли наистина да имат толкова голям екипаж? Или само няколко човека бяха в лодките. Това звучеше по-смислено. И Бойд щеше да е способен да се справи с по двама на веднъж.

Част от страховете и се разсеяха, но все още се тревожеше. Една дума привлече погледа и, точно когато щеше да притича към следващия храст. Спретнато изрисувана с бели букви на края на едната от двете дъски в лодката, които се използваша за седане пишеше една — единствена дума. Наведена точно до лодката, за нея не беше проблем да я прочете. „Океан“.

Тя гледаше. И гледаше. Щеше да го убие. Извода беше изумителен! Не, тя нямаше да обмисля това. Не сега. Усети как почервява от яд. Овладея се, поемайки дълбоко дъх. Но щеше да го убие. По-късно. Ако пиратите не го бяха направили вместо нея.

ГЛАВА 39

Кейти откри Бойд. Беше все още жив. Не беше сигурна, дали пиратите, които лежах в краката му бяха още живи, но Бойд изглеждаше добре. Звукът на биещи се мъже щеше да я насочи в правилната посока, ако изгледа от върха на плажа не беше достатъчно ясен, за да ѝ позволи да вижда на разстояние.

Тя преброи три тела долу, още трима пирати все още стояха. Шест от тях бяха на първата лодка и прииждаха още.

Пиратите имаха оръжия. Тя можеше да види пистолети и дълги ножове, затъкнати в коланите им. Един от тях, който още беше на крака имаше дори пистолет в ръката си, но той го държеше, сякаш щеше да го ползва, за да удря с него, вместо да стреля.

Тя осъзна, че се опитваха да подчинят Бойд, без да го наранят! Той сигурно представляваше за тях стока, която можеха да продадат по-късно, заради което най-вероятно бяха дошли на сушата. Очевидно не ги интересуваше, дали ще пострадат докато го пленяват.

Останала без дъх, крайно очарована, Кейти не можеше да отдели очи от Бойд. Той яростно налагаше един от мъжете, който все още беше на крака, не с импровизираната си тояга, а със собствените си юмруци. Държеше мъжа с едната ръка и го налагаше с другата. Втори мъж се приближи към Бойд, но той просто го блъсна надалеч. Дори не изглеждаше да се е изпотил все още, въпреки че Кейти не беше достатъчно близо, за да каже. Но той дори не изглеждаше задъхан от усилията си!

Третия мъж дърпаше един от повалените пирати настрана. Всичките трима пирата не можеха да се доближат достатъчно до Бойд, докато телта на другарите им се търкаляха в краката му. И той не мърдаше от тази позиция, която му даваше предимство.

Четвърти пират беше повален. Другите двама трябваше вече да са осъзнали, че няма да стигнат доникъде с внимателната си тактика. Те все още не бяха насочили пистолетите си към Бойд, но когато единия мъж извика някаква заповед, двамата се нахвърлиха

едновременно върху него. Това успя да го събори и тримата се въргаляха сега по земята.

Кейти започна да се приближава. Но ново раздвижване на плажа прикова вниманието ѝ. Другата лодка бе пристигнала! Още шест мъже скочиха от нея. Веднага щом минеха малко по-напред по плажа, щяха да видят какво се случва от другата страна на възвишението и да се присъединят към сбиването. Бойд нямаше да успее да се справи с още шестима. Сигурно беше уморен. Но и да не беше, тази нова компания щеше да го изненада, защото той все още се въргаляше с другите двама по земята.

Взе решение. Излизайки на плажа, за да привлече вниманието на новопристигналите към себе си, се престори на изненадана от тях. Един от тях я видя и сръга мъжа до себе си. Той също каза нещо, което накара останалите да се обърнат към нея. След секунда всичките шестима бягаха към нея. Дори не пратиха някой от тях да намери първите пристигнали. Очевидно тя беше по-интересна находка.

Кейти изпищя силно, което изобщо не беше престорено. Надяваше се, че Бойд я е чул, иначе това, че се е разкрила щеше да е много глупав ход. Тя нямаше представа, колко дълго ще може да избягва залавянето си, но не искаше да я използват, като примамка, за да заловят и него. Така, че тя не трябваше да се отдалечава, за да може Бойд да ги настигне и да ѝ помогне. Сега не трябваше да остави пиратите да я настигнат или всичко щеше да е свършено.

Спомни за камъните само защото малката импровизирана торба се удряше в коляното и, докато бягаше по пясъка. Спря за момент, за да отслаби възела, който беше направила, за да направи отвор в торбата, през който да може да бръкне. Уверявайки се първо, че няма да попадне на нищо зад себе си, тя се обърна с лице към пиратите, точно навреме, за да види, че изкачват възвишението близо до нея. Твърде близо. Ако решаха да се справят с нея, като група, както бяха направили другите двама с Бойд...

Тя хвърли камък по тях. Те спряха и ѝ се присмяха, когато камъка падна на няколко стъпки пред тях. Отстъпвайки бавно, тя хвърли друг камък, този път по-силно. Те се разсмяха отново, когато мина над тях, без да улучи никой. Какво я накара да мисли, че хвърлянето на камъни е добро оръжие, когато не знаеше как да ги уцели? Всичко, което правеше, беше да ги забавлява! Но след момент

осъзна, че камъните ѝ бяха по-добро оръжие, отколкото си мислеше, защото правеха точно това, което тя възнамеряваше, задържаха вниманието на пиратите достатъчно дълго върху нея, за да може Бойд да поеме нещата.

Виждайки го да бяга зад тях сега, със закривения си прът в ръка, тя разсея пиратите с още няколко камъка. И Бойд незабавно се залови на работа. Едва спирайки, завъртя пръта на едната страна, после на другата. Двама бяха долу. Единия мърдаше, не беше в безсъзнание. Бърз удар в лицето му и повече не мръдна.

Останалите четирима се обърнаха шумно. Трима нападнаха Бойд незабавно. Той отбягна удара на единия и завъртя пръта в дъга, за да достигне другите двама на веднъж. Не успя да събори никой от тях, но този, който удари първо, изкрещя и сложи ръка на смазаното си ухо. Той беше временно обезвреден от болката.

Последния пират не помръдна. Вместо това измъкна пистолет с дълга цев от колана си. Но обърна гръб на Кейти. Какво щеше да прави с този пистолет, тя не знаеше и не искаше да разбира, особено, след като можеше да реши, че тя им е достатъчна, а Бойд създаваше твърде много неприятности.

Без дори да се замисля, тя взе най-големия камък, който и беше останал, оставяйки другите да се изсипят на земята, за да може да хване големия с две ръце и се приближи иззад пирата, удряйки го в тила. Той се строполи на земята. Тя погледна надолу, невярваща, че е успяла да го повали.

Поглеждайки обратно нагоре, тя видя че Бойд изобщо не бе приключил все още. Той водеше юмручен бой с двама от пиратите. Явно ги бе обезоръжил по време на боя. Вече нямаха оръжия и той побеждаваше. Лицата им кървяха, неговото не. Другия мъж все още се държеше за ухото и крещеше на някакъв чужд език, вероятно ругаейки. Но също посягаше към пистолета в колана си и определено изглеждаше достатъчно ядосан, за да го използва.

Кейти замръзна от страх. Беше и трудно дори да мисли, внезапно беше толкова изплашена — за Бойд. Тя понечи да го предупреди, но осъзна, че може да не я чуе в усилията си и разсейвайки го точно тогава, можеше да е най-лошото нещо, което да направи, когато двамата мъже, с които се биеше бяха яки колкото него. Така, че тя вдигна тежкия камък, който още беше в ръката и, но си спомни на

време лошия си мерник. Бързото бягане не беше вариант, но отблясък от отразяването на слънцето в метал я накара да погледне надолу и видя пистолета до краката си, който пирата в безсъзнание беше изпуснал, преди да падне на земята.

Тя нямаше шанс, насочвайки го към вбесения пират, да го накара да хвърли или свали оръжието, което вече държеше в ръка. Не беше стрелял още, но вероятно защото не можеше да улучи Бойд, докато другарите му пречеха. И той не гледаше към нея и не бе забелязал, че също е въоръжена. Слуха му също можеше да е увреден в момента, така че нямаше и да му извика. Но щеше да чуе изстрел, беше сигурна, затова просто го направи, изстреля предупредителен изстрел.

Сега определено привлече вниманието му, както и на всички останали. Тя почти падна от отката. Проклетите старомодни пистолети бяха твърде дъги и твърде тежки за нея. И тя знаеше толкова добре, колкото и останалите, че стреляха само веднъж. Но още веднъж нейните действия позволиха на Бойд да намали опасността. Той спря само за секунда при изстрела ѝ. И тъй — като тя се беше изправила пред ядосания пират, Бойд му обърна малко внимание и се насочи към останалия пистолет в ръката му. Със собствения му пистолет в ръка сега, той го насочи към другото му ухо. И тогава той падна завинаги. Бойд удари цевта в главата на другия и я заби в лицето на следващия мъж.

Всички бяха обезвредени! Тя сподели с Бойд тръпката на успеха. Всъщност, той просто изглеждаше уморен. Но тя беше толкова развълнувана от победата му, че подскачаше нагоре — надолу, преди да си спомни, че корабът беше закотвен наблизко.

— Ще изпратят ли още? — попита го тя, когато той се наведе и подпря ръце на коленете си, за да почине за момент.

Той погледна към нея:

— Вероятно. Затова събери пистолетите тук, докато аз вържа първата група. Мисля, че просто ще застрелям следващите, които се появят.

Тя забеляза, че той не каза и дума за нейното присъствие, затова че не е стояла там, където и беше казал.

— С какво ще ги вържеш?

— Вече направих няколко въжета, докато чаках първата лодка да пристигне. Палмовите листа, пресни или сухи, са достатъчно здрави,

ако се обработят както трябва и се връзват много лесно. Мисля, че ще трябва да направя още. Не смятах, че толкова много пирати ще дойдат на брега.

— Лозите не вършат ли работа? — осмели се тя — Те са навсякъде.

— Твърде хлъзгави са и могат да се изплъзнат възлите, така че не са толкова надеждни. Освен това искам да се уверя, че ако някой от тях се събуди, няма да причинява повече проблеми. Предпочитам да не ги убивам. Може да са виновни в пиратство, но няма да променят нищо в общата схема на нещата. Капитана им просто ще ги замени и ще продължи работата си както обикновено.

Той звучеше отвратен, докато казваше това, но после бързо се отдалечи, за да се залови с връзването. Тя се загледа към мястото, към което се беше отправил, където беше оставил първата купчина от тела.

Трябваше да работи бързо. Трябваше да върже дванайсет мъже, преди да са пристигнали следващите. Не, всъщност тя просто щеше да му помогне да приключи по-бързо. Така, че събра пистолетите, както и беше казал и се затича колкото можеше върху тези тънки шишарки и иглички, за да се присъедини към Бойд. Той вече беше вързал трима и късаше листата от друг палмов клон. Тя изсипа пистолетите върху купчината, която той бе направил, събирайки оръжията на тази първа групичка и започна да му помага в късането на листата. Той беше много добър във връзването им едно за друго. Е, той беше моряк. Трябваше да е. И скоро се отправи към втората група с още шест импровизирани въжета в ръка.

Тя го последва. Той не възрази. Но когато тя започна да му помага да вържат мъжете, той и каза вместо това да наглежда кораба. Изглежда не можеше да й се довери, че ще направи приличен възел от края на листата.

Но тя просто връзваше китките им зад гърба в момента, така че беше почти готова, когато побърза да каже:

— Спускат друга малка лодка във водата.

Тя чу въздишката на Бойд зад себе си. Сигурно вече бе изтощен. Господи, той се бе изправил срещу дванайсет пирати и победи! Разбира се, те се опитваха да го заловят, без да го наранят сериозно, но все пак, той ги бе повалил и то с привидна лекота! Тя може да беше помогнала малко, като ги разсейваше, но силата и уменията му бяха

прекратили тази опасност толкова бързо. Сега трябваше да се изправи пред още, идващи на сушата.

Поглед назад към него показва, че не беше спрял с това, което правеше. Нито пък бързаше да го довърши. Той отдели време да провери, дали възлите ще издържат.

Поглеждайки към кораба, очите и се ококориха и тя зарадвано каза:

— Може и да са променили решението си.

— Какво имаш предвид? — той стана, за да види сам.

Малката лодка, която беше пусната във водата пълна с мъже, не беше тръгнала към брега. Всъщност, мъжете вътре бързо се качваха на кораба. След момент Кейти и Бойд видяха защо. Друг кораб плаваше на хоризонта.

ГЛАВА 40

„Океан“ се задаваше. Кейти не можеше да го разпознае от такова разстояние, едва можеше да каже, че е тримачтов от ъгъла, под който идваше към тях, но Бойд нямаше проблем с това. С приближаващата помощ и края на опасността — пиратският кораб бе отплавал страхливо набързо — тя седна на плажа и зачака.

Бойд прекара времето, правейки въжета и връзвайки краката на повечето пирати. Той не искаше да се развържат скоро, но не искаше и да не се развържат никога.

— Ако капитанът им не се върне по-късно, за да ги търси, не би трябвало да имат проблем да прегризат въжетата си един на друг със зъби. Но той вероятно ще се върне преди да се стъмни, особено след като забележи, че „Океан“ няма да го преследва.

— Твърде добър си с мъже, които смятаха да те превърнат в роб.

— Така ли мислиш? Има цял арсенал от оръжия тук, предполагам, че мога да ги убия.

Той само се шегуваше. Ако имаше някакви намерения да го прави, щеше вече да го е свършил вместо да ги връзва.

Но пиратите, с които той беше толкова снизходителен, я бяха изплашили истински днес, така че тя го смъмри.

— Не виждам защо да не ги вземем с нас и да ги предадем на властите.

— И кои власти ще са? — възрази той, очевидно опитвайки се да не се изсмее на очевидното ѝ невежество — Не знаем от кое пристанище са тези приятелчета, а много различни страни граничат с това море. Може да са капери със споразумение със страните си да действат в тази околност и в такъв случай тези власти ще ни се изсмеят и ще ги пуснат да си ходят с потупване по рамото. И не се шегувам. Пиратите от Варварския бряг, които биха свършили зад решетките, не идват обикновено толкова далеч на север. Те предпочитат лесните търговски кораби, които не са въоръжени, тъй

като тактиката им е бърз абордаж, бързо подчинение и извличане на лесно възнаграждение.

Когато приключи със задачата си, той седна до нея на пясъка и опря рамене в нейните. Спомняйки си, какво намери скрито в храстите по-надолу по плажа, тя се отдръпна от него. Той не обърна внимание на това, може би дори не забеляза, защото се взираше в кораба си, който беше достатъчно близо вече, за да започне да сваля платната.

— Готова ли си да тръгваме? Може да използваме някоя от тези лодки, за да стигнем до кораба — той махна към двете пиратски лодки на брега пред тях.

— Защо една от тези? Защо не онази, която си използвал, за да ни доведеш тук?

Тя се взираше в него. Трепване ли беше това? Не, трябваше поне да изпитва вина, за да е гузен. Но тишината бе станала твърде тягостна и тя я прекъсна.

Думите ѝ режеха, като нож.

— Щеше просто да я зарежеш тук нали? Цената, която плащаш за свършената работа, или в този случай, неизменната цена на прелъстяването?

— Мога да обясня — каза той накрая.

— Разбира се, че можеш. Но ще помогне ли?

— Съдейки по тона на гласа ти, вероятно не — каза той с въздишка.

Тя се изправи и погледна гневно към него.

— Наистина ли си мислеше, че няма да се ядосам? Не, почакай. Това, което си мислел е, че никога няма да разбере, че тази малка разходка е била организирана от теб. Права ли съм?

Той също се изправи внезапно решен да се защити от сарказма ѝ.

— Ти не си единствената, която може да лъже, така че изобщо не си и помисляй да се ядосваш, че съм взел пример от теб и съм откраднал малко време насаме с теб, чрез лъжа.

— Ако беше направил само това, може би щеше да си прав. Може би! — добави тя остро — Но ти направи много, много повече от това, нали? Господи, ти дори си ме измокрил! Какво направи, потопи ме във водата, след като сме стигнали тук, за да изглежда все едно сме доплували дотук?

— Не, една вълна заля лодката по пътя насам, така че това не беше нужно. Иначе вероятно щях да направя точно това.

Вече си крещяха един на друг. Тя беше толкова вбесена, че трепереше. Детайлите, които, които бе нагласил! Тя ставаше все по-скептична, след всеки, който ѝ хрумнеше. Списъка щеше да стигне до пясъка, толкова дяволски дълъг беше.

— Рибата? — попита тя.

— Подарък от прилива, както казах.

— Удобната леща, която носеше в джоба си?

— Доста добра лъжа, ако мога така да се изразя — изстреля той самодоволно.

Тя настръхна още повече. Как смееше той да е ядосан и саркастичен? Или това беше реакцията му от вината? А той беше виновен за много неща.

— Пиратите? И тях ли уреди, за да можеш да ме спасиш и да се направиш на герой?

— Щеше да е страхотна идея, нали? — изстреля той с престорено замислен поглед, който още повече я раздразни. — Но пиратите са доста трудни за наемане в днешно време и вероятно изобщо не са благонадеждни. Съжалявам, те не бяха част от плана.

Само това? Без дума, че наистина я е спасил. Въпреки че и това нямаше да я умилостиви.

— Този остров изобщо безлюден ли е? — тя се разхождаше сега по пясъка пред него, твърде ядосана, за да стои неподвижно.

— Не, това е един от най-големите острови от Балеарската верига, но в този си край не е населен, така, че нямаше да е лесно да се достигне до някое от селищата. Щеше да се изненадаш, колко голям може да е един остров, ако вървиш пеш.

— Разбира се, щеше да отхвърлиш предложението да разберем дали е населен, ако го бях направила — предположи тя.

— Разбира се.

— Корабът ти се криеше от другата страна на острова през цялото време, нали? Затова пристигна навреме. Вероятно си казал на Тайръс точно кога да ни прибере — беше покрусена от мисълта — Господи, те всички знаят за това, нали?

— Не! — каза той бързо и вече без гняв — Повечето от тях си мислят, че просто сме отишли на разходка за през деня.

— О, разбира се, значи съм отишла на разходка по нощница? — отвърна тя язвително.

Поглеждайки към робата ѝ, той пребледня. Тя разбра, че не е съобrazil или просто не беше стигнал до там в плана си.

Още преди да му го припомни той каза:

— Сложи това.

Хубаво е, че пръв го каза защото започна веднага да разкопчава колана си. За една кратка секунда, това което правеха заедно, преди да се появят пиратите изпълни съзнанието ѝ и тя почти ахна. Но беше твърде ядосана сега, за да се остави на тези спомени и той просто и подаде колана, за да си го сложи. Даде и също и сакото си.

— Катарамата на колана ти е твърде голяма — мърмореше тя, докато закрепяше колана около кръста си — Очевидно е, че принадлежи на мъж.

— Завърти катарамата на гърба си, сакото ще я прикрие. Така, сега изглежда, все едно носиш рокля, а не нощница, макар и тънка. Но, имайки предвид топлото време, да е тънка е напълно нормално тук.

Не изглеждаше наистина като рокля, но отдалече нямаше да се разбере. Освен от някой, който им бе помогнал.

— Тайръс знае, нали? — прошепна тя, изчервена и засрамена.

Бойд кимна.

— Ако това ще помогне, трябваше да му извия ръката и да му припомня всички услуги, които ми дължи. Иначе нямаше да се съгласи. Но може да пази тайни. И трябваше да го убедя, че ще ни ожени като се върнем на кораба, иначе никога нямаше да се съгласи.

— Това няма да стане!

— Очевидно — отговори Бойд с въздишка.

Обяснението му изобщо не помогна. Напротив, подкладе огъня още повече. И сега трябваше да добави и убийствен срам.

— Не мога да повярвам, че се вързах на тази нелепа история с ходенето на сън, дори и за минута. Не, всъщност не мога да повярвам, че дори я използва. Ако ще лъжеш, поне го прави правдоподобно.

— Мисля, че първо ще трябва да те помоля за уроци.

Тя ахна.

Той веднага се разкая и каза бързо:

— Съжалявам!

— Не вярвам. Всъщност никога повече няма да ти повярвам. На теб, сър, не може да се вярва! Оставяш тази твоя страст да замъглява преценката ти твърде много пъти. Но това! Това е непростимо. И как ме доведе до тук, без да ме събудиш? — тя пое дъх остро, когато осъзна — Упоил си ме, нали? С какво? Как?

— Не ставай абсурдна. Доктор Филипс може да ми приготвя силен приспивателен прах понякога, когато ми трябва, но дори не ми е хрумвало да използвам това. Не бих ти го причинил, Кейти. Имаш думата ми.

— Тогава, как си го направил?

— Не беше планирано, хрумна ми внезапно, след като ти предложих да отидем на сушата заедно и ти категорично ми отказа. Но нямаше начин да те заведа на сушата, без да те събудя, така че се отказах от идеята, докато не изпи твърде много вино на вечеря снощи, че дори не си спомняш, как се препъваше в кабината на Тайръс. Признай си. Не помниш нищо, нали?

Не си спомняше, но все още не му вярваше. Бузите му се бяха зачервили твърде много при споменаването на този приспивателен прах.

— Нямаше да си спомням, нали, ако беше изсипал този прах в чашата ми? — каза тя остро.

— По дяволите, щеше да е много по-лесно и по-малко изнервящо за мен, ако бях, но не съм.

— Лъжец!

— Ти слушаш ли ме изобщо?

— Заслужаваш ли тази учтивост?

— Поиска обяснение. Хванат вече на местопрестъплението, щях ли да говоря друго, освен истината? Така че слушай ме внимателно този път. Не съм те упоил! Дори не съм пълнил чашата ти с вино — ти го правеше. Дори не седях до теб. Сбутах Тайръс да поръча още вино, когато видях, че вече си изпразнила бутилката до чинията си. Аз самият изобщо не бях пиян, така че разпознах златната възможност, когато ми се предостави. А ти дори изпи четвърт от другата бутилка, преди да излезеш, за да намериш леглото си. Без да кажеш „лека нощ“. Толкова беше пияна.

Тъй като не можеше да отрече това и помнеше, че си наля сама няколко чаши вино, не го нарече веднага лъжец и вместо това се

присмя.

— Какво беше изнервящо? Нямах да го направя, ако мислеше, че ще се събудя.

— Това беше риск, който бях готов да поема. Ако се беше събудила, знаех, че ще отнеме дни, докато превъзмогнеш гнева си.

— Години ли? Векове!

— Заради което бях толкова доволен, че не се събуди. Бях сигурен, че ще се събудиш, когато вълната ни залая, но не стана. Всичко, което направи, беше да се сгушиш по-близо до мен в скута ми.

Тя силно се изчерви, когато чу това. Не беше отговорна за това, което правеше в съня си.

За да го обърне пак в защита, тя каза:

— Ако не лъжеш, защо се изчерви толкова, когато спомена този приспивателен прах?

— Не поради причината, която си мислиш.

Лек цвят обагри страните му пак. Челото ѝ се сбръчка подозрително, сега любопитството и надделя.

— Защо го вземаш?

— Няма значение — каза той, изглеждайки още по-притеснен.

— Защо?

— Наистина не е важно...

— За мене е. Искам да знам, защо звучиш и изглеждаш виновен.

— Защото страдам от морска болест. Ето, доволна ли си? Това е нещо, което дори и семейството ми не знае, Кейти. Заради това не съм капитан на собствения си кораб. Поваля ме за поне четири дни, всеки път, когато корабът ми отплава. Затова няма да ме видиш следващите четири дни, когато отплуваме от тук.

— Четири дни? По-скоро завинаги. Наистина ли мислиш, че повярвах на това? Сега истината!

— Това е истината. И затова бях достатъчно отчаян, че да направя това.

Думата отчаян я накара да помисли за страстта му. Тя си бе помислила, че е рискувал живота си скачайки зад борда, за да я спаси, че му е длъжница за това. Ако това не ѝ беше хрумнало, щеше ли да го подтикне да се любят днес? Не знаеше и беше твърде ядосана, за да разбере.

— Всичко това, само за да правиш любов с мен? — изстреля тя, гледайки го гневно.

— Ако исках само да те вкарам в леглото си, нямаше да те водя на сушата. Бях в стаята ти, Кейти и ти беше пияна. Щеше да е много лесно да правя любов с теб там. По дяволите, ти вероятно нямаше дори да си спомняш на сутринта! Но не за това ни осигурих този ден заедно, а защото прекарвах повече време болен в леглото в каютата ми, отколкото да те ухажвам.

— Да ме ухажваш? — изсъска тя — Наричаш изтърсването на „омъжи се за мен“ ухажване?

— Тъй като си единствената жена, за която някога съм искал да се ожения и единствената, на която съм изтърсвал това, предполагам, че ми трябва и уроци по ухажване!

— Започвам да мисля, че имаш нужда от уроци по живот. Сега вече разбирам, защо Антъни Малъри нарича теб и братята ти варвари.

— Той и Джеймс правят това умишлено, за да ни дразнят.

Тя изсумтя.

— Не се заблуждавай! В твоя случай е цялата истина!

Тя определено го ядоса този път. Със стиснати устни той понечи да отговори, но тогава видя екипажа му да спуска лодка във водата. Той им махна да се откажат, слезе надолу по плажа и издърпа лодката на „Океан“ от храстите.

Кейти го бе последвала и го чу да казва:

— Ето, щастлива ли си? Спасихме проклетата лодка!

Не беше щастлива. Бе по-нещастна от всякога. По време на краткото пътуване до кораба бе изразходвала гнева си, а сега се задушаваше в наранените си чувства. Бойд също мълчеше.

Но преди да се качат на борда, той и каза:

— Наистина ли искаш днешния ден да го нямаше?

Тя не му отговори.

ГЛАВА 41

Бойд беше пил твърде много вино снощи на вечерята, която бяха споделили с Кейти. Ако бе трезвен, никога не би дръзнал да организира всичко това. Но той осъществи идеята веднага щом му хрумна. Нямаше достатъчно време да я обмисли.

Гледайки вдървения гръб на Кейти пред себе си в лодката, докато гребеше към кораба, той се порицаваше. Кого заблуждаваше? Отчаянието го бе накарало и сега пак стигаше до същото.

Но той не бе планирал да прави любов с нея. Не си бе и мечтал, че това ще е резултата от деня на плажа с нея. Просто искаше малко време насаме с нея, за да се опознаят по-добре, без прислужницата ѝ наоколо, какъвто беше случая в Картагена. А той имаше нужда да е на твърда земя. Прекарвайки повечето време в каютата си на това пътешествие, не водеше до никъде. А когато откраднеше няколко минути с нея на кораба, желанието му го караше да се прави на глупак.

Братята Малъри му бяха дали добри съвети, но той не ги харесваше. Той беше моряк. Никога не бе оставал в едно пристанище за дълго. Никога не бе имал време да бъде изтънчен с жена, така че нямаше опит. А чувствата му продължаваха да се изпречват на пътя му с Кейти. Искаше я толкова силно, че не беше на себе си. До днес. За кратко. Твърде кратко. Трябваше да убие тези проклети пирати задето прекъснаха най-хубавия ден в живота му.

Мълчанието на Кейти го убиваше. Не беше отговорила на въпроса му, но това беше отговор само по себе си. Разбира се, че сега не искаше днешния ден да се бе случвал. Но преди да разбере, как е уредил да останат сами на плажа, не изглеждаше да има никакви възражения. И все пак нямаше да се омъжи за него. Упорита жена. Но, Господи, тя го беше попитала дали ще я чака! Сега той щеше да е късметлия, ако тя не прекараше остатък от пътешествието в каютата си. Всъщност, щеше да е късметлия, ако Кейти не напуснеше „Океан“ окончателно още на следващото пристанище.

Стигайки кораба, тя изкачи набързо стълбата и той беше изненадан, че тя все още стоеше там, когато той прекрачи от другата страна след нея. Тайръс също бе там, крайно засрамен, заради което вероятно тя не си бе отишла. Нямахше да го остави да избяга от гнева ѝ.

— Ето го, капитане — извика един мъж от кварталдека — Не сме го изгубили. — Моряка не говореше за Кейти, разбира се. Той тъкмо сваляше далекогледа си, но беше насочен в посока на пиратския кораб.

— За кой кораб говорят? — попита Бойд Тайръс.

— Техния — каза Тайръс, кимайки зад него — Като поели по същия северно Средиземноморски курс и при проверката намерили само нас, дойдоха на борда. Корабът им ни следваше, но го изгубихме от поглед, когато заобиколихме острова.

Бойд се обърна рязко, за да види за кого говори Тайръс и замръзна на място. Облегнати на перилата, изглеждащи неразгадаемо както винаги, стояха Антъни и Джеймс Малъри. Джеймс не изглеждаше по-различно от последния път, когато се беше качил на „Океан“ — и бе откраднал товара им! Преди всички тези години, в които се бе забавлявал живеейки живота на Пиратът Лорд на Карибите. Бялата му риза беше небрежно затъкната в тесни бричове, русата му коса се вееше на вятъра и златна обеца проблясваше на ухото му. Антъни не изглеждаше толкова безупречно, колкото обикновено също с навити ръкави на бялата си риза заради жегата. Бойд не можеше да повярва. Дори не ги беше забелязал, когато се изкачи на борда. Не можеше да се сети и за една причина, поради която да са тук. И тогава се сети и пребледня.

— Джорджина?

— Тя има да урежда сметки с теб, но иначе е добре — каза Джеймс.

— Братята ми?

— Нямам идея — отговори Джеймс — Но вероятно са толкова добре, колкото последния път, когато ги видя.

Цвета се върна на лицето му с незабавно облекчение, но бързо се намръщи отново.

— Тогава, какво правите тук?

Въпросът не бе отправен към някой от тях конкретно, но Антъни отговори:

— Да приберем Кейти и да те убием.

Тъй като говореше без никаква промяна в изражението, Бойд прие, че Антъни е досаден, както обикновено. Но Кейти се присъедини към тази забележка.

— Чудесен план — каза тя на двамата Малъри — Но може би ще е по-добре да отложите убиването му, докато се озове на твърда земя. Тук на кораба, без съмнение ще спечели съчувствието ви с морската си болест. Вероятно ще започне всеки момент — добави тя, когато кораба нагази по-дълбоко във водата — Трудно е да убиеш човек, който повръща върху теб.

Бойд изпъшка вътрешно.

— Благодаря, Кейти. Точно двамата които предпочитах да не знаят за това.

— Пак заповядай — изсъска тя — И тъй като говоря с теб в момента, ти казвам сбогом. Ако някога те видя отново, Бойд Андерсън, моля те, престори се, че не ме познаваш. Добър си в преструвките също като мен, така че съм сигурна че ще се справиш чудесно.

Тя се отправи към каютата си, докато всичките четирима мъже я гледаха. Джеймс всъщност изчака докато тя се скрие от поглед, преди да избухне в смях. Бойд се приготви за голяма доза хумор — за негова сметка. Не трябваше да чака много.

— Цялото му семейство са моряци, а той не понася морето! — каза Джеймс с поредната доза смях — Безценно. И гарантирам, че семейството му не знае. Предполагам, че трябва да го запазим за себе си — каза той на брат си.

— По дяволите — отговори Антъни — Ще го крещя от покривите, докато всеки член на Скайларк и семейството му го чуе.

— Това означава, че ще диша, за да изстрада срама — каза Джеймс все още очевидно развеселен — Значи няма да го убиеш сега?

— Само малко — Антъни заби юмрука си в лицето на Бойд.

Бойд беше хванат абсолютно неподготвен. Наистина не очакваше това. Но Антъни беше бърз. Може би щеше да успее с удара, дори и Бойд да го очакваше.

Вдигайки се от палубата, Бойд изръмжа:

— Защо сте тук?

— Вече ти казахме — каза Джеймс, облягайки се отново на перилата със скръстени ръце.

Това, че Джеймс се наместваше удобно, за да гледа забавлението, трябваше да предупреди Бойд, но по дяволите, ако Антъни не замахна отново. Този не събори Бойд, но в бузата му избухна болка. Той я игнорира и вдигна юмруци. Нямахме да го сварят беззащитен този път.

Дори леко се усмихна, когато каза на Антъни:

— Знаеш, че от години чакам възможност да тествам способностите си срещу майстор, какъвто винаги съм те смятал.

— Трябваше да кажеш, янки. Щях с удоволствие да ти услужа.

— Но бих искал да знам, защо сбъдваш най-голямото ми желание — после Бойд добави учтиво — Ако обичаш?

— Ако Кейти не ти беше ядосана, което показва, че не си успял да я съблазниш все пак, нямахме да се въздържам — информира го Антъни.

Бойд потърка леко бузата си.

— Наричаш това въздържание?

Антъни игнорира въпроса.

— След като не си успял, не е нужно да те убивам. Както и да е, ще се изразя съвсем ясно, че прелъстяването на дъщеря ми ще бъде премахнато от списъка с възможностите ти. Всъщност, където...

— Твоята какво?

Антъни не спря при това прекъсване.

— ... тя е замесена, няма да имаш никакъв шанс. Тя трябва да е толкова влюбена в теб, че буквално да е болна, преди да се съглася да допусна още един Андерсън в семейството си. И тъй като очевидно случая не е такъв, ти, мило момче, по дяволите ще стоиш далеч от нея.

Невярващо, Бойд погледна към Джеймс за отговор.

— Той бълнува, нали?

— Страхувам се, че не, янки.

— Но тя е американка, както и аз! Как може да му е дъщеря?

— Предполагам по нормалния начин — каза хапливо Джеймс.

— Знаеш какво имах предвид — отговори Бойд с нарастващо раздражение.

Джеймс сви рамене.

— Това е дълга история. Достатъчно е да се каже, че е Малъри. Което е твърде лошо за теб, нали?

Това „твърде лошо“, имаше много значения и някои от тях му се изясниха незабавно. За трети път Бойд беше хванат неподготвен и се

строполи на палубата. Но този път се изправи олюлявайки се.

ГЛАВА 42

— Кога ще ѝ кажеш? — Джеймс тихо попита брат си.

Те стояха на перилата на кораба на Джеймс и гледаха „Океан“ в далечината, който се опитваше да ги настигне. Нямаше да стане, освен ако Джеймс не позволеше.

Мейдън Джордж, както беше кръстил кораба, който ѝ беше купил преди няколко месеца, за да пътува Джорджина с него до Кънектикът, беше кръстен на съпругата му, но също и в памет на Мейдън Ан, корабът, на който беше живял толкова години. Този кораб беше по-бърз, но само защото беше махнал всички оръдия, преди да тръгнат след „Океан“. Не можеше да направи нищо друго, освен да бяга, ако го нападнаха, но в такъв случай можеше да бяга много бързо.

Плавайки невъоръжени, беше направило пътуването малко опасно, имайки предвид високата пиратска активност в Средиземноморието, но скоростта беше за предпочитане, когато Антъни надуваше главите им с нетърпението си. И с основание. Те бяха съветвали Бойд, как да прелъсти девойката. Затова беше наложително да намерят него и Кейти, преди това да се случи.

Джеймс беше оставил веднъж „Океан“ да ги настигне умишлено. Но това се беше превърнало в размяна на крясъци, което бе вбесило Антъни, защото не можеше да стигне до янкито, за да го пребие отново. За щастие, Кейти, която сега бе на борда на Мейдън Джордж, не се бе появила на палубата да го чуе. Жените бяха склонни да проявяват съчувствие, виждайки, обезобразеното лице на някой, когото познаваха. А Бойд определено бе обезобразен и вероятно се бе надявал на това когато му крещеше да спре, за да може да говори с нея.

Кейти не видя състоянието му, когато се върна на палубата на „Океан“ със слугите и багажа си, готова да смени корабите, защото Бойд вече беше отнесен в каютата си, изпаднал в безсъзнание.

— Е? — Джеймс сръга брат си.

— Предпочитам да изчакам, докато не изглеждам вече като панда — измърмори Антъни.

Джеймс се подсмихна.

— Той ти насини само едното око, не двете. Но бих казал, че се справи доста добре. Изненадан съм. Не мисля, че и ти си го очаквал, нали?

— Никога не съм го срещал на ринга. От това което чух от него, се е надявал на покана. Искане ми се да го беше споменал преди днес. Бих предпочел да знам предварително, че този бой ще продължи толкова дяволски дълго.

— Аз пък не съм изненадан, като се замисля — каза Джеймс — Палето прекара повече време да се възхищава на боксьорските ми умения в Кънектикът, отколкото да се опитва да ме смаже от бой с братята си. Но те всички бяха доста добри с юмруците, тези янки. Третият най-лош бой в живота ми всъщност.

— Те са били петима, а ти сам. Напълно разбираемо, старче. Андерсън не са никак дребни мъже. А другите два боя?

— Ти и по-големите, разбира се — припомни Джеймс на Антъни — Когато върнах племенницата ни у дома, след като я откраднах онова лято толкова отдавна.

— Ти позволи този бой, защото се чувстваше виновен, или поне така призна накрая. Кога беше третия път?

Джеймс се подсмихна.

— Цяла кръчма с мерзавци се бяха хвърлили отгоре ми веднъж на Карибите.

— Отворил си си устата в погрешен момент, нали?

— Споменава ли съм го?

— Може, но са ме удряли твърде много след това. Не се сещам.

— Всъщност те мислеха, че съм умрял. Бяха ме пребили толкова лошо тази нощ, че ме хвърлили от кея за да скрият доказателствата. Така срещнах бащата на Габриел и му бях задължен за живота си, дълг, както го нарече това лято, когато ме помоли да попечителствам дъщеря му за сезона. Той и първия му помощник ме извадили от водата.

Антъни се разсмя.

— Сега си спомних. Беше го споменал, когато обясняваше, защо си приютил пиратска дъщеря под покрива си. Но нали осъзнаваш, че най-малкия от тези боеве е бил трима срещу един и при това ти си го допуснал. Никога не си губил един срещу един, нали? Дори и с мен.

— Нито пък ти. Достатъчно сме благоразумни, за да прекратяваме мачовете си, преди да сме се натъртили един друг твърде лошо.

— Разбира се. Не можем да тревожим жените си.

— Е, кога ще ѝ кажеш?

Джеймс се върна към въпроса и свари Антъни неподготвен, след като го беше разсеял, но той просто го погледна раздражено и го предупреди.

— Не ме притискай. Това не е точно тема, която се повдига всеки ден. Няма да ѝ хареса да ѝ кажат, че мъжът, когото е мислела за свой баща през всичките тези години, не ѝ е роден баща.

— Той все още е мъжът, който я е отгледал. Тази новина няма да я накара да го обича по-малко.

— Разбира се, че няма, но тя ще е шокирана, без значение, какво ще ѝ кажа. Аделин и съпруга и са лъгали Кейти. А те и двамата са мъртви, така, че тя никога нямаше да научи истината. Милърд, не са си направили труда да ѝ кажат — довърши Антъни отвратено.

Джеймс таеше същото отвращение.

— Летиша Милърд призна, че едва е пуснала Кейти през вратата. По дяволите, нас нямаше да ни пусне изобщо. Дяволски досадна е тази потайна жена.

И двамата си спомниха деня, когато посетиха Милърд. Не бяха прекарали повече от десет минути в тази къща и трябваше сами да се натрапят вътре, след като самата Летиша отвори вратата този ден. Тя се бе опитала да затръшне вратата под носовете им и категорично отказа да ги пусне да се видят с майка ѝ.

Потвърди това, което беше написала в бележката си, че Кейти е копеле на Антъни, но те не смятаха да се доверят на думата ѝ. Жената беше твърде ядосана. Лицето ѝ се зачерви, само като погледна Антъни. И им се бе разкрещяла да си ходят. Дори не беше разпознала Джеймс.

Но любопитството на Джеймс не го остави мълчалив. Той я попита директно:

— Какво имаш против семейството ми?

Отговорът и беше:

— Ти пък кой си?

— Мальри, които изглежда презираш.

Тя просто изсумтя и извика слугите си, за да ги изхвърлят, опит, който бе приключил безславно с лакея, въргалящ се по пода и иконома, бягащ в противоположна посока.

Те трябваше да избутат Летиша от пътя си отново, за да се качат на горния етаж и да намерят майка ѝ. Тя продължаваше да крещи, че майка ѝ не била достатъчно добре, за да се разправя с тях. За съжаление, беше казала истината този път.

Стаята миришеше на лекарства, парафин и болести. Беше затворено, дори завесите бяха дръпнати плътно. И старата дама в леглото изглеждаше по-скоро в безсъзнание, отколкото заспала. Млада прислужница седеше до леглото и плетеше. Тя не изглеждаше никак разтревожена от състоянието на Софи, но имаше слуги, които не ги беше грижа за работодателите им, когато всяка работа беше толкова добра, колкото следващата.

Летиша ги бе последвала горе, разбира се. Все още бясна и на тях и на своето безсилие, че не е могла да спре нахлуването им, но поне бе спряла да крещи.

— Не я събуждайте. С тази настинка е от седмица. Не е достатъчно силна, за да я пребори — изсъска тя.

Беше очевидно, че обича майка си, но също и че твърде много се грижеше за нея. Кое то беше разбираемо. За нея Софи беше всичко, което ѝ бе останало. Но любовта можеше да е и задушавача и да си погребан в тази задушавача тъмнина, го показваше ясно.

— Свежия въздух може да е много по-полезен, не мислиш ли? — отбеляза Джеймс.

Летиша не им искаше съветите.

— Свежия въздух е твърде хладен по това време на годината.

— Светлината не е — оплака се Софи Милърд от леглото.

Летиша побърза да каже в своя защита хленчейки:

— Тъмнината ти помага да спиш, майко, а сънят ще ти помогне да оздравееш.

— Твърде много спях и твърде много дишах пушека от тези свещи. Ден е, пусни малко светлина — тя каза на прислужницата да дръпне завесите — Бих искала да видя, кои са посетителите ми.

Възрастната жена не звучеше така, сякаш е на смъртен одър. Но очевидно беше болна, гласа и беше дрезгав от твърде много кашляне. И беше бледа, което разкри светлината, когато младата прислужница

изпълни задачата си. Но те не бяха тук, за да я уморяват. Ако на Летиша можеше да се вярва, те най-вероятно дори нямаше да се качат горе. Но гневът на Летиша и липсата на гостоприемство поставяха всичко, което тя казваше в съмнителна светлина. И нямаше да отнеме много, за да получат уверението, за което бяха дошли.

Антъни бе стигнал до същото заключение и премина направо на въпроса.

— Минаха много години, лейди Софи, но вероятно помните, че аз ухажвах Аделин, преди да напусне Англия, преди повече от двадесет години.

Старата жена присви очи към него, преди да отговори.

— Имате твърде запомнящо се лице, сър Антъни. Твърде запомнящо се. Това ли правехте?

— Извинете?

— Ухажвахте дъщеря ми? Останалата част от семейството ми бяха останали с впечатлението, че намеренията ви изобщо не бяха почтени, че само се забавлявахте с нея.

Бузите на Антъни леко поруменияха. Но след като той се бе превърнал в твърде известен женкар, нямаше как да отговори на обидата, дори след като обвинението в този случай бе далеч от истината.

Той просто отговори:

— Надявах се да се оженя за нея.

Нетърпението и любопитството на Джеймс надделяха. Антъни може да не бе склонен да обременява болна жена с неприятни спомени, но не и Джеймс. Той смяташе да започне да задава въпроси, но не се наложи.

— Разбирам — каза Софи и тона ѝ, както и изражението и станаха тъжни — Тогава, вероятно ще искаш да знаеш, че ти роди дете.

— Аз вече му казах това, майко — избърза Летиша да поясни — Но той не ми повярва.

Софи въздъхна, но отвърна с неодобрение, вероятно не за първи път:

— Отношението ти, Лети, оставя място за съмнение.

Джеймс почти се разсмя, но се овладя. Антъни, вече чувайки го повторно и способен да повярва този път, че Кейти е негова, беше отново в шок.

Но той овладя емоциите си достатъчно, за да каже:

— Благодаря ви, лейди Софи. Надявам се, че скоро ще се оправите. Може би тогава ще можем да обсъдим това в повече подробности.

— Ще чакам, сър Антъни.

Те разрешиха на Летиша да ги изведе от стаята след това. И им каза по пътя надолу по стълбите:

— Не се връщайте. Тези спомени само я разстройват. Няма нужда от това на тази възраст.

Те не отговориха. Бяха получили отговора, за който бяха дошли, но Кейти още не беше наясно с тази информация. Тя не бе попитала за забележката на Антъни, че са дошли да си я приберат. Тя просто дойде на борда на Мейдън Джордж и до този момент бе останала в каютата, където я бяха настанили. Все още не беше попитала, защо са дошли да я вземат. Тя изглеждаше ядосана и твърде заета с мисли за Андерсън и преживяваше всичко насаме. Но вероятно щеше да дойде и да попита преди да е свършил деня.

Джеймс предполагаше, че може да почака до тогава, за да разбере, как брат му ще постави въпроса и как новата му племенница ще отговори. Самият той никога не би признал, че също е малко притеснен относно нейната реакция. Така че, можеше да си представи, как се чувства Антъни.

И двамата ѝ родители бяха англичани, но Кейти беше родена и израснала в Америка все пак. И въпреки, че Джеймс беше женен за американка от осем години, начина им на мислене все още го слисваше понякога. По дяволите, твърде често всъщност! Така че лесно можеше да се окаже, че Кейти не иска да бъде част от семейство Малъри.

Трудно за вярване, но все пак възможно. Особено, след като братята на Бойд Андерсън бяха вече здраво вкоренени в семейството и Кейти очевидно още не беше простила на Бойд, че я бе третирал, като престъпница. Или я беше разярил заради нещо друго сега? Това нямаше да изненада Джеймс. Янкито беше луда глава все пак.

ГЛАВА 43

— По-добре ли се чувстваш? — попита Грейс, подавайки глава през вратата.

— Не съм била болна — каза Кейти.

— Не, но беше в това „нито дума“ настроение, което си усъвършенствала напоследък — осъмни се Грейс — Разпознавам знаците и сега.

Самата Грейс, напълно разбираемо, беше в настроение да се оплаква.

По-рано, когато Кейти се прибра на „Океан“, Грейс ѝ се бе разкрещяла:

— Била си на пикник! Не можа ли да ми кажеш, преди да отидеш? Трябваше да преследвам капитана до преди час, за да благоволи да ми обясни изчезването ти!

— Събирай багажа ни, сменяме корабите — беше всичко, което Кейти каза.

— Кога?

— Сега, или веднага щом другия кораб се приближи достатъчно до борда.

— Но... защо?

— Не знам и не ме интересува. Може дори да са се шегували. Двамата братя изглежда имат навика да го правят и да изглежда, сякаш говорят сериозно. Всъщност вероятно са се шегували, тъй като също казаха, че са тук, за да убият Бойд, а не може да са имали това предвид.

— Значи тогава не заминаваме?

— Напротив. Поради каквато и причина да са дошли, ще се хвана за забележката им, че ни „прибират“. Те имат кораб и мен изобщо не ме интересува къде отива, въпреки че предполагам — обратно в Англия. Просто се радвам да напусна този кораб.

— А какво ще стане с договорката ти за наема?

— Беше само устна уговорка, и освен това се съмнявам, че Бойд ще спомене за това на този етап. Наемането на „Океан“ беше добра

идея и щеше да е, ако собственикът му не беше настоял да дойде с нас.

— Но...

— Без повече но! — прекъсна я Кейти, все още твърде ядосана за подробни обяснения.

Това извинение с пикника, което бе пробутано на Грейс само бе подпалило гнева на Кейти, тъй като тя можеше да се обзаложи, че Бойд дори не е помислил за прислугата ѝ и как нейното отсъствие ще им бъде обяснено. Или наистина е мислел, че отсъствието ѝ няма да бъде забелязано на кораба през целия ден? Може би си мислеше, че тя е егоистичен, високомерен работодател, който само дава заповеди на слугите си, без да губи време да им дава обяснения?

Тайръс бе измислил за оправдание пикник, което бе по-добре, отколкото никакво оправдание и определено по-добре от истината, в която той бе посветен. Но това извинение изкарваше Кейти невнимателна в очите на Грейс.

— Съжалявам, че не помислих да ти оставя бележка — каза тя на Грейс, докато сядаше в леглото си, изглеждайки толкова виновна, колкото се чувстваше — беше... тъъ... спонтанно решение да отида на сушата. Бойд искаше да ми покаже изгрева от плажа.

Лъжеше прислужницата си! Не за първи път, разбира се, но това беше истинска лъжа, а не от тези, които измисляше, за да забавлява Грейс.

— И гледахте ли го? — попита Грейс любопитно, докато се залавяше с разопаковането на сандъците на Кейти отново.

— Не, но го видяхме от лодката по пътя. Беше прекрасно, отразяваше се по няколкото малки облачета около него и във водата.

Кейти се изчерви незабавно. Не беше свикнала да лъже наистина, поне не Грейс. Трябваше да спре да си измисля и просто да смени темата!

— Звучи, като чудесна разходка — каза Грейс подсмърчайки — Какво я вгорчи?

Кейти изпъшка вътрешно.

— Кога този мъж не е правил нещо, с което да ме раздразни? Отново повдигна въпроса с женитбата и не искаше да се откаже.

Грейс се ококори.

— Отново? Кога е било първия път?

— Това също бе импулсивно. Изневиделица, без нещо да навежда към това, той просто ме помоли да се омъжа за него. Бях обидена.

Грейс ахна.

— Как може да се обидиш от такъв комплимент?

Кейти нямаше да каже на прислужницата, че Бойд беше споменал вкарването ѝ в леглото му в същото изречение.

— Беше неговата импулсивност — заувърта тя — Поради някаква причина, той не е мислел, че може да искам първо да ме ухажва.

Грейс вдигна рамене и каза с нейния „знам повече от теб“ глас:

— Имах чувството, че си влюбена. Не знам защо си го пазила в себе си. Защо не избавиш и двамата ви от мъките и не се омъжиш за него?

— Не съм влюбена!

Грейс изсумтя.

— Знаеш, че те познавам добре. Имаш всички признаци, откакто срещна Бойд Андерсън отново. Ти си дълбоко и истински влюбена, така че не се опитвай да го отричаш.

Кейти поклати глава.

— Привлечена — определено. Как бих могла да не го намирам за красив? Заслепена — може би малко. Но чувствата му преминават в крайности и не съм сигурна, че искам да се оправям с това до края на живота си.

Това вече беше най-голямата лъжа. Днес бе разбрала, какъв е Бойд, когато не е полудял от страст към нея. Беше показал съвсем различна страна от себе си, все едно бяха двама различни мъже. И в спокойния, закачлив Бойд беше лесно да се влюбиш. Твърде лесно.

— Не съм планирала женитба, докато не завърша пътешествието си.

— Любовта не се съобразява с планове, Кейти. Никога. Просто се случва.

— Не съм съгласна. Може да се избегне, да се убие в зародиш. Могат да се предприемат стъпки, за да се предотврати.

— Значи затова се преместихме на кораба, когато казаха? Не защото си му ядосана отново, а защото бягаш от любовта?

Кейти стисна зъби.

— Не, вече ти казах. Малъри дойдоха да ме приберат, поне това казаха. И ми се струва добър момент да си почина от Бойд Андерсън. За постоянно.

— Защото си му ядосана.

— Добре! Защото съм му ядосана!

„Знам повече от теб“ тона на Грейс се върна.

— Поставяйки дистанция между теб и него, няма да отслаби това, което чувстваш.

Тъй като това, което Кейти чувстваше беше ярост, тя определено се надяваше случая да не е такъв. Нямахше да ѝ хареса да измине целия път обратно до Англия, изпълнена с този гняв. Но тя знаеше че не за това говори Грейс.

— Не го обичам! — настоя тя пак — Може да се е вмъкнал под кожата ми малко, но това вече избледнява. И това, че няма да го видя никога повече, ще заличи всякакви остатъци от чувствата, които изпитвам към него.

„Моля те, нека е истина“, каза си тя на ум. Колкото до яда си, тя можеше да го обуздае, беше сигурна. Можеше да отнеме няколко дни, докато се успокои, но след като причината за него вече няма да е наблизо, щеше да е много по-лесно да го потуши, отколкото, ако виждаше Бойд всеки ден.

— Все още не вярвам, че си искала да напуснем кораба, само заради това, че сте се скарали с него — отбеляза Грейс.

— Не мога да се наслажда на това пътуване, ако съм постоянно вбесена.

— Е, това предполагам е наистина така — добави Грейс — той ни следва, нали знаеш?

— Какво?

— Дори си крещяха нещо от кораб на краб, когато „Океан“ отплава успоредно с този кораб.

— Какво?!

Грейс кимна.

— Отидох горе на палубата, за да чуя, но онзи русия лорд ми нареди да се върна в каютата си и... е, не ми се спореше с него.

Кейти се взря в прислужницата си за момент с широко отворени очи, но тогава почти се разсмя на последната забележка. Напълно

разбираемо бе, че Грейс не искаше да спори с Джеймс Малъри. Нито пък Кейти.

Тя се опита да прозвучи равнодушно, когато попита:

— Значи не си чула, какво са крещели?

— Не, но какво мислиш? Той те е помолил да се омъжиш за него, а те избягаха заедно с теб. Без съмнение той те иска обратно на кораба си, така, че да може да завърши ухажването си.

Кейти извъртя очи.

— Той не ме е ухажвал. Съмнявам се, че знае как се прави.

Грейс изсумтя.

— Нито пък ти. Разбира се, нямаш къща, където той може да дойде да те покани, но какво мислиш, че беше всичко това в Картагена, когато прекара целия ден с теб? И този пикник? И желанието да гледа изгрева с теб?

Кейти щеше да си удари главата в масата, ако имаше такава пред нея. Две от трите неща, които Грейс току-що беше споменала бяха лъжи, а това, което не беше, не се броеше, защото тя много добре знаеше, че всяко едно нещо, което този мъж беше направил, бе заради физическото желание към нея, а не защото я ухажваше.

Но Грейс не бе приключила. Бе спряла, само колкото да изрови една малка кутия от един от сандъците на Кейти.

— А това? — каза Грейс, подавайки и кутийката — Намерих го в каютата ти, когато замина на този пикник. Сигурно е било доставено по-рано. Още не е отворено — не си ли го видяла?

— Не — смръщи се Кейти, докато взимаше малкото пакетче и отвързваше тънката копринена връзка.

Когато отвори малката дървена кутийка за бижута, очите и се разшириха. На златна верижка висеше прекрасен медальон от резбована кост, деликатно издялан и непосредствено напомнящ за дома... и Бойд. Тя положи верижката около врата си, преди да го разгледа по-отблизо.

Грейс се усмихваше самодоволно.

— Красив е! Но разбира се, не може да ти е даден, защото те е ухажвал. Не че това вече има значение. Корабът му вече не ни следва, или ако ни следва, е останал далеч назад. Отидох да проверя, преди да дойда да ти кажа, че Малъри те чакат за вечеря.

Кейти се опули и изхвърча от леглото, с вик:

— Защо не ми каза?

— Току-що го направих. И не е нужно да изпадаш в паника. Е, караш ги да чакат. Това е...

— Не, няма да ги карам да чакат. — Кейти грабна една от роклите, които Грейс тъкмо пъкна в гардероба — Единия брат ме плаши до смърт. И теб. Не отричай, така е. Изглежда заплашително през цялото време! И аз трябва да се отпусна в негово присъствие. Другия, бащата на Джудит... е, той е много мил. Не мога да го отрека. Но покрай него изпитвам някакво странно чувство, което леко ме изнервя.

— Колко странно?

Кейти продължаваше да се преоблича.

— Трудно е да се опише. Все едно искам да го впечатля заради Джудит. Той ме вижда, като героинята на дъщеря му.

Грейс се разсмя.

— Не можеш да бъдеш по-впечатляваща от това.

— Знам. И предполагам, че просто не искам да опетня образа, който си е създал за мен. Не би трябвало да ме е грижа, но поради някаква причина не е така.

Грейс закопча копчетата на гърба на роклята на Кейти.

— Да впечатлиш и да не разочароваш някой е почти едно и също, така че е разбираемо, защо се чувстваш по такъв начин относно бащата на Джудит. Ти бързо се привърза към това дете. Не се съмнявам, че с Джудит ще си останете приятелки и ще поддържате връзка.

— Мислиш ли, че е само това?

— Защо иначе ще се притесняваш, какво си мисли Сър Антъни Малъри за теб?

ГЛАВА 44

Беше неприятна вечеря. Кейти не можеше да се сети за подходяща дума, за да я опише. Беше ѝ неудобно. Двамата Малъри също я караха да се чувства неудобно. И изобщо не помогна, когато Джеймс почти я обиди, като посочи висулката, която тя носеше близо до сърцето си и попита, дали е направена от слонова кост.

Тя се усмихна и му каза:

— Не, това е резбована кост, резба която стана популярна в Нова Англия наскоро. Направена е от китова кост.

Той изглеждаше ужасен.

— Носиш кит?

Тя се наежи и каза:

— Аз мисля, че е красиво. Много мислене и талант са използвани, за да се направи.

Точно така — поправи се той — Много е красиво.

По някаква причина, те изглеждаха толкова нервни, колкото нея тази вечер. Или просто беше в отговор на нейното настроение.

Поне храната беше превъзходна. Малъри дори се опитаха да водят нормален разговор, но не бяха много словоохотливи. И тя улови няколко издайнически погледи между братята, сякаш си говореха без думи. Странното им държание започна да я тревожи. Смяташе да ги попита, какво правят в Средиземноморието. Сега беше убедена, че не иска да знае.

— Чиста глупост от негова страна да те доведе точно в това море — казваше и Джеймс — На Карибите времето е достатъчно топло. Там е трябвало да те отведе Бойд.

— Не исках да пътувам толкова надалеч — отговори Кейти — Той го предложи. Аз отказах.

— Тогава, вината е твоя, скъпа — не се поколеба да я смъмри Джеймс — Трябвало е да си дадеш сметка, какво се случва в тази част от света, която смяташ да посетиш. Повечето от пиратите на Карибите са изчезнали в края на миналия век. Няколкото, които още се навъртат

там са само от този досаден вид, които ще те върнат на семейството ти срещу откуп, ако те заловят.

— Това, което брат ми има предвид — добави Антъни — е, че пиратите са много по-често срещани в Средиземноморието. Правителствата, които са претърпели загуби заради тях, не са се ядосали достатъчно, за да им обявят война. Ще го направят вероятно, но междувременно, ако тези пирати те заловят, няма да те върнат срещу откуп на семейството ти, а ще те продадат в робство. Доста голяма разлика.

Кейти не се обиди. Когато някой ѝ се скараше, защото се притесняваше за нея, тя се чувстваше виновна, а не се ядосваше. Но Кейти не изпита нито едното нито другото сега. Поне не си говореха вече тайно, което и позволи да се отпусне малко.

— Увериха ме, че ще сме в относителна безопасност, ако избягваме Варварския бряг, както направихме — каза им Кейти — Не е ли вярно? Затова ли дойдохте да ни търсите? Знаете ли нещо за тази област, което Бойд или капитанът му не знаят?

— Брат ми беше твърде драматичен — каза Антъни — Вероятно всичко е било наред.

— Не съвсем. — Кейти се принуди да признае — Ако си бяхме останали на кораба, щяхме да сме в безопасност. Но тази разходка, толкова далеч от населените места ни изложи на риск. Някакви пирати се появиха днес. Забелязаха ни на плажа и дойдоха на сушата, за да ни заловят. Бойд се погрижи за двете лодки, които изпратиха. Не забелязахте ли бягството на кораба им, когато видяха „Океан“?

— Видяхме малък кораб, но тъй — като бяхте от пустата страна на населен остров, решихме че са просто местни, приятелски настроени моряци, които са спрели, за да ви попитат дали имате нужда от превоз.

— Две лодки, а? — каза Джеймс замислено — Колко бяха хората в тях?

— Шестима в лодка. Бойд не беше напълно приключил с първата лодка, когато пристигна втората.

— Той имаше ли оръжия?

— Ако можеш да наречеш юмруците му оръжия. С явното намерение да го продадат в робство, те се стараеха, колкото можеха да

не го нараняват сериозно. Мислеха, че могат да го повалят с голи ръце. Но бяха сбъркали.

Джеймс вдигна едната си златна вежда към брат си.

— По-добре ли се чувстваш, старче?

— За това, че е добър с юмруците си? — измърмори Антъни — Или, че след като ги е натъртил в дванайсет лица, все още е бил добър с юмруците си?

Джеймс завърши, подсмиввайки се.

— Именно.

Но Антъни каза на Кейти намръщено.

— Сигурно си била ужасена.

Кейти премигна и осъзна, че не е вярно, поне не се беше изплашила истински за себе си. Всъщност...

— Бях разтревожена, да, но най-вече за Бойд. Той ме скри навътре в острова, после се върна „за да се погрижи за тях“, както той се изрази. Бях твърде загрижена, за да остана там. Когато се върнах на плажа, видях друга лодка да пристига, но Бойд не бе приключил напълно с първата група и не можеше да види новопристигащите. Тогава се паникьосах. Страхувах се, че новата група ще изненада Бойд и ще го надвият. Така, че се показах, за да привлека вниманието им към себе си и да му дам малко време да приключи с двамата, с които все още се биеше.

— А теб не се ли опитаха да пленят?

Устните и се извиха с отвращение.

— Сигурно щяха да успеят, но бяха твърде заети да се присмиват на опитите ми да ги замерям с камъните, които бях събрала. Нито един от камъните, които хвърлих не се приземи близо до тях. Беше жалък опит да ги нараня, но пък свърши идеална работа, като ги разсейваше, така да се изразя.

Антъни седна изумен.

— Значи пак си се притекла на помощ.

Тя му се усмихна.

— Разбира се, че не. Просто дадох време на Бойд да се промъкне зад тях и да събори двама от тях с тоягата си, преди дори да разберат, че е там! Знаете ли, сега като се връщам към това и след като вече опасността е преминала, мога да кажа, че беше вълнуващо приключение, второто, което имах от началото на това пътешествие.

Дори успях да поваля единия от пиратите, когато се обърнаха с гръб към мен, за да се разправят с Бойд, който беше пристигнал на време. А той бързо се справи с останалите трима. Трябваше да го видите. Беше великолепен, след като на практика почти нямаше и драскотина по него.

Братята си размениха погледи, преди Антъни внимателно да попита:

— Кейти, не си се влюбила в Бойд Андерсън, нали?

— Не.

Тя го каза толкова бързо, че Антъни не се задълбочи. Той просто добави:

— Радвам се да го чуя, защото той не е в добри отношения с нас сега.

Джеймс се ухили.

— Че кога изобщо е бил този варварин?

Антъни не се съгласи.

— Ти не беше тук, старче, но аз имах причина да съм благодарен на янкито наскоро.

Джеймс изимитира изненадан вид.

— Не думай!

— Определено беше за кратко, но въпреки това го почувствах.

— И бързо ти мина — каза Джеймс.

— Определено — съгласи се Антъни с кисел поглед — Но трябва да призная, че звучи, сякаш се е справил доста добре днес, преди да пристигнем.

— Ти може да си признаеш, ако трябва, но по дяволите, аз няма — каза Джеймс на брат си и като погледна към Кейти продължи — Кейти, скъпа, не прави грешката да виждаш досадния ми шурей, като свой герой, само защото е успял да се справи с дванайсет мизерника днес. С тези пирати, които не са искали да го наранят, както ти каза, предимството е било изцяло негово. Всеки мъж, който е поне малко добър с юмруците си, можеше да направи същото.

— О, не бих направила грешката да си го помисля — каза тя със стиснати устни — Определено няма.

Особено, след като никога нямаше да се озоват на този остров, като за начало или да се натъкнат на тези пирати, ако Бойд не бе

уловил златната си възможност, както го бе нарекъл и не ги бе завел там. Но тя нямаше да спомене това на братята Малъри.

Джеймс, обаче, се хвана за тона ѝ и отбеляза замислено:

— Точно така, сигурно си му много ядосана, нали?

— Какво те кара да мислиш така? — каза тя саркастично.

Джеймс отговори през смях:

— „Престори се, че не ме познаваш“ забележката, която му отпрати щеше да е достатъчна, но също можахме да видим, как му пилеше на главата на плажа.

Тя изпъшка вътрешно, осъзнавайки, че вероятно са наблюдавали острова с далекоглед. Но това беше въпрос, който нямаше да обсъжда. Малъри, обаче, очевидно чувстваха, че я познават достатъчно добре, за да продължат.

Една от златистите вежди на Джеймс се повдигна.

— Искаш ли да го обсъдим?

— Не.

— Трябва ли да го накажем за нещо? — наблегна Джеймс с по-заплашителен тон. Той дори потърка кокалчета в бузата си, за да разбере, за какъв вид наказание става въпрос.

— Не, не го наранявай!

— Не сме си и мечтали, мило момиче — увери я Антъни, макар, че леко се изчерви.

Джеймс се подсмихна на себе си. Кейти нямаше и идея, защо. Тя не видя нищо забавно в темата. Но тези английски лордове изглежда имаха чудато чувство за хумор.

С почти привършена вечеря и разговор, който вече не ѝ беше по вкуса, тя отказа десерта, който ѝ предложиха.

— Трябва да се връщам в каютата си — каза тя на компаньоните си — Беше дълъг, изпълнен със събития ден.

Антъни каза бързо:

— Кейти, не тръгвай още. Трябва да разменя няколко думи с теб — той погледна към брат си — Ще ни извиниш ли?

Джеймс разбра, но започна да се смее в отговор.

— Да изляза? — с други думи, не се помръдна.

ГЛАВА 45

Кейти кимна в знак, че остава, но бързо ѝ се прииска да бе отказала. Антъни не мина направо към това, за което искаше да говори с нея. Той дори не остана на масата. Отиде до бюрото на капитана, бюрото на Джеймс, след като той беше капитанът на Мейдън Джордж и си наля питие от една от гарафите със спиртни напитки. Дори го изпи на един дъх и започна да снове между бюрото и масата.

Нервността му беше осезаема, и обезпокои и нея. Тъкмо щеше да стане и грубо да избяга от стаята, просто извиквайки „лека нощ“, когато Антъни прикова поглед в нея. Толкова красиви очи имаше, най-чистото кобалтово синьо, с лека екзотична извивка, правеща ги забележителни и хипнотизиращи. Тя не помръдна.

— Разкажи ми за мъжа, който те е отгледал, Кейти — започна Антъни.

Тя премигна. Какъв странен начин да нарече баща ѝ.

— Баща ми?

— Да.

О, Господи, той просто искаше да чуе семейната ѝ история?

— Какво искаш да знаеш?

— Какъв човек беше той?

— Мил, щедър, весел, о и много приказлив — тя се подсмихна — Разбираш ли, налагаше му се. Поддържаше клиентите му в добро настроение.

— Бяхте ли близки?

Тя се замисли за момент, но трябваше да признае:

— Не съвсем. Той почина, когато бях само на десет, така че не си го спомням много добре. Той рядко бе у дома. Прекарваше всеки ден в магазина си. Управляваше го сам. Беше малък магазин в много малко селце. И това беше единственото място в Гардинър за селяните, където да се събират, така че той го държеше отворен до късно всеки ден. Ако исках да прекарам малко време с него, освен през неделите, трябваше

да отида в магазина. През половината от годината, обикновено бях вече в леглото по времето, когато той се прибираще у дома.

— Значи едва си го познавала?

— Би могло и така да се каже. Познавах го, толкова добре, колкото всяко дете на тази възраст познава родителите си. Аз го обичах, той ме обичаше. Винаги имаше усмивка или прегръдка за мен. Но бях много по-близка с майка си. Прекарвах часове с нея всеки ден, докато ѝ помагах в градината, или в кухнята или с домакинската работа, която вършехме заедно.

— Тя е работила в кухнята?

Прозвуча, все едно изплю думите, сякаш не искаха да излязат от устата му. Колко странно какво значение имаше къде е работила? О, чакай, той беше лорд. За него само слугите работеха в кухнята.

Тя се усмихна с разбиране.

— Никой нямаше слуги в Гардинър, Сър Антъни. Въпреки, че семейството ми лесно можеше да си ги позволи, майка ми искаше да сме като всички останали и освен това тя харесваше домакинската работа, а на мен ми харесваше да ѝ помагам. Нямаше какво друго да правим, което да запълва времето ни. Тя не отстъпи и нае Грейс, когато бях много по-голяма. Но майка ми пое управлението на магазина, след като баща ми почина, така че времето ѝ беше много по-ограничено след това и повечето от задълженията се прехвърлиха на мен, сега като се замисля.

Антъни издаде звук, който лесно можеше да се оприличи на болезнен стон. И изхвърча от каютата, без дори да се сбогува. И не беше ли пребледняло лицето му? Той се обърне твърде бързо, за да може тя да се увери. Кейти се намръщи, когато Джеймс също се изправи и бързо последва брат си.

Но той я погледна и нареди:

— Стой тук — после затръшна вратата след себе си.

Кейти измърмори едно „Хм“ на себе си. За какво по дяволите беше това? Тя не се помръдна, въпреки че и се искаше. Ако някой друг и беше дал тази заповед, щеше да отиде в собствената си каюта, силно възмутена още в този момент. Но точно от този мъж, е, тя остана на място. Дори, след като нещо се удари във вратата от другата страна и първият ѝ импулс беше да разбере какво е, тя остана на мястото си.

Отвън Джеймс беше заковал Антъни за вратата, върху която точно го беше блъснал.

— Дори не си помисляй да напускаш кораба! — изръмжа Джеймс.

— Не съм скачал.

— Говоря за Кейти вътре и това, че я оставяш в неведение. Да не си си паднал на проклетата кратуна, Тони? Какъв дявол те обзе?

— Чу я. Мили Боже, израснала е в пълна робия и то по моя вина!

— Явно си си паднал на кратуната. Било е избор на Аделин да напусне Англия. Не си я качил ти на кораба, който я е отвел в Америка. И със сигурност не си я държал там. Можела е да се прибере у дома по всяко време.

— Но никога нямаше да се озове на този кораб, ако не се бях забавил толкова с предложението за женитба, дяволски притеснен, че може да не ми даде отговора, който аз исках. Ако беше по-сигурна в мен, щеше да дойде при мен и да се оженим. Тогава щеше да продължи да живее по начина, по който беше свикнала и Кейти, Господи, Кейти нямаше да израсне, като прислужница!

— Какво си мислиш? Че никой освен горните класи не може да живее щастлив живот? Не бъди такъв тъп снобски задник, Тони!

— Не, — изръмжа Антъни — но говорим за дъщеря ми. Тя не е трябвало да живее по този начин. Тя е трябвало да бъде глезена, точно както Джуди и...

— Спри и помисли за това, преди юмрука ми да ти е помогнал! — прекъсна го Джеймс — Осъзнаваш, че ако всичко това не се бе случило, ти никога нямаше да срещнеш и да се ожениш за Рослин, нали? Тогава нямаше да имаш две други дъщери, с които да сравняваш тази, нали? Джудит и Джейми никога нямаше да се родят, нали?

Антъни отпусна глава назад върху стената с въздишка.

— Може малко да съм прекалил.

— Може? — изсумтя Джеймс.

— Просто... защо изобщо би ме искала за баща на този късен етап? Тя вече една млада жена. Не мога да ѝ дам нищо, което тя да не би могла да получи и сама.

— Напротив, има. Семейство. Ще ѝ отнеме цял живот, за да създаде семейство с размера на това, което ти ще ѝ поднесеш на тепсия, поради един каприз на съдбата.

ГЛАВА 46

Двамата Малъри отсъстваха вече твърде дълго. Съвсем основателно Кейти реши, че може би са я забравили. Още по-основателно бе да рискува да наруши заповедта на Джеймс Малъри. Освен това, беше един изключително наситен със събития ден. Тя имаше нужда от хубав дълъг сън, ако можеше да си избие от главата, часовете които беше прекарала с Бойд, преди пиратите да се появят.

Но двамата мъже всъщност не бяха отишли много далеч. Тя откри това, когато се опита да се измъкне незабелязано от кабината. Те я забелязаха и двамата и обърнаха глави към нея, когато вратата се отвори, така че тя невинно попита:

— Всичко наред ли е?

— Разбира се. Просто планирах да изхвърля брат си зад борда — каза Джеймс остро, докато пускаше сакото на Антъни и се преструваше, че просто изтупва праха от ревера му.

— И аз обяснявах на този задник, защо не трябва — отвърна Антъни весело и блъсна брат си с рамо, докато минаваше покрай него, за да въведе Кейти обратно в каютата.

Тя въздъхна, докато заемаше отново мястото си на масата. Какво относно нея можеше толкова да заинтересува Антъни, че да не може да почака до утре? Просто трябваше грубо да им каже, че е изтощена. Но тя не можеше да бъде груба. Деня беше твърде богат на събития. Но те не знаеха това. Може би, ако изимитираше прозявка...

— Докъде бяхме стигнали? — каза Антъни.

Той не седна. Пак вървеше напред — назад и не изглеждаше вече никак весел. Това без съмнение е било престорено.

— Ти щеше да минеш на въпроса — подкани го Джеймс, който също не се бе върнал на масата. Той седеше настрана, върху ръба на бюрото си и единия му крак висеше удобно. Кръстосаните му ръце изглеждаха доста заплашително според Кейти и тя свали очи от него. Антъни напълно го игнорира.

— А, да, щях да питам дали си имала щастливо детство, въпреки робския труд?

Джеймс изстена.

Кейти се намръщи.

— Какъв робски труд? Ако имаш предвид домакинската работа, никога не съм имала нищо против нея. Беше време, което прекарвах с майка си, а по-късно с Грейс. Освен това чистенето на къщата ни, отглеждането и готвенето на храната ни беше просто част от живота ми. Нямаше кой друг да го върши. Всички в Гардинър се грижеха сами за това. Знам, че на теб може да ти се стори ужасяващо. Ти имаш съвсем различен начин на живот. Но за нас това беше напълно нормално.

Антъни трепна.

— Не съм те обидил без да искам, нали? Това със сигурност не беше...

— Не, изобщо — увери го Кейти. Тогава един спомен я връхлетя и я накара да се изкикоти. — Колко странно, дъщеря ти имаше точно обратната реакция за домакинската ми работа, когато я споменах в разговора ни. Тя се оплака, че никога не може да помага с нищо!

— Джуди?

— Да. Може би ще ѝ направиш нейна собствена градина, преди да е пораснала много. Децата обикновено харесват отглеждането на разни неща, поне аз бях така.

— Но... тя ще се цапа.

Кейти имаше чувството, че той се шегува с този ужасен израз на лицето при споменаването на мръсотия. Тя му се усмихна.

— Знам, но играта в пръстта може да е забавна. Мирише добре и стават страхотни кални пайове!

Джеймс извъртя очи. Антъни отвърна на усмивката ѝ и каза:

— Не мога да си спомня, някога самият аз да съм искал да се цапам в пръстта, но мога без съмнение да кажа, че по-големите ни братя вероятно ще се съгласят с теб.

— А, да, градинаря. Беше ми приятно да го срещна и да се разходя из градините му.

Джеймс избухна в смях, заради начина, по който Кейти нарече Джейсън. Тя погледна към него и добави:

— Знам, някой вече ми каза, че не трябва да го наричам така. Но той е градинар, вие знаете. Може да е просто неговото хоби, както той го нарича, но никога не съм виждала толкова много красиви цветя от толкова много видове. Джуди ме предупреди, че ще съм впечатлена, но виждайки работата на Джейсън отблизо, бях изумена.

Антъни прочисти гърло, за да привлече вниманието ѝ пак към себе си.

— Мисля, че обсъждахме нещо.

Кейти се намръщи.

— Защо си толкова любопитен относно моето минало?

— Познавах майка ти — добре.

— А, разбира се — усмихна се Кейти. Започваше да разбира — тя е живеела близо до Хавърстън, преди да срещне баща ми. И ти си израснал там, нали?

— Точно така, въпреки че, за да бъда честен, бях напълно пораснал и се връщах в къщи само за празниците, преди истински да я опозная. Но предполагам, че просто исках да знам, дали вие двете сте живели нормален живот в Америка.

— Нормален за Гардинър, да.

— В какъв смисъл?

Тя се усмихна.

— Беше много малко селце със стари хора, без индустрия, освен няколко ферми в покрайнините. Бях последното дете, родено там и няколкото по-големи деца, които бяха останали бяха много по-големи и скоро заминаха. Никой дори не се премести там повече, освен хора, които търсеха старомодно старо градче, в което да изкарат старините си — и тя се подсмихна. — Определено бяхме тихи. Никога нищо интересно не се случваше. Никой не се забавляваше. Връхната точка на всеки ден беше, когато някой прочетеше на глас вестника от Денвър в магазина ни. Стария Ходжкинс яздеше до големия град два пъти седмично, за да купи няколко бройки само затова. Гардинър беше, без съмнение, най-скупното място, което можеш да си представиш.

— Мили Боже, значи си имала ужасно детство?

— Не съм казала това! Просто беше скучно за дете. Родителите ми изглежда нямаха нищо против. Те имаха с какво да се занимават. Аз лично негодувах всеки ден, когато учителя ми ме изпращаше у дома.

Честно! Много повече предпочитам да стоя при него и да говорим за света!

— Защо родителите ти не са се преместили на по-хубаво място, или поне в този голям град наблизо?

Тя сви рамене.

— Чух ги да си говорят за това веднъж. Да управлява магазин, беше всичко, което баща ми умееше. В Гардинър никога не са му липсвали клиенти, след като магазина му беше единствения в селото. В Денвър, или някой друг голям град, щеше да му се наложи да се състезава с вече утвърдени магазини и със семейство, което имаше да храни, затова мисля че се е страхувал да опита. След като почина, се надявах майка ми да ни премести, но тя се справи, като сама се зае с управлението на магазина. И всъщност ѝ харесваше.

— Но майка ти имаше пари, нали? Нали имаш наследство?

— Да, и то голямо, но тя отказваше да го докосне. Дошло е от баща ѝ, когато е починал, а тя бе презряла семейството си задето са се отрекли от нея. Дори не говореше за тях. Аз не знаех, колко Милърд са живи, преди да дойда в Англия.

— Те са се отрекли от нея?

— Не си ли чул за това тогава? Било е, защото е избягала с американец, който е бил търговец, или поне това загатваше.

Джеймс подхвърли:

— И ето идеален момент да минеш на въпроса, Тони, преди да съм умрял от старост.

Антъни стрелна брат си със студен поглед.

— Ти не си поканен, така че защо не отидеш да си легнеш?

— Не мога, мили момко. Това, по което си влачиш краката е пода на моята спалня — Антъни леко се изчерви при това напомняне, но Джеймс не беше приключил — Кейти, това което брат ми...

Това беше. Антъни прелетя разстоянието помежду им и блъсна Джеймс назад с такава сила, че и двамата паднаха на земята от другата страна на бюрото.

Кейти скочи на крака и невярващо попита:

— Вие двамата луди ли сте?

Главата на Джеймс се показа първа, докато се изправяше.

— Определено не — той подаде ръка на брат си, за да стане.

— Извинявай, Кейти! — каза Антъни, докато заобикаляше бюрото, прекарвайки ръка през косата си, за да я оправи — За съжаление това е нещо обичайно за нашето семейство.

— Имаш предвид между нас, нали скъпо момче? — добави Джеймс с втрещен поглед — Никога няма да свариш старците да се удрят насам-натам, така че не я плаши, като подмяташ, че всички Малъри са като теб и мен.

— Така е — съгласи се Антъни смутено — Джеймс и аз сме просто по-енергични. Наречи го братско съревнование, ако искаш.

Все още леко разтърсена от техния „прилив на енергия“, Кейти каза:

— Тъй — като аз самата нямам братя и сестри, страхувам се, че ми е малко трудно да го приема.

— Напълно разбираемо. Вероятно ще придобие повече смисъл, ако знаеш, че и двамата сме страстни боксьори. Упражненията за нас винаги са се състояли от добър рунд на спортния ринг няколко пъти седмично.

— Все още ли го правите?

— Тя не ни нарича твърде стари за упражнения, нали? — каза Джеймс остро.

Кейти се изчерви, въпреки усмивката му, която беше предназначена да ѝ покаже, че само се шегува.

Антъни въздъхна раздражено.

— Пак се отклонихме от темата. Позволи ми да бъда пряк за момент, Кейти. Ти така и не ми отговори на въпроса за щастливото детство, дали си имала такова. Нарочно ли? Да нямаш болезнени спомени, които предпочиташ да не обсъждаш?

Тя извъртя очи към него.

— Ако имаше, нямаше да ги обсъждам, нали? Истината е, че детството ми не беше много запомнящо се, но не беше и нещастно. Бях достатъчно щастлива да живея с родителите си, а после само с майка си, след като баща ми почина. Това, което не харесвах в детството си беше пълната скука от гледната точка на дете. И за това реших да пътувам няколко години, за да видя света, преди да реша да се омъжа и да имам деца. Надявах се на вълненията които съм изпуснала като дете и на малко приключения. Намерих по малко и от двете — усмихна се тя.

— Мечтала ли си си някога за голямо семейство?

Тя за малко да отбележи, че мечтите за миналото са без значение, но сдържа езика си, най-вече защото усети нервността му относно въпроса. Това ѝ се стори много странно, но дори Джеймс изглеждаше напрегнат, чакайки я да отговори. Какво по дяволите не беше наред с тези двамата тази вечер?

Тя каза колебливо:

— Започвам да подозирам, че ме водите към нещо, което няма да ми се стори много приятно. Така че, вероятно както брат ви предложи, време е да минете направо на въпроса, сър Антъни...

Той въздъхна и зае отново мястото си срещу нея.

— Казах, че познавам майка ти, но не беше обикновено познанство. Ухажвах я, преди да напусне Англия и намеренията ми бяха сериозни. Исках да се ожения за нея.

Кейти се взря в него, опитвайки се да осмисли това, но то просто нямаше смисъл.

— Не разбирам, ти си изключително красив мъж. И...

— Благодаря.

— ... за да сме честни, баща ми не беше. Не беше грозен или нещо такова, но между вас двамата, не мога да си представя, майка ми да избере него пред теб, а сега ми казваш, че го е направила? Да не си направил нещо, което да я настрои срещу теб? За трагичен романс ли говорим?

— Не, нямаше нищо такова. Нейното семейство не ме харесваше. Дори не съм сигурен защо. Не бях все още чак такъв женкар, в какъвто се превърнах през следващите години. Но Аделин не споделяше тяхното мнение. Бях напълно сигурен, че и тя чувства същото като мен. Моята грешка беше, че не я уверих по-рано, че я исках за съпруга. Погрешно реших, че е приела за даденост, че сме на едно мнение и ще се оженим. И тогава тя замина. През нощта. Не мога да ти опиша, какъв шок беше да отида да я взема за пикник на нашето любимо място и да ми кажат, че е напуснала Англия. Те ми казаха някаква безсмислица, за голямо пътешествие, което била планирала и никога не ми е споменавала, и че ще се върне след година или повече.

— И ти не си подновил ухажването си, когато се е върнала в Англия?

— Тя никога не се върна, Кейти.

Тя се мръщеше сега, крайно объркана.

— Но тя е избягала с баща ми, така че... искаш да кажеш, че го е познавала и се е влюбила в него, преди ти да я ухажваш? Че вероятно се е появил отново и тя е избягала с него, без дори да ти обясни?

— Не, моето предположение е, че не го е срещнала преди да напусне Англия, а вероятно на кораб за Америка или скоро след като е пристигнала там.

Кейти осъзна, че това е мнение на мъж, който е останал на второ място в състезанието за обичта на жена. Тя не можеше да го обвини, че иска да мисли така. Тя самата все още намираще за изумително, че майка ѝ не е предпочела Антъни пред баща ѝ.

Тя каза нежно:

— Съжалявам, че ти го казвам, но грешиш. Тя ми каза...

— Кейти, някои родители измислят добри лъжи, за да скрия тъжната истина. Поради някаква причина, тя не е искала да знаеш истинската причина, заради която е напуснала Англия. Аз самият нямам идея. Тя можеше да ми каже, но не го направи. През всичките тези години не знаех, че е избягала, носейки моето дете. Все още нямаше да знам, ако леля ти Летиша не ми беше пратила злобна бележка относно това, след като ти отплава с „Океан“.

Кейти се ококори. Тя сложи ръка пред устата си, но за да потисне изненадващ смях. Ако се засмееше, когато той изглеждаше толкова откровен, никога нямаше да си го прости. Но поне заблудата не беше негова, а подбудена от тази нейна жестока роднина.

— Аз срещнах Летиша — каза тя бързо — Честно казано не повярвах и на дума от това, което ми каза. Та тя дори ме нарече...

Цветът се отдръпна от лицето на Кейти, докато тя бавно се изправяше. Очите ѝ бяха приковани в лицето на Антъни и тя виждаше толкова повече в изражението му сега, страх, съчувствие, разбиране и... загриженост.

И въпреки, че нямаше нужда да го чува отново, той каза:

— Точно така. Аз не ѝ повярвах. Отидох да питам баба ти. Не беше добре, за това не я насилвах да ми каже повече подробности, но тя потвърди, Кейти. Ти си моя дъщеря.

Единствения звук, който излезе от устата ѝ беше лек, болезнен звук, скимтене. И преди да се направи на глупачка, тя избяга от каютата.

— По дяволите! — изстена Антъни.

— Да не очакваше писъци от радост и буйна прегръдка? — попита Джеймс заядливо, докато отиваше да затвори вратата, която Кейти остави отворена при бягството си.

— Не е подходящо време за твоите бисери на мъдростта, Джеймс.

— Може би не, но много може да се каже за прямотата. Трябваше просто да го изплюеш и да си спестиш всичките тези агонизиращи увъртания.

— Опитвах се да ѝ го поднеса внимателно.

— О, направи го, мило момче — каза Джеймс — С финеса на ковашки чук.

ГЛАВА 47

Всичко, което знаеше за себе си и за живота си се пропука, като орехова черупка в ръката ѝ и парченцата бяха твърде малки, за да може да ги нареди отново. Единствената възможност бе да ги изхвърли, но тя не бе само леко травмирана. Тя беше опустошена. Не защото се оказа, че е Малъри. Това, че един от тях ѝ беше баща не я правеше автоматично част от семейството, поне в нейната глава. Тя нямаше спомени свързани с Малъри, както и с Милърд между другото. Но поне за Милърд знаеше.

И в това беше проблема. Лъжата! Лъжата на майка ѝ, измамата на майка ѝ и това че бе крила истината от Кейти през целия ѝ живот. Може би Аделин бе възнамерявала да ѝ каже някой ден, кой е истинският ѝ баща, вероятно след като се омъжи и създаде собствено семейство. Аделин нямаше наистина да допусне внуците ѝ да не знаят, откъде произлизат, нали? Не е смятала, че ще умре преди да направи това признание. Животът не беше толкова предсказуем. Глупаво парче лед...

Кейти заплака за това, което Аделин бе сторила с едно съдбоносно решение. Защо го бе направила? Заплака за това, което майка ѝ бе пропуснала и в последствие, което Кейти също бе пропуснала, живот с Малъри. Защо?

Кейти бе възлагала много надежди на Милърд, но сега се радваше, че не е израснала близо до тях. Не можеше да си представи, какво би било да има някой, като Летиша винаги наоколо. Щеше ли да порасне и да стане като нея? Тази мисъл я ужаси. Но да пораснеш сред семейство Малъри. Тя осъзна, че това би било прекрасно.

— Не мога да си представя, какво би било да не се случва нищо вълнуващо през цялото време — беше и казала Джудит през онзи ден в каретата — С моето семейство винаги се случва нещо интересно.

Мисълта, която я връхлетя, беше като цял тон тухли. Джудит Малъри беше нейна сестра! Боже мой, тя имаше сестра! Не, имаше две! Част от сълзите ѝ бяха сълзи на щастие.

Антъни дойде до врата ѝ безброй пъти на другия ден, за да се увери, че е добре. Тя не отвори, но от другата страна го уверяваше:

— Добре съм, просто ми трябва малко време, за да осмисля всичко.

И да събере обратно разбитите парчета от живота си — ако можеше.

Дори Джеймс бе дошъл надвечер с няколко тежки удара по вратата и сърдито предупреждение:

— Това не е здравословно, котенце. Появи се на вечеря довечера или ще разбия вратата.

Тя остана заключена в каютата си, пренебрегвайки заповедта му. Но беше все още твърде потънала в мислите си, за да забележи, че той не се върна, за да разбие вратата. И единствения път, в който отвори вратата, беше за Грейс, и то за кратък разговор, а не за да я пусне вътре.

Не искаше прислужницата ѝ да се тревожи, затова ѝ каза безцеремонно:

— Антъни Малъри твърди, че е истинският ми баща — след което рязко добави — Не искам да говоря за това все още.

Опулена, Грейс понечи да каже нещо, но Кейти сложи пръст на устните ѝ.

— Още не. Това е шокиращо, да, но моля те, Грейс, имам нужда от няколко дни насаме — да свикна.

Упорита, както обикновено, Грейс успя да отбележи:

— Трябва да ядеш.

— Не, не трябва. Толкова съм разстроена, че не мога да хапна и залък.

— Трябва да ядеш. Искаш да умра от тревога по теб ли?

— Ако не изляза до седмица, тогава може да се притесняваш. — Кейти се бе опитала да звучи шеговито, но виждайки, че не се получава и бе затворила вратата без повече да спори.

Грейс оставяше табли с храна пред вратата и въпреки всичко. Кейти не ги докосваше. Не преувеличаваше. Беше толкова обърквана, че нямаше съмнение, че стомахът ѝ нямаше да толерира нещо толкова обикновено, като храна. Но не беше гладна. Ако беше, бе твърде разстроена, за да го усети.

Тя не остана затворена повече от ден. След като втората вечер спря да се мята неспокойно в съня си, тя се събуди с някакво спокойствие и емоциите, които я раздираха, бяха изчезнали за малко. Не знаеше, дали някога ще прости на майка си лъжата, но това ново семейство, което наследи предишната нощ, можеше да изпълни надеждите, които Милърд попариха. Какво ако не ѝ бяха съобщили току-що за връзката и с Малори, само за да знае? Ами ако те наистина искаха тя да е част от семейството им?

Кейти се присъедини към новите си роднини за обяд на същия ден. Двамата мъже рязко се изправиха, когато тя влезе в каютата. И двамата изглеждаха силно угрижени, все още разтревожени за това, как е приела новините.

Тя се усмихна леко, докато заемаше мястото срещу Антъни.

— Успокойте се, моля. Беше просто шок. Сигурна съм, че и за вас е било.

— Така е, въпреки че трябва да призная, че не ми отне дълго, да се зарадвам.

— Нито пък на мен — отвърна тя свенливо — Въпреки, че дори не знам, дали семейството ти ще ме приеме, или предпочиташ това да си остане между нас.

— Мили Боже, това ли си мислиш?

— Пусна чука, но забрави ноктите, а стари друже? — забавно отбеляза Джеймс.

Антъни не обърна внимание на брат си и ѝ каза:

— Ще те посрещнат с отворени обятия, не се съмнявай, Кейти. Защото Джудит ще скочи до тавана от вълнение, когато чуе. Знаеш, че те приема изключително добре.

— Чувствата са напълно взаимни — каза тя — И мисля, че да съм част от семейството ви, ще бъде чудесно изживяване. Можеше да запазиш това, че си ми баща за себе си, без изобщо да ми казваш. Радвам се, че не го направи. Благодаря ти. Но...

— „Но“ не е разрешено, котенце — прекъсна я Джеймс.

Това беше третия път, когато ѝ даваше заповед, откакто се качи на борда на Мейдън Джордж. Тъкмо започнала да се възстановява от силния емоционален шок. Кейти се обиди този път. Щеше да е малко по-трудно да приеме, че и той ѝ е роднина.

— Не смей да ми казваш какво мога и какво не мога да правя, чичо Джеймс! Твърде нова съм в семейството ти, за да си позволяваш такава свобода все още. Ще те уведомя, когато можеш.

Тъй като тя просто накара големия мъж моментално да млъкне, Антъни избухна в смях.

— Браво, мила! Говориш като истинска Малъри.

Тя силно се изчерви.

— Съжалявам — извинението беше за Джеймс — Просто ще ми отнеме малко време, докато свикна.

— Не се извинявай, че говориш това, което мислиш — отговори Джеймс — И аз няма да се извинявам, че се опитах да защита брат си — по мой си начин. Той беше на тръни, откакто научи за това, уплашен, че е твърде късно да се върнеш в семейството ни. Уплашен, че ти няма да ни приемеш.

Очите и пламнаха.

— Шегуваш ли се? Знам, че не отговорих на този въпрос онази вечер, но винаги съм искала да бъда част от голямо семейство. Толкова исках да срещна семейството на майка ми и се надявах да ме приемат при тях, но леля ми Летиша определено затръшна вратата под носа ми.

— Противна дърта вещица! — каза Антъни с отвращение — Бих казал, че в това ѝ е силата, да затръшва врати в лицата на хората.

— Или да се опитва — добави Джеймс леко самодоволно.

Кейти продължи.

— Но дори и тези надежди да се бяха осъществили, пак щеше да заемеш мястото си на мой баща. Никога не бих отказала на... собствения си...

Тя спря, взря се в Антъни и очите ѝ станаха още по-големи, когато пълното въздействие на това изявление я порази. Той не ѝ беше просто роднина, той беше най-близкия роднина, който би могла да има.

— Господи, ти наистина си ми баща!

Лицето му трепна, докато очите ѝ се пълнеха с щастливи сълзи. Тя се изправи. Той също. Дватама заобиколиха масата покрай Джеймс, за да стигнат един до друг. Тя се хвърли в отворените ръце на Антъни. Той я притисна към себе си развълнуван.

— Ако не бяхме на проклетия кораб, мила, щях да кажа „Добре дошла в къщи“!

Все още седнал, без изобщо да се обърне, за да види тази дълго закъсняла среща, Джеймс извъртя очи.

ГЛАВА 48

Беше невероятно, колко благотворно можеше да бъде нещо толкова просто, като една прегръдка. Тази, която Кейти бе получила от баща си, бе накарала всичките ѝ страхове, дори нервността ѝ да изчезне незабавно. Тя се почувства толкова спокойна за бъдещето. И развълнувана. Вече нямаше търпение да се върне в Англия, за да се срещне с останалите членове на новото си семейство!

Баща ѝ и чичо ѝ обаче, все още изглеждаха притеснени заради шока, който беше преживяла. Дори може би бяха усетили, че все още кипеше от емоции и мислеха, че все още не може да осмисли случилото се. Така че се опитваха по техен начин да направят прехода по-лесен за нея.

— Може да помогне, ако чуеш, как брат ми срещна сина си Джереми.

Кейти лакомо ядеше от чинията, която бяха поставили пред нея. Освободена от всички тревожни емоции които бе изпитала, бързо осъзна че е прегладняла! Така, че ѝ отне момент, докато схване странния начин по който баща ѝ се изрази относно първия поглед на брат му към новородения му син.

— Срещнал?

— Точно така и ще се изненадаш, колко сходни бяха обстоятелствата. Би ли искал да ѝ разкажеш, Джеймс?

Джеймс кимна.

— Е, с надеждата, че това няма да те отегчи до смърт, мила, нямах никаква идея, че Джереми съществува. Въпреки, че той е знаел всичко за мен. Майка му била „впечатлена“ от мен, предполагам, и ме обрисувала като някакъв герой пред детето. Беше преди около тринадесет години, когато се натъкнахме един на друг. Чист късмет, че избрах кръчмата, в която той работеше, да утоля жаждата си.

— Значи си го разпознал?

— Е, нека кажем, че определено привлече вниманието ми. Дори на дванадесет тогава, беше висок почти колкото мен! И толкова много

приличаше на Тони, че чак не бе за вярване. Нямахме как да не се впечатля.

— Аз самата го забелязах, когато ги видях заедно — съгласи се Кейти.

— Поне не си се смяла — каза Джеймс, посочвайки Антъни с поглед — Той мисли, че е забавно. Както и синът ми, впрочем.

Антъни още се хилеше на брат си.

— Ако не беше толкова докочлив относно това и ти щеше да мислиш същото — после обясни на Кейти — Има стара циганска жилка, която тече във вените ни. Тук-там е изразена по-силно. Аз самият я имам, две от племенниците ни, Реджи и Ейми също. И самия Джереми има голяма доза от нея.

За първи път Джеймс не поправи галеното име на Реджина, с което я наричаше семейството с това, което той предпочиташе, но Кейти щеше да чуе за особеният начин по който наричаше роднините си по-късно. В момента, не можа да се сдържи да не попита:

— Цигани?

— Това е друга история, скъпа — каза Джеймс — Нека ги разказвам една по една, за да сведем объркването до минимум, става ли?

— Непременно — усмихна му се тя.

— И така, стоях там, прикован от невероятната прилика на момчето с брат ми. Но тази среща беше на Карибите, а аз знаех, че Тони никога не е бил там, така че реших, че е просто огромно съвпадение. Но момчето също не сваляше очи от мен. Майка му ме бе описала доста добре, разбираш ли. И тогава той дойде при мен и ме попита, дали съм Джеймс Малъри.

— Тогава ли разбра? — попита Кейти.

— Не, но това направо ме шашна. И за да разбереш защо, трябва да спомена, че не използвах истинското си име в тази част на света. Не исках дейността ми там някога да бъде свързвана със семейството ми, така че приех името Капитан Хоук за времето, през което плавах в тези води.

— Защо?

Антъни сви рамене.

— Това е още една история, която е по-добре да оставим за по-късно.

Кейти повдигна вежда заинтригувано, но изглежда Джеймс беше съгласен с брат си, защото продължи с първата история.

— Когато не потвърдих, че това е името ми, хлапето ми каза, че съм негов баща.

— Защо ли си мисля, че не си му повярвал? — попита Кейти.

— Защото тогава си мислех, че той е на Тони.

— Невъзможно! — изфуча Антъни — И не си споменал нищо през всичките тези години?

— Забрави за това, пале и ме остави да довърша. След като Джереми знаеше името ми, предположих, че вероятно не е роден на Карибите, а в Англия. И веднага щом тази идея ми хрумна, това го постави в диапазона на похожденията на Тони. И въпреки, че все още не мислех, че Джереми е мой син, приех, че вероятно е Малъри. Но момчето не стоеше там кротко, чакайки да го приема с отворени обятия. Той ми разказа всичко за майка си и за прекрасната седмица, която прекарах с нея — по нейна инициатива, уверявам те. Тя беше кръчмарска проститутка. И аз наистина си я спомних, след като той ми я описа.

— Една проститутка измежду стотици? — изсумтя Антъни скептично.

— Е, тя носеше три ками, разбираш ли, по една във всеки ботуш и една на доста видимо място затъкната в колана ѝ. Това определено си го спомних. Клиентите в кръчмата ѝ знаеха от опит, че не е достъпна просто за всеки. Беше порязала доста от тях, за да им го изясни. И беше хубаво миньонче, спомням си, заради което прекарах цяла седмица с нея. Бях заинтригуван от репутацията ѝ с тези ками, когато чух за нея. Освен това хлапето стоеше там, войнствено настоявайки, че аз съм баща му, призовавайки ме да го нарека лъжец със самонадеяно отношение. Мисля, че това повече от всичко ме убеди — подсмихна се Джеймс.

— Парче от стария пън а? — засмя се Антъни.

— Точно така.

Силно очарована от историята до сега, Кейти попита:

— Но как се е озовал на Карибите накрая?

— Когато е пораснал достатъчно и е започнал да задава на майка си твърде много въпроси за мен, тя решила, че трябва да го срещна. Твърде смело от нейна страна, смея да твърдя.

— Защо?

Джеймс повдигна златната си вежда:

— Само една американка може да зададе такъв въпрос. Ти й кажи, Тони.

Антъни сви рамене.

— Социалната сфера, скъпа, и по-специално аристокрацията. Той беше лорд в кралството. Кръчмарска проститутка се появява на вратата му с дете в ръце... е, това просто не се прави.

Кейти щеше да изсумти, но Джеймс се върна към историята си.

— Така или иначе се бях преместил на Карибите тогава и разбрах, че тя също се е преместила със сина си там. Но това е обширна област. И тя не знаеше името, под което се подвизавах тогава, така че наистина е нямала никаква надежда да ме намери. Починала, малко преди да открия Джереми, хвърлила се твърде необмислено в една от многото кръчмарски свади, които възникват неизбежно в шумните таверни, като тази в която работела. Собственикът решил да използва помощта на Джереми, въпреки възрастта му, и го задържал. Честно казано, момчето приличаше на гамен, когато го намерих и определено говореше като такъв. Разбираемо, след като бе израснал из кръчмите.

— Не забелязах това в него — каза Кейти.

Джеймс се разсмя.

— Той измина дълъг път. Разбира се, аз и първия ми помощник постоянно му висяхме на главата относно граматиката, така че се научи бързо. Взех го по море с мен за няколко години, но стана твърде опасно, така че купих за нас една плантация на островите с намерението да му осигуря стабилен дом. Но имах сметки за уреждане в Англия, което ни отведе отново там и впоследствие се сдобрих с братята си и се върнах завинаги в Англия. Имах само още едно последно връщане до Карибите, за да уредя работите си и това беше дяволски добре, защото срещнах жена си на това пътуване.

Кейти попита колебливо:

— Семейството ти прие Джереми без колебание?

— Мило мое момиче, точно затова ти разказах тази история. Разбира се, приеха го от все сърце. Малъри винаги поддържахме и защитаваме своето.

— Да, ние дори обичаме черната си овца — добави Антъни и се усмихна самодоволно на брат си.

Но Джеймс побърза да отвърне злоещо:

— Престани, старче, преди...

Антъни го прекъсна, като извъртя очи:

— Да, да, знам, преди да ми погнеш.

Кейти погледна първо към единия, после към другия и попита:

— Вие двамата мразите ли се?

— Мили Боже, какво те наведе на тази мисъл? — казаха двамата почти едновременно.

Кейти се задави от смях.

ГЛАВА 49

Сякаш не им отне никакво време да стигнат обратно до Англия. Много преди Кейти да очаква, Джеймс обяви, че ще акостират покъсно същия ден. Разликата във времето, за което стигнаха толкова бързо нямаше нищо общо със силните ветрове, които ги тласкаха на Север, осъзна тя. Това беше простия факт, че на „Океан“ тя очакваше да види Бойд всеки Божи ден и когато това не станеше, времето минаваше със скоростта на охлюв. И така беше през повече от половината пътешествие!

Вече знаеше защо. И се безпокоеше, че много от реакциите ѝ към него са били в резултат на гнева, че я пренебрегва. Но дългите му отсъствия изобщо не са били преднамерени.

Времето летеше по време на пътуването обратно, заради компанията, която споделяше. Баща ѝ. Чичо ѝ. Семейството ѝ.

Тя и Антъни прекарваха почти всеки час, в който бяха будни, заедно. Те ходеха на дълги бавни разходки по палубата и говореха. Стояха с часове заедно на перилата и говореха още, едва забелязващи, че времето застудяваше с всеки изминал ден, след като напуснаха топлите води на Средиземноморието.

Обедите и вечерите продължаваха три пъти по-дълго от обикновеното в кабината на Джеймс! Антъни имаше да ѝ предава години от историята на Малъри и тя попиваше всичко изненадана, шокирана или развеселена. Мили Боже, те бяха пленително семейство.

Тя също сподели неща в разговорите им ѝ не само за себе си. Антъни я караше да говори за майка си пак, и пак и всеки път щом тя го правеше, ядът към майка ѝ намаляваше и вече почти беше изчезнал.

— Значи Аделин е била щастлива в това селце? — попита я той веднъж по време на вечеря.

Не трябваше да се замисля много, преди да отговори:

— Никога, нито веднъж не съм я виждала тъжна, вероятно защото беше твърде заета за да има свободно време!

Кейти си опита да го представи шеговито, но той беше твърде обезпокоен, за да се развесели. Изглежда си беше набил в главата, че жена от неговата класа не може да слезе толкова надолу по социалната стълбица и да живее щастлив живот. Което беше абсурдно. Определен начин на живот не гарантира щастие.

Изглежда Джеймс беше на същото мнение.

— Брат ми е сноб — обясни той.

— По дяволите, не съм! — кресна му Антъни.

— Дяволски голям и то лъжлив! — но на Кейти, Джеймс каза — Той се страхува, че майка ти е страдала от разбито сърце затова, че го е изоставила поради някаква причина. И имайки предвид, че съм наясно с факта, че е оставил разбити сърца из цяла Англия през годините си като женкар, бих си помислил същото.

Кейти разбра и ги увери:

— Ако сърцето ѝ е било разбито, го е преодоляла до времето, в което аз съм пораснала достатъчно, за да го забележа. Но сега, след като ме накарахте да се замисля, не е нещо което наистина да ми е направило впечатление тогава. Съмнявам, че родителите ми са сподели голяма любов от вида, който вие имате предвид — тя спря, трепвайки при думата родители — Съжалявам, но той ме е отгледал. Не мога да не мисля за него, като за мой родител.

— Не ставай глупава, котенце — каза Антъни — Въпреки, че ми се иска аз да те бях отгледал, това не го прави по-малко твой баща.

Тя кимна.

— Е, мога да кажа, че със сигурност се харесваха един друг. Може просто да са станали добри приятели или пък да е било нещо повече, но те се разбираха чудесно и никога не спореха. Много се смееха заедно. И споделяха целите си — да ме отгледат и да развият магазина. Дори смятаха да го разширят с помещение за кръчма, преди той да почине. В Гардинър никога не бе имало кръчма.

Двамата я погледнаха с такъв ужас, че тя се разсмя.

— Е, казах ви, че беше малко селце. Майка ми се отказа от тези планове, след като баща ми умря. Но тя изглежда ставаше по-силна, като въртеше сама магазина след това. Тя скърбеше мисля, доста дълго време, така че дори да не го е обичала в началото, сигурна съм че е започнала да го обича.

Изглежда Антъни имаше нужда да го чуе.

— Това ме успокои, мила. Благодаря ти!

Друг път, когато бяха сами на палубата, тя призна за склонността си да измисля истории и защо е придобила този навик в началото. Въпреки, че откакто бе започнало пътуването, тя имаше повече от достатъчно забавления, така че това с въображението вече не беше нужно — една надежда за пътуването, която се осъществи.

Кейти имаше чувството, че може да говори за всичко с Антъни, освен за Бойд. Тя определено не искаше да говори за него. И всеки път, когато се споменеше за някой Андерсън, които вече бяха част от семейството, тя насочваше разговорите към друга тема.

— Съпругата ти знае ли за мен? — попита Кейти, когато приближиха Англия, където Антъни вече ѝ беше казал, че смята да я отведе у дома със себе си.

— Да. Обаче още не сме казали на Джуди. Решихме да изчакаме, докато ти пристигнеш, за да ѝ съобщиш радостната новина. Иначе не би го преживяла. Момичето не разбира думата търпение, когато е развълнувано.

— И Рослин няма нищо против?

— Отначало ми беше малко ядосана, но само защото си е помислила, че през цялото време съм знаел, че си моя дъщеря и съм пазел тайната от нея. Но тя подслушала от другата страна на вратата, когато аз разбрах и с Джеймс го обсъждахме и напълно бе съгласна, че трябва да отида право при баба ти, за да разбере истината. Така че не се тревожи, скъпа. Съпругата ми е много обичлива жена и ще бъде постоянно около теб, като майка кокошка с пиленцата си.

Кейти се усмихна облекчено, но се лепна за забележката относно Софи.

— Значи си срещнал баба ми? Леля ми не ме пусна да я видя, когато бях там.

— Вероятно ѝ е станало навик да барикадира вратата — каза Антъни, опитвайки се да се пошегува, но спомена го накара да се намръщи — Страхувам се, че ние трябваше да нахлуем. Информацията, която търсех беше твърде важна, за да се откажем. Но какво очакваше Летиша, след като ме информира за теб и поиска да те държа далеч оттам? Тона на бележката ѝ беше предположение, че вече знам за теб, а как бих могъл? Каква жалка, омразна...

— Няма нужда да продължаваш! — засмя се Кейти — Съгласна съм! Но колкото до нейното предположение... е може да е било по моя вина, защото споменах, че съм отседнала в Хавърстън. Кое то беше по предложение на Джудит, всъщност. Тя беше сигурна, че ще подготви леко почвата, след като щях да се „изправя в лице с лъвовете“, както тя се изрази. Сигурен ли си, че е само на седем? Възприятието и интелигентността ѝ са направо изумителни за дете на нейната възраст.

Антъни се подсмихна.

— Знам какво имаш предвид. Тя постоянно ме смайва с нещата, които казва, заради което винаги е облекчение да ги видиш заедно с Джак и как се кикотят като нормални седем годишни. Но разбирам, защо стратегията ѝ вероятно ти е изиграла лош номер през онзи ден. Леля ти винаги е имала нещо против мен или вероятно срещу семейството ми, никога не разбрах защо и тя го пази за себе си. Нямам никаква представа, какъв ѝ е проблема.

— Надявам се, че баба ми не е като нея.

— Не, изобщо. Не беше добре и аз не я разпитвах дълго. Но ми обеща, че ще говорим пак по-обстойно, когато се оправи. Сам ще те заведе да я посетиш. Сигурен съм, че си толкова любопитна колкото и аз, да разбереш защо майка ти е избягала с теб в Америка, вместо да дойде при мен.

Кейти прекара спокойни дни с баща си и с чичо си и бе благодарна за всяка малка подробност относно Малъри, от това което те ѝ споделиха, а то никак не бе малко! Но когато лягаше в леглото си всяка вечер, сама, единственото, което изпълваше ума и беше Бойд.

Тя бе реагирала прекалено бурно на своеволието му. Какво беше направил той, освен че проби защитата ѝ? Тя се радваше, че го направи. Дори си спомни, че на тази последна вечеря с него, преди да се напие толкова, той предложи да прекарат един ден на плажа на някой от островите, покрай които щяха скоро да минат. Но въпреки че звучеше чудесно, тя бързо отказа, страхувайки се, като се има предвид какво чувстваше към Бойд, да прекара известно време с него насаме. И с право се бе страхувала! Какво само се случи! Но тя не би се отказала от тези часове с него, за нищо на света.

От момента, в който бе споменал брак и нея в едно и също изречение, тя беше твърде развълнувана, което доведе до паника. Защото знаеше, че той може да се окаже края на пътуването ѝ, че с

удоволствие ще се откаже заради него. Всяка една от причините, които му даваше, защо не може да се омъжи за него беше истина, но тя ги използваше да убеди повече себе си, отколкото него. Защото ако се предадеше, знаеше, че ще съжалява по-късно. Имаше твърде много съмнения за да очаква друго.

И докато той си бе пробивал път към ума и сърцето ѝ от толкова време, още от първото пътуване с него до Англия, тя се страхуваше, че той не изпитва към нея друго освен страст. Какво изобщо бе казал някога, че да я накара да мисли другояче? Не че тя самата не чувстваше същото. Страстта ѝ към този мъж я изумяваше. Но тя желаше много повече. И още на следващия ден, след като бе изостанал от Мейдън Джордж, вече и липсваше.

ГЛАВА 50

— Ето ни и нас, само ден след тях и не се наложи да изхвърляме оръдията зад борда — каза Тайръс, когато застана до Бойд на перилата.

Бойд не свали очи от пълния пристан на Лондон, за да погледне надолу към по-ниския мъж. „Океан“, както много други кораби закотвени в Темза, трябваше да чака реда си за да влезе в пристанището, което можеше да отнеме дни. Заради това една лодка вече беше спусната, за да го отведе с няколко души от екипажа на сушата. Не за първи път, той си помисли, че Скайларк трябва да си купят частен пристан, далеч от претоварения град.

Той знаеше, че Тайръс направи забележката относно оръдията, за да го размее. Не се получи.

— Ако мислех, че ще стигнем по-бързо, вероятно щях да наредя да ги хвърлят през борда. Те вероятно са пристигнали преди повече от ден, кораба на Малъри беше дяволски бърз. Но няма значение. Кейти ще се настани в дома на баща си, така че няма смисъл изобщо да се опитвам да я видя.

— И това ще те спре?

Сега вече Бойд се разсмя.

— Никакъв шанс. Но знаеш, какви са Малъри. Достатъчно пъти съм ти се оплаквал от тях. Мисля, че ще ми е нужна подкрепата на сестра ми... Поне Джорджи може да държи Джеймс настрана от това. С Антъни мога да се справя, но не и с него и брат му едновременно.

— Не ми е приятно, че го споменавам, побойнико, но истинска съпротива ще дойде от страна на малката Лейди. Предупредих те да не я измъкваш от кораба така, но след като го направи, трябваше да бъдеш честен с нея.

— Щях да ѝ кажа, преди да пристигнеш на острова, но тогава се появиха пиратите. По дяволите, нощта през която я свалих от кораба, дори не мислех, че ще изминем пътя до сушата преди да се събуди, но когато стана така, бях толкова облекчен, че не ми се наложи да споря с нея, че се отпуснах и самият аз заспах. Събудих се съвсем малко преди

нея, така че се поддадох на моментен импулс и скалъпих една луда история, за да обясня защо сме там. Реших, че ще ѝ се стори забавно по-късно, тъй като тя самата е много добра в измислянето на истории. Дори можеше да си помисли, че е романтично от моя страна — Тайръс изсумтя на това и Бойд каза — На някои жени би им се сторило така. Разбира се, аз си мислех, че дотогава ще имам съгласието ѝ да се омъжи за мен.

— Каза ли ѝ го?

— По дяволите, не. Тя разбра преди да ѝ кажа и вече не беше забавно. Освен това тя вече не вярваше на нито една моя дума.

Веднага щом Кейти напусна „Океан“ и се премести на Мейдън Джордж, той съжали, че не ѝ е признал всичко. Заради това беше толкова ядосан на Малъри, когато ги настигна — защото дори не му позволиха да я види, за да може да говори с нея. Той все още се съмняваше, че тя ще му повярва. Беше твърде ядосана. Но искаше поне да опита, преди морската болест да го е повалила отново.

Но за първи път в живота си той не легна болен когато кораба потегли. Дали заради силните емоции или боя, който Антъни му хвърли? Не, той се съмняваше в последното. И преди беше отплавал след добър бой с някой от братята му и малко болка и натъртвания не бяха попречили на морската болест да го повали.

Освен това, ударите, които Антъни бе нанесъл не бяха кой знае какво. Беше получавал и по-лоши от братята си. Може да беше изпаднал в безсъзнание за кратко, но лесно бе успял да блокира ударите, които можеха да строят някоя кост.

Бе очаквал много по-лоши удари от Антъни, но имаше чувството, че по-възрастния мъж се удържаше и причината беше очевидна. Антъни беше уверен, че е стигнал там на време да предотврати „прелъстяването“, така че просто му отправяше предупреждение с юмруците си.

Но дали знаеха вече? Възможно бе. Кейти бе прекарала доста време с тях и сигурно вече им е споменала. Бойд можеше да се озове в ситуация, в която главата му да бъде откъсната от разгневен баща. Господи, защо трябваше да се окаже че Кейти е Малъри? Беше достатъчно лошо и когато семейството беше просто признателно, че е спасила Джудит. Но сега вече бе една от тях, а Малъри бяха готови да стигнат докрай, щом ставаше дума за семейството.

— Не! — категорично каза Джорджина на Бойд, няколко часа по-късно, когато той пристигна в къщата и на Бъркли Скуеър — Късметлия си, че лично аз не те нашибах с камшик. Няма да те защитавам от Джеймс, не и този път.

Което не вещаеше нищо добро за Бойд, ако това беше първата ѝ реакция. Всичко, което бе направил бе, да я целуне за поздрав и да ѝ каже, че може да има нужда от помощта ѝ. А трябваше веднага да обърне внимание на изненадата ѝ при неочакваното му появяване в салона. Явно тя бе мислила, че той няма да посмее да си покаже носа там.

С въздишка той седна до нея на дивана.

— Какво ти каза съпруга ти?

— Че си възнамерявал да прелъстиш това мило момиче на това пътешествие и те са я измъкнали от лапите ти, преди да успееш. Но аз вече знаех, че това е намерението ти, когато те отплавах след теб. Трябваше да видиш Тони. Беше като вулкан, готов да изригне.

Бойд завъртя очи.

— Да, знам. Той изригна върху мен.

Момент на сестринска загриженост се изписа на лицето ѝ.

— Нарани ли те?

— Не съвсем.

— Губи способностите си?

Той се засмя.

— Съмнявам се. Но предполагам, че Джеймс е пропуснал да спомене, че прелъстяването беше негова и на Антъни идея?

Тя насочи пръст към него.

— Не се опитвай да изпробваш тази тактика с мен, Бойд Андерсън! Няма да се измъкнеш!

Той и се подсмихна.

— Така е. Помолих ги за помощ и прелъстяването беше първото нещо, което им дойде на ум. Напълно разбираемо като се знае колко са добри в това. Истината е, че аз исках да се ожения за Кейти още преди дори да отплаваме заедно. По дяволите, исках да се ожения за нея, още в първия ден, когато я срещнах!

— Защо не ми каза, преди да отплавах? — настоя тя.

— Защото исках Кейти толкова много, че не можех да мисля трезво.

Джорджина го погледна неодобрително, но попита:

— И това няма да те спре сега?

— Не.

Тя ахна разбиращо.

— О, Боже, по-добре се моли Джеймс да не разбира!

— Да разбере какво? — попита Джеймс от вратата.

ГЛАВА 51

При внезапното пристигане на Джеймс, Джорджина незабавно скочи на крака и застана, като барикада между съпруга и брат си. Не че това би спряло Джеймс да стигне до Бойд, ако искаше и заради това Бойд се изправи и се приготви за атака.

Но Джеймс каза на жена си:

— Спокойно, скъпа. Няма да му пускам кръв в твое присъствие.

— Значи ще трябва да остана до него през следващата година? — каза Джорджина с раздразнение.

Джеймс повдигна едната си златиста вежда.

— Толкова ли е лошо това, което не знам?

Тя започна да увърта:

— Зависи, как ще погледнеш на него.

— И как ще погледна? — попита Джеймс.

Тя понечи да отговори, но затвори уста и придоби упорито изражение. Джеймс сви рамене и небрежно влезе в стаята, сваляйки ръкавиците си и захвърляйки ги на близката маса. Но държанието на Джеймс Малъри можеше да бъде измамно. Този мъж можеше да е ужасно разярен и въпреки това да изглежда напълно безчувствен.

Той спря пред Бойд. Джорджина не се опита да се промъкне между тях. Тя имаше думата му, че няма да пролива кръвта на Бойд. Обаче нищо не бе казал за чупенето на кости. Бойд не зае отбранителна позиция, но и не отслаби бдителността си.

— Нека го чуя — каза Джеймс без никакво изражение.

— Тъкмо обсъждахме Кейти, както вероятно вече си предположил. И може би ти по-добре ще можеш да отговориш. Тя пожела да напусне кораба ми, за да се върне тук, но бърза ли главоломно да се върне пак към околосветското си пътешествие?

— Не, изобщо. Тя се наслаждава на новото си семейство и възнамерява да остане в Англия, за да ни опознае. Поне докато свърши зимата.

— Наистина ли?

На Джеймс определено не му хареса колко доволен е Бойд от тази информация.

— И какво ако е така? — прогърмя той.

— Дава причина да вярвам, че ще се омъжи за мен.

— О? И какво те кара да мислиш, че ние ще го позволим?

— Джеймс Малъри! — започна Джорджина предупредително.

Но Бойд избухна в смях.

— Достатъчно лошо е, че ще трябва да се боря с Кейти със зъби и нокти, за да я накарам да признае, че ме обича, но ще трябва да се боря и с Малъри?

— Имам новини за теб, янки. Ние няма да признаем, че те обичаме — никога.

Бойд извъртя очи.

— Знаеш какво имах предвид. Искам Кейти за съпруга. Вярвам, че разбра това, още преди да напусна Англия с нея.

— Това беше преди тя да ми стане племенница. Сега вече не можеш да я имаш.

— Това не зависи от теб, а от нея.

— Искаш ли да се обзаложим?

Бойд овладя темперамента си, въпроса беше твърде важен.

— Единственото ѝ възражение да се омъжи за мен, бе заради проклетото ѝ околосветско пътешествие. Поради някаква причина бе решила, че веднъж щом се омъжи и има деца, няма да може никога повече да пътува. Но щом е готова да забрави за пътуването си за цялата зима, тогава вероятно събирането с това семейство, за което не е подозирала, е променило приоритетите ѝ, или поне я е накарало да помисли по-сериозно за семейството.

— Мислиш, че това променя нещата, нали?

Бойд въздъхна.

— Джеймс, тя ме попита дали ще я чакам. Какво ти говори това?

— Говори ми, че вие двамата сте имали доста сериозен разговор. Какво друго сте имали?

Бойд не отговори. Джорджина бързо се вмъкна между тях, за да покрие с ръце бузите на съпруга си. Джеймс не беше глупав. Мълчанието на Бойд беше отговора, който не искаше да чуе.

— Знаеш, че това променя всичко — каза му тя — Промени го за нас, с братята ми. Те ни оставиха да се оженим...

— Настояха — прекъсна я той, за да я поправи.

Джорджина сви устни.

— Е, ако трябва да сме подробни, ти...

— Не се захващай с това! — предупреди я Джеймс.

Тя се усмихна сладко на съпруга си, въпреки навъсеното му изражение. Бойд успя да не им се изсмее. Тези двамата наистина ли си мислеха, че той и братята му не са се досетили? Джеймс ги бе принудил да се намесят, като ги осведоми, че тяхната сладка невинна сестричка е споделяла каютата му и дори много повече. И го бе направил нарочно.

— Ами Ейми и Уорън — продължи Джорджина, — веднага щом ти и брат ти ги заварихте заедно в едно легло, това промени отношението ти, нали? Щеше да ги завлечеш веднага до олтара, ако Ейми не се беше заинатила и не беше настояла, че няма да стане, докато той не ѝ предложи.

— Ясно, Джордж — каза Джеймс с кисел поглед, когато се обърна към Бойд — Да разбирам ли, че не си стигнал до там без нейното съгласие.

— Това никак не е забавно, Малъри.

— Не съм и искал да е. И тъй като възмущението ти отговаря на въпроса, да, за нещастие това променя всичко. Но не си мисли, че ще убедиш Тони толкова лесно. Той е много докачлив точно сега относно тази си дъщеря. Изгубени години, разкаяние, самообвиняване, въпреки че тя охотно се присъедини към семейството му, това все още му тежи на плещите.

— Да, но ти ще си на страната на Бойд в този спор, нали? — каза Джорджина самодоволно.

Едната златна вежда на Джеймс се повдигна.

— Не е ли достатъчно това, че няма да го убия?

ГЛАВА 52

Кейти погледна през прозореца на каретата. Имението на Милърд се задаваше насреща. Дърветата по пътя и навсякъде около имението бяха оголени, без листа, като живота в тази голяма къща. Баща ѝ я водеше там. Рослин бе предложила да дойде с тях. Джудит също искаше да дойде, но Антъни не им позволи. Той просто каза, че това е нещо, което той и Кейти трябва да направят сами, но Кейти предполагаше, че той се опасява, че визитата им може да вземе грозен обрат и не искаше те да стават свидетели. Все пак трябваше отново да минат през Летиша, за да стигнат до баба ѝ.

Кейти държеше ръката на Антъни вътре в каретата и си повтаряше отново и отново, че това друго нейно семейство, Милърд, не бяха важни за нея. Тя вече имаше неговото семейство и те я бяха приели в живота си чистосърдечно. От момента, в който влезе в къщата на Пикадили и Джудит се появи бягайки, за да се лепне на кръста ѝ с най-силната прегръдка, на която беше способна, Кейти бе изпълнена с безграничен покой.

— Знаех си, знаех си! — възкликна Джудит, преливаща от радост — Трябваше да има причина да те харесвам толкова много!

— А ти как разбра? — попита Кейти с топла усмивка — Мислех, че нямаше да ти казват.

Рослин Малъри се появи и каза:

— Тони изпрати човек да ни информира, че сте се върнали. Помислих, че трябва да я подготвя, но добре, че не се забавихте дълго. Добре дошла у дома, Кейти!

Рослин се приближи, за да я прегърне и тя. Кейти се разплака. В този момент, тя наистина почувства, че отново си е у дома. И Антъни дойде, мрънкайки нещо за жените и техните противоречиви сълзи от щастие.

Това бе истинско завръщане у дома. Малъри непрекъснато се появяваха на прага през този и следващия ден. Всички идваха да уверят най-новия член на семейството, колко много се радват, че е при

тях. След това вече тя не се съмняваше, изобщо. И предната вечер на семейната вечеря, която Рослин бе организирала, Кейти срещна и един от братята на Бойд, Уорън, още един негов близък, с който тя беше роднина по брак!

Каква изненада се бе оказал Уорън Андерсън. Женен за братовчедката ѝ Ейми, най-малката дъщеря на Едуард, Уорън изобщо не приличаше на Бойд. Много по-възрастен, много по-висок, тя никога не би предположила, че е брат на Бойд и Джорджина, ако не ѝ бяха казали. Нито пък би предположила, че е част от това семейство, от пренебрежителните забележки, които чу мъжете Малъри да правят по негов адрес.

— Пак си се върнал, янки? Колко жалко.

Това беше забележка на Джеймс, но Антъни побърза да се присъедини.

— Наистина трябва да предприемаш по-дълги пътувания и да оставяш Ейми и децата у дома. Може малко да им липсваш, но със сигурност не и на нас.

— Откажи се — каза Джеймс на брат си — Твърде тъп е, за да схване намека.

Те звучаха толкова сериозно, че Кейти бе достатъчно изненадана, за да попита Рослин за това, когато останаха насаме.

— Защо Малъри се подиграват с Андерсън?

— Не го правим — побърза да я увери Рослин — Обикновено само Тони и Джеймс. Тези двамата образуват солидна бойна линия и... е, Андерсън се опитаха да обесят Джеймс, когато го срещнаха за пръв път. Също така са го били до безсъзнание. И въпреки, че са знаели, колко го обича сестра им, се опитали да ги разделят.

— Чувала съм за това — призна Кейти.

Рослин се подсмихна.

— Е, виждала си какъв е Джеймс, така че можеш да разбереш защо са имали възражения да му поверят единствената си сестра. И въпреки, че може и да звучи така, сякаш го презират, те не говорят сериозно и Уорън го знае.

Кейти разбра — донякъде. И тъй като Уорън беше развеселен и просто се смееше на забележките, очевидно знаеше, че мъжете Малъри не се опитваха наистина да го обидят.

Това беше по-големият брат на Бойд, който ѝ беше посочен, като пример за мъж, който взема съпругата и децата си с него при плаванията си. И Ейми, жизнена, наперена, кипяща от щастие, очевидно изобщо нямаше нищо против такъв живот. Тя беше втората жена в семейството, която имаше този тъмен цигански вид от техния прародител, както Антъни. Но тя притежаваше и още нещо, което беше много странно.

Смеейки се относно това, Ейми каза:

— Аз не познавам наистина бъдещето, просто имам много силен усет.

— Тя ме накара да бързам обратно към Англия, защото усещала, че ще има нов Малъри в семейството — добави Уорън — Както винаги, беше права.

— Аз мислех, че ще е ново бебе! — подсмихна се Ейми — Но се радвам, че вместо това си ти Кейти. Ние ще станем най-добри приятелки, да знаеш — каза тя напълно убедена, после се наведе, за да прошепне — Зарежи тази душевна болка, скъпа. Ще бъдеш много пощастлива тук, отколкото си мислиш. Вече съм се обзаложила за това.

Кейти разбра чак по-късно, когато Ейми и Уорън си отидоха, че Ейми не бе губила облог през живота си, че ако иска нещо да стане, просто се обзалагаше за него и то ставаше! Джереми разказа на Кейти всичко за необичайната способност на Ейми и се оплака, колко често бе използвала тези облози срещу него. Кейти намери това за абсурдно. Може би бе семейна шега, която все още не бе в състояние да разбере.

Но забележката на Ейми за душевната болка беше твърде близо до истината, въпреки че как би могла да знае, че Кейти бе стояла с часове на малката тераса към стаята си, след като се оттегли през първата си вечер там, гледайки, чакайки, надявайки се Бойд да се появи и го бе направила отново предната вечер! След като бяха изминали два дни от завръщането и в Лондон, тя започна да се страхува, че той няма да се върне в Англия изобщо, че това, което му бе казала в яда си, че не иска да го вижда повече го бе убедило да се откаже от нея.

Но никой в семейството не знаеше, че има тези опасения, така че и Ейми не можеше да знае! Кейти им бе позволила да видят само щастието ѝ, че е там и е част от семейството, защото това щастие бе съвсем истинско.

И тогава Антъни я уведоми на закуска, че още щом са пуснали котва е изпратил човек до Хавърс Таун да се осведоми за състоянието на Софи от доктора ѝ.

— Не бих оставил Летиша да се опитва да твърди, че баба ти не е достатъчно добре за посещение. И доктора ме информира, че тя е добре. Доколкото здрава и енергична може да е жена на нейната възраст. Така, че ако искаш да заминем за Хавърстън днес, вече казах на Рос да ни приготви багаж за продължително гостуване.

Те напуснаха Лондон преди обяд — Антъни, Рослин Джудит и тя. Пристигнаха в Хавърстън чак надвечер. Антъни предложи да изчакаат до сутринта, за да отидат при Милърд, но Кейти не искаше да чака. Не беше още съвсем тъмно и тя искаше да види баба си веднага, за да може да се наслади на няколко дни в Хавърстън, без тази среща да я тревожи.

Тя си мислеше, че не ѝ трябва нищо повече, за да запълни зейналата дупка в живота ѝ, която майка ѝ бе оставила, защото вече имаше Малъри. Но същото безпокойство, което се бе появило предния път, когато доближи това имение, се беше върнало отново. Тя се бе заблуждавала. Дълбоко в себе си, все още искаше семейството на майка ѝ да бъде част от нейния живот.

ГЛАВА 53

— Сигурна съм, че ще се радвате да разберете, че веднага щом майка се почувства по-добре, сурово ме порица.

Това бяха първите думи, които Летиша Милърд каза, когато отвори вратата и протегна ръка в преувеличен претенциозен жест, за да въведе Антъни и Кейти вътре. Тази показност ясно даваше да се разбере, че не бе неин избора да ги пусне в къщата.

Антъни беше обещал, че ще се държи възможно най-възпитано, заради Кейти. Тя не беше сигурна какво означава това, но включваше сърдечно кимване към Летиша и забележката:

— Ще помогне ли, ако ти кажа, че и аз имам роднини, на които също предпочитам да тръшна вратата под носа?

— Симпатия, Малори? Спести си я — каза Летиша озлобено — Знаеш точно в какви отношения сме.

— Не, ти знаеш, аз не знам. Но затова съм тук, нали? Да разбере.

Летиша издаде звук на отвращение и се запъти към салона. Те я последваха. В салона седеше Софи Милърд, единствената жива баба на Кейти. Очите и изражението на Кейти се изпълниха с учудване. Софи изобщо не беше толкова стара, колкото очакваше. Тя беше някъде около средата шестдесетте. Черната и коса тъкмо започваше да се прошарва. Смарагдовите ѝ очи все още излъчваха жив блясък. И Кейти видя майка си толкова ясно. Ако Аделин бе доживяла до тези години, щеше да изглежда по същия начин, Кейти бе сигурна.

Гърдите и гърлото ѝ се стегнаха и сълзите и потекоха. Тя искаше да побегне напред и да прегърне Софи, но краката ѝ не помръдваха. Софи може да се бе държала учтиво с Антъни и Джеймс, когато са я посетили преди няколко седмици, но те бяха от същата социална класа, като нея. Кейти се опасяваше, че баба ѝ може да се отнесе към нея по същия начин, както Летиша.

Несъзнаващ емоциите, които тресяха Кейти, Антъни изглеждаше също толкова изненадан от вида на Софи и каза:

— Мадам, изглеждате великолепно, с години по-млада, отколкото когато бяхте на легло.

Софи му се подсмихна.

— Какъв странен комплимент, но благодаря все пак, сър Антъни.

Тя дори не бе погледнала към Кейти все още, но това бе по вина на Антъни. Напълно несъзнателно, той често обсебваше вниманието на жените, защото бе невероятно красив, така че бе разбираемо, че Софи прикова поглед върху него, когато влязоха. После погледна към Кейти и очите ѝ се разшириха. Нямаше нужда от представяне. И двете се бяха разпознали една друга мигновено.

— Мили Боже.

Това беше всичко, което Софи каза. Секундите се точеха, като векове за Кейти. Тя не можеше да диша. Щеше да се направи на пълна глупачка и да припадне.

И тогава чу това, което се бе молила да чуе.

— Ела тук, дете.

Софи бе разтвориала ръце. Кейти нямаше нужда от друго насърчаване. Тя прелетя през стаята, свлече се на колене на пода пред Софи, обви ръце около кръста на баба си и допря буза до гърдите ѝ. Беше достатъчно висока, за да го направи и сълзите ѝ потекоха искрено, когато баба и отвърна на прегръдката.

— Стига — сгълча я нежно Софи — Спри тези сълзи. Не можеш да си представиш, колко много съм копняла за този момент, да те срещна най-накрая. Седни тук и ме остави да те погледам.

Кейти се премести на дивана със засрамена усмивка. Тя избърса едната си буза с пръсти, Софи избърса другата.

— О, боже, погледни се! — каза Софи изумена — Имаш нейните очи. Имаш нашите трапчинки.

И двете се разсмяха, правейки трапчинките още по-видими. Те бяха малко по-дълбоки на бузите на Софи, заради отпускането на кожата ѝ през годините, но видимо бе ясно от къде Кейти е наследила своите.

Антъни се оплака, като седна срещу тях:

— Искане ми се да бях забелязал приликата по-рано. Когато видях Кейти след пристигането и в Лондон, никой от нас нямаше представа.

— Една майка вижда нещата различно, както и бабата — каза му Софи — И се засрамете, сър. Когато подметна, че ще се върнеш за

отговори, трябваше да ми кажеш, че ще доведеш и внучката ми със себе си.

— Това не беше сигурно. Трябваше първо да я намеря. Беше напуснала Англия.

— А, много добре, тогава ти е простено.

Антъни повдигна вежда към Летиша, преди да каже на Софи:

— Май не са ти казали, че Кейти е идвала сама, но вместо да я приемат с добре дошла, са и показали вратата и са ѝ казали никога да не се връща.

— Не, Лети призна само за грубостта си към теб и брат ти.

Всички очи бяха насочени към Летиша сега. Жената не изглеждаше изобщо засрамена. Всъщност изражението стана упорито, когато каза в своя защита:

— Здравето ти се беше влошило, откакто адвокатата, който нае в Америка ти прати вестта за смъртта на Аделин. Три пъти беше сериозно болна и се наложи да викнем доктора. Тази скръб трябва да спре. Тя те убива! И тя — Летиша посочи към Кейти с пръст — щеше само да влоши нещата. Щеше да върне обратно всичкото разкаяние и обвинения...

— Престани! — прекъсна я Софи — Не аз трябва да се разкайвам. Не съм аз тази, която прогони Аделин така или иначе! И скръб още от деня, в който тя напусна Англия!

Преди спора им да се задълбочи, Кейти каза:

— Защо е заминала? Тя ми каза, че сте се отрекли от нея, но започвам да си мисля, че е било поради съвсем различна причина.

— Сигурна съм, че си права — каза Софи с прочувствена въздишка — Грешката на Аделин е била, че е отишла при сестра си за съвет относно бебето, вместо при мен. С шест години разлика във възрастта им, никога не са били близки. И Аделин не знаеше, че Лети вече ни беше убедила, че Сър Антъни само се забавлява с нея, докато е в Хавърстън за празниците.

— Усещах, че съпруга ти не мисли, че съм сериозен — каза Антъни — Че само се шегуваше с мен...

— Точно така, ние всички мислехме, че скоро ще се отегчиш и ще се скриеш обратно в Лондон. И това бебе, подкрепи твърдението на Лети, че ти си просто женкар и тя отишла право при съпруга ми, Оливър, с новината. Това, което последва се случи толкова бързо, само

за един ден, дори нямах възможност да уверя Аделин, че ще я подкрепя, каквото и решение да вземе. И през ум не ми мина, че решението ѝ ще бъде да напусне дома си.

— Но защо не е дошла при мен? — попита Антъни.

— О, щеше. Не се и съмнявай. Това беше първия ѝ отговор, когато Оливър ѝ каза безсърдечното си решение, че ще я отпрати, докато роди детето тайно и после ще е принудена да го изостави. Те я смазаха с гнева си, когато тя протестира. Съпруга ми и особено Летиша стовариха толкова много вина и срам на плещите ѝ, че бе цяло чудо, че тя взе някакво решение изобщо този ден. Когато каза, че ще потърси теб, съпруга ми я заключи в стаята ѝ. Но Летиша, с цялата си неприязън към семейството ти, отиде при нея и я предупреди, че никога няма да се ожениш за нея, че само си си поиграл с нея. Аделин трябва да ѝ е повявала.

— Това не е вярно! — настоя Антъни.

— Няма значение, след като е повявала достатъчно, за да вземе такова решение.

— Но аз исках да се ожена за нея!

— А казвал ли си ѝ го?

— Не, все още не ѝ го бях казал. Възнамерявах да го направя. Исках първо да я ухажвам подобаващо.

— И да я прелъстиш! — подхвърли Летиша, спечелвайки изчервяване от Антъни.

Софи поклати глава тъжно.

— Съмнявам се, че би имало някакво значение за съпруга ми, че намеренията ти са били сериозни. Летиша беше любимката на Оливър и подклаждаше гнева му срещу семейството ти още първия ден, когато ти дойде на посещение. Той щеше да се противопостави на този брак, дори ти да беше попитал защото Летиша изтъкваше всеки скандал, свързан със семейството ти, който бе способна да изкара наяве. Че маркизът е отгледал копеле, като свой наследник, дуелите в които Джеймс беше замесен заради жени, че ти вече си имал безброй скандални връзки, откакто си се преместил в Лондон, доказвайки, че не си отишъл там, за да си търсиш съпруга, че вместо това си следвал развратните стъпки на брат си Джеймс.

— Нямаше нужда Джеймс или аз да се женим, след като и двамата ни по-големи братя имаха вече наследници — каза Антъни в

своя защита — Аз със сигурност не съм го планирал, преди да срещна Аделин. Това че се влюбих в нея промени нещата — очите на Антъни внезапно се присвиха — Защо изобщо сте позволили това да стане? Ако всички вие сте мислели толкова лоши неща за мен, защо просто не ми посочихте вратата още от началото?

Софи му напомни:

— Ти си Малъри. Наистина ли трябва да питаш? Оливър не искаше да обиди семейството ти. И освен това смятахме, че скоро ще се отегчиш и ще се върнеш в Лондон.

— Аделин изобщо не ми даде знак, че някой от вас има лоши чувства към семейството ми. Защо?

— Защото и тя не знаеше, не и преди деня, в който научихме за бебето. Преди това съпругът ми се страхуваше, че тя може да те обиди, беше толкова млада и импулсивна тогава. Така че просто беше предупредена да не оценява прекалено високо вниманието ти и, че ти просто се държиш съседски. Беше подчертано, че не си подходящ за съпруг. А ние чакахме и се надявахме, че просто ще си отидеш.

Антъни прекара развълнувано ръка през косата си.

— Мили Боже, тя е трябвало да знае, че ще защитя нея и детето ни от безсърдечните планове на баща ѝ. Все още не разбирам, защо не е опитала да дойде при мен.

— Защото ми повярва, че няма да се ожениш за нея, а и защо да не повярва? — каза Летиша надменно — Беше истина, както изглежда, че единствените ти интереси тогава бяха преследването на завоевания. Тя беше опустошена, разбира се, но не беше нищо повече, от това, което бе заслужила с безсрамното си отдаване на твоята похот. И въпреки че реакцията ни може да ти се струва безсърдечна, ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че намеренията не означават нищо, когато никой освен теб не знае за тях. Ти не беше направил нищо в живота си до този момент, което да сочи, че не си на път да станеш женкар, което, както всички ние знаем, успя след по-малко от година.

Дори Кейти знаеше, че баща и не можеше да отрече това, но Софи го съжали.

— Това беше просто предположение, сър Антъни, но такива бяха фактите. Съпруга ми и Лети проверяваха Аделин постоянно, по няколко пъти на час, за да се уверят, че все още е заключена в стаята си. Дори беше изпратен слуга да наблюдава Хавърстън и да ти попречи

да дойдеш на посещение, ако се наложеше. Аделин знаеше това. Така че дори и да е вярвала в теб, въпреки това, което ѝ каза Лети, очевидно е смятала, че лесно ще я намерят, ако отиде в Хавърстън. И ѝ бяха казали, че Оливър ще я качи на кораб за Континента още на следващата сутрин, за да я отведе далеч от теб. Че няма да се върне вкъщи и нейното копеле ще си остане срам за семейството ни. Той не предполагаше, колко отчаяно тя искаше да задържи детето. Въпреки, че те я пазеха, тя избяга през прозореца. Не я видяхме никога повече. Получих едно писмо от нея, че се е омъжила и ще отгледа детето си в Америка. Никога не простих на съпруга си, че я пропъди.

— Никога не прости и на мен — каза Летиша горчиво и за миг издаде болката си.

— Простих ти, разбира се. И двете бяхте мои дъщери. Аз не съм си избирала любимка, както баща ти. И ти беше вече достатъчно нещастна. Нямахме нужда да обвиняваш и мен. Колко пъти съм ти казвала да забравиш, да се освободиш от миналото и да продължиш собствения си живот? Но ти никога не спря да мразиш целия свят заради погрешната страна, която бе заела. Това обаче, което ще престанеш да правиш, е да вземаш решения вместо мен. Не ти ли хрумна поне веднъж, че присъствието на Кейти в живота ни ще излекува тези стари рани? Как можа да я отпратиш, без изобщо да ми кажеш?

— Ти беше болна!

— Това не те оправдава, момичето ми и ти го знаеш.

— Тя е Малъри, — озъби се Летиша, — а те никога няма да са добре дошли тук!

— Ах, право в сърцето — каза Антъни и изражението му стана видимо заплашително, както и тона му, когато добави — Ще се погрижиш ли да осведомиш Малъри, защо сме толкова мразени? Скандалите не пораждат такава лична злоба.

ГЛАВА 54

Мълчанието в стаята беше изпълнено с гняв, докато Антъни и Летиша се гледаха един друг унищожително. Софи гледаше ту към единия, ту към другия раздразнена. Тя все още здраво държеше ръката на Кейти в скута си, все едно искаше да възпре Кейти да се присъедини към свадата.

— Ще му кажеш ли, Лети, или трябва аз да го направя? — каза най-накрая Софи, когато се разбра, че дъщеря ѝ няма да отговори.

Летиша стисна здраво устни, очевидно ядосана. Не искаше да каже нищо, искаше да запази тайната си. Софи явно не беше съгласна и имаше последната дума.

Но все едно емоциите не бяха взели връх, Софи попита небрежно:

— На колко години беше когато се влюби в него, Лети?

— На четиринадесет — измрънка Лети.

— Твърде млада. Трябваше да отmine. Тя рядко го виждаше. Но не отмина, а се засили.

Не беше ясно на кого говори Софи. На себе си, на цялата стая? Очите ѝ се бяха спрели тъжно на дъщеря ѝ.

Антъни, гледайки ту едната ту другата избухна:

— Не искаш да кажеш, че е била влюбена в мен!

Софи погледна към него и се подсмихна.

— Мили Боже, не, ти самия беше още дете тогава. Беше брат ти Джейсън, който плени очите и сърцето ѝ от първия момент, в който го видя.

Невярващо, Антъни каза:

— Сериозно, без глупости, Джейсън? Той беше глава на семейството ни откакто стана на осемнайсет. Той никога не е имал време за общуване, още по-малко да мисли за романти.

— Е, той беше твърде внушаваща фигура тогава. И Лети често ходеше до Хавърс Таун с надеждата, че той може да направи някое от редките си посещения в града и да ѝ даде шанс да поговори с него.

Очите на Антъни се разшириха.

— Мисля, че един път и аз го придружавах. Тя ни спря с непринуден разговор. Помня, че си помислих, че му предлага сърцето си, но Джейсън не го забеляза.

При напомнянето колко незначителна бе тя в очите на любимия си, Летиша изръмжа:

— Той никога не забеляза! Почти всеки път, които го заговарях, трябваше да му припомням коя съм!

— Очаквала си повече? — присмя и се Антъни — Та ти дори не бе излязла от класната стая още. Освен това покрай отглеждането на нас останалите и управлението на имението, Джейсън винаги имаше твърде много неща на главата си.

— Мисля, че не сте разбрал правилно, сър Антъни — каза Софи с успокоителен тон, който върна част от спокойствието в стаята. — Това продължи четири години, дори и след представянето ѝ в обществото. Лети направи дебюта си в Глочестър, когато беше на осемнайсет. Тя се опита да се измъкне, но Оливър настоя. Цели два сезона, тя отказваше всички предложения. Всичко което искаше бе да си дойде вкъщи, за да е пак близо до Джейсън дори след като успяваше да го види само няколко пъти в годината. След два неуспешни сезона, Оливър спря да настоява.

— Защо просто не е казала на Джейсън какво чувства? — попита Антъни.

— Може сега да не изглежда така, но тогава тя бе твърде свенлива. Освен това една лейди никога не би се осмелила. Знаеш това толкова добре, колкото и аз.

— Когато това съсипва живота им, може би трябва — отговори Антъни.

— Щях — призна Летиша с тих глас — Измолих майка да го покани на вечеря. Това беше грешка. През цялото време говори за цветята и посевите си, от които баща ми изобщо не се интересуваше и в последствие се закле никога да не се повтори.

— Да разбирам ли, че родителите ти не са знаели за тази голяма любов, която си таила? — попита Антъни Летиша.

— Разбира се, че не. Аз така и не успях да говоря с него насаме тази вечер.

— Защо не си се отказала тогава? — попита Антъни внимателно — Очевидно брат ми изобщо не те е насърчавал, дори едва е знаел за съществуването ти. Защо си хранила надежда, че това може да се промени?

— Защото го обичах! Дори след като чухме за копелето му и за това, че ще го отгледа и ще го направи свой законен наследник, продължих да го обичам. Това беше любовна авантюра, която очевидно не означаваше нищо за него, след като той не се ожени за майката на момчето, която и да беше тя. После сестра ви умря и той пое грижата и за нейната дъщеря. Това беше благородно дело, но двамата най-млади излизаха извън контрол. И тогава той разби сърцето ми! — изръмжа Летиша — Вместо да се огледа близо до дома за съпруга, която да им бъде майка, той бе помолен за услуга и отведе у дома Франсис, вместо графска дъщеря. Аз съм графска дъщеря! Щях да обичам тези деца и да съм идеалната майка за тях!

— Така е, той направи грешка с Франсис — трябваше да признае Антъни.

— Грешка? Така ли го наричате? Тя го изостави. Баща ѝ я принуди на този брак, но тя не го уважи. Цялата околност знае какъв ужасен брак беше това! Те живееха отделно през всичките тези години, преди той да породи друг скандал, като се разведе с нея.

Унищожителния тон на Летиша накара Антъни да отговори отбранително:

— Значи, защото ти не си имала здравия разум да разкриеш чувствата си или да се опиташ да впечатлиш брат ми поне малко преди той да се изправи пред нуждата спешно да си намери жена...

— Как смееш!

Той повдигна вежда.

— Аз съм Малъри, забрави ли? Ти вече си ме обявила за скандален, така че проклет да съм, чудесно си го казах. Джейсън отчаяно се нуждаеше от съпруга, когато племенницата ни започна да се превръща в мъжкарана. Ако имаше куража да преследваш това, което искаш, вместо да чакаш то да се случи без никакво усилие от твоя страна, тогава той може би щеше да се сети за теб, когато си търсеше жена, която да е майка на двамата малчугани.

— Вие, сър, сте живели твърде дълго в преситените недра на Лондон! — изстреля Летиша — Вече си нямате на представа, към

какво трябва да се придържа една истинска лейди!

Антъни очевидно едвам удържаше смеха си.

— Добре — съгласи се той. — Напълно си права и моля за извинение. Ти си си държала езика зад зъбите и си се надявала на най-доброто, което не е позволило на Джеймс дори да се сети за теб, когато е трябвало да си избере съпруга. И така той направи възможно най-лошия избор, когато вместо това е можел да има теб. Напълно си права, Летиша. Твоя подход на лейди, да държиш чувствата си в тайна, е бил най-добрият избор.

Ярка червенина плъзна по бузите ѝ, толкова беше ядосана.

— Жалък си!

— Чакай, остави ме да довърша първо и после е възможно да ме наречеш с епитет, с който не съм бил руган.

— Сигурна съм, че това е невъзможно.

— Туше! Но как ще наречеш собствените си действия, Летиша? Чисти? Безукорни? Знаеш ли, че Джейсън не искаше да се жени тогава? Той нямаше време за съпруга. Но той направи тази жертва за доброто на децата, за да им осигури майка. След като не те е избрал за тази роля, любовта ти се е превърнала в омраза. И ти си обрисувала цялото му семейство със същата четка, мразейки ни всички заради връзката ни и си се погрижила и баща ти да ни намрази. При нормални обстоятелства баща ти би трябвало да дойде да блъска по вратата ми и да изисква да постъпя правилно с дъщеря му, което с удоволствие щях да направя. Но ти направи така, че да не стане. Ревнуваше ли, Летиша? Не можа да понесеш, че Аделин успя да спечели един Мальри, след като ти се провали?

Тя само го изгледа остро. Антъни поклати глава с отвращение. Кейти, която стоеше тихо, докато слушаше всичката тази жлъч да се лее наоколо, най-накрая я почувства и в себе си. Нейната майка бе изживяла този ад тогава, когато са и казали, че може да роди детето си, но не и да го задържи. Кейти не можеше да си представи, какво би било. И за какво? Несподелена любов, която е направила Летиша толкова сърдита и озлобена, че е искала всички останали да са толкова нещастни, колкото е била тя?

Кейти се взря в отговорната за всичко жена, която бе разпръснала мъката си навсякъде, за да я споделят всички други.

— Направила си така, че майка ми да не може да се омъжи за мъжа, за когото е обичала. Принудила си я да избяга в друга страна, да напусне завинаги дома си, само за да може да запази детето си. Трябваше ли да е толкова нещастна, колкото теб, Летиша? Наистина ли беше нужно това? Тя беше единствената ти сестра!

Летиша се наежи при това ново обвинение.

— Погледни ме! Аз съм четиридесет и шест годишна. Никога не съм познала докосването на мъж. Никога дори не съм държала бебе в ръцете си. Джейсън Малъри ми отне всяка частица любов, която някога съм имала и не остави нищо, което да споделя с друг мъж. Но не исках тя да е нещастна. Никога не съм го искала!

Внезапно Летиша избяга от стаята. Кейти не пропусна сълзите в очите на леля си и почувства спазъм на разкаяние, че тя ги е причинила. Софи беше стиснала плътно очи, задържайки болката, която изпитваше заради дъщеря си.

Тя каза меко.

— Ако това е някаква утеха, тя не харесва това, в което се е превърнала. Често плаче чак докато заспи. Мисли си, че аз не знам.

— Ще се погрижа брат ми никога да не научи, че несъзнателно е бил причината за всичката тази мъка — каза Антъни.

— Но той не е виновен — увери го Софи — Човек не може да бъде обвинен в нещо, което изобщо не е по негова вина. Той никога не е знаел. За него Лети беше просто съседка, която виждаше минавайки от време на време. Той е нямал представа, че тя е таила такива огромни чувства към него. Аз самата разбрах години по-късно, когато най-накрая ми призна. Но може би ти трябва да знаеш. Не беше злонамерено от нейна страна. Не беше дори заради Джейсън. Да, тя използва всички тези скандали със семейството ти, за да подкрепи позицията си, но беше само заради теб. Тя наистина е мислела, че ще си неверен съпруг, което ще направи Аделин нещастна накрая.

— Тя не е можела да знае! — възрази Антъни.

— Не, но ти вече бе поел по своя път. Вече бе вкусил от обиграната страна на Лондон. По всичко личеше, че следваш дивите стъпки на брат си. И ти беше на път да станеш най-известния лондонски женкар от повече от десетилетие, което изглежда доказваше, че тя е права. Докато може би си бил във вихъра на първата любов и си имал най-добри намерения, колко дълго щеше да продължи

това, със Антъни? Можеш ли честно да кажеш, че щеше да си верен съпруг на тези млади години?

Антъни отвори уста, после бавно я затвори. Той седна замислено за момент и тогава най-сетна вдигна вежда към Софи.

— Изразихте гледната си точка, мадам. И то добре. След като обичам съпругата си Рослин с цялото си сърце и дори не съм си помислял да ѝ изневеря, а както казахте съм прекарал повече от десетилетие да вършея насам-натам, така че бях напълно готов да улегна и да се задомя. Всички тези години преди това с Аделин, кой би могъл да каже? Примерен съпруг или възможно най-лошия? Не, не мога честно да кажа, какъв щях да бъда.

Софи кимна и стисна ръката на Кейти малко по-силно.

— Това беше нещастие в нашия живот. Но бе причината и за появата на това прекрасно дете. Можем само да сме благодарни за това.

Антъни се усмихна на Кейти.

— Точно така, можем. Майка ѝ не се върна у дома, но Кейти се върна и най-накрая е част от семейството ми. Благодаря ти, че ни даде отговорите, които търсехме. Бих искал да прочета това писмо, което ти е пратила Аделин, ако нямаш нищо против?

— Опасявам се, че не мога да ти направя тази услуга. Изхвърлих го. Беше твърде сърцераздирателно и аз го препрочитах твърде често. Тя обвиняваше и мен. И въпреки, че ѝ изпратих безброй писма, умолявайки я да се върне у дома и да доведе новото си семейство, тя не отговори на никое от тях. Така че мога само да предполагам, че никога не ми е простила.

— Недей да предполагаш това — побърза да каже Кейти — Всъщност това, че те е осведомила, че е добре и къде е, говори само по себе си. Тя не е искала да те тревожи. Колкото до това, че не ти е писала пак, не мисля, че някога е прочела някое от твоите писма. Тя хвърляше неотворени пликове в камината. Мога само да предположа, че не е искала да си спомня за миналото, след като беше доволна от новия си живот.

Софи прегърна Кейти за това.

— Имаме толкова много да си говорим, скъпа. Може би би искала да останеш тук известно време, за да може да си поговорим на спокойствие?

Кейти нямаше желание, но Антъни отказа вместо нея.

— Ще отседнем в Хавърстън, така че Кейти ще може да дойде пак утре. Тя току-що влезе в живота ми, така че покровителствените ми инстинкти все още са доста необуздани — той се усмихна, за да го направи да изглежда шеговито, но беше напълно сериозен. Това което премълча бе, че не искаше тя да има повече сблъсъци с Летиша — За сега предпочитам да я държа близо до себе си, нали разбираш.

ГЛАВА 55

Беше доста късно, когато Антъни и Кейти се върнаха в Хавърстън. Софи бе настояла да останат за вечеря и Антъни не можеше да откаже поне на тази покана. Нито пък си тръгнаха веднага след това. Кейти и Софи имаха твърде много да си говорят за неща, които не бяха болезнени и за щастие Летиша не се присъедини пак към тях, за да помрачи останалата част от вечерта.

Настанени в каретата, с ръката му обвита бащински около раменете ѝ, по покровителстващ начин, Антъни колебливо попита:

— Не си ли разстроена от това, което научи днес?

— Не. Всъщност съм облекчена. Имам живо въображение. Очаквах нещо много по-лошо.

— Ще пратя покана на Софи да дойде в Хавърстън утре, сама. Бих предпочел да не срещам Рос и Джуди с Летиша, но мисля, че и двете биха се радвали да се срещнат с баба ти. От думите ѝ тази вечер, имам чувството, че Летиша е изплашила повечето от посетителите им през годините, така че старото момиче сигурно ще оцени едно малко събиране, както и да е в компанията на деца отново.

— Вероятно си прав. Но не мисля да избягвам Летиша безкрайно. Всъщност, очаквам тя да свикне с мен и евентуално да преодолее част от оскърблението си.

— Ти си по-голям оптимист от мен — подсмихна се той.

Колкото и късно да беше, някой ги чакаше — светлините пред къщата бяха все още запалени. Вероятно беше Рослин. Тя умираше от любопитство да разбере, какво се е случило преди толкова много години и даже се беше нацупила малко, когато Антъни отказа да я вземе с тях на посещениято. Изненадан, влизайки завари Джеймс облегат на вратата на салона с чаша бренди в ръка.

— Вече започвах да си мисля, че ще прекарате нощта у Милърд — отбеляза Джеймс.

Антъни се ухили.

— Не очаквах да те видя тук, старче. Твърде си любопитен, за да изчакаш докато се върнем в Лондон?

Джеймс се присмя.

— Трябваше да се видя със стареца. Не съм го виждал, откакто се върнах от Карибите, нали знаеш, а после отплавах отново с теб.

— Разбира се — отговори Антъни със съмнение, тъй като знаеше, че Джейсън беше известил, че ще дойде следващата седмица в Лондон на гости.

Но Джеймс не беше свършил с обяснението си.

— И доведох янкито с мен.

Антъни се наежи.

— Бойд? За какъв дявол си направил това?

Но преди Джеймс да може да отговори, Кейти ахна:

— Бойд е тук? Къде?

— След като решихме, че вероятно няма да се върнете тази нощ, той отиде да си легне, мърморейки нещо, че искал да бъде свеж и с бистър...

— Това ми звучи като добра идея и на мен. — Кейти буквално побягна по стълбите, извиквайки им от там — Лека нощ на двама ви!

Антъни се намръщи, докато я гледаше как се отдалечава. Джеймс се подсмихна, преди да каже:

— Защо ли не съм изненадан?

Антъни гневно изгледа брат си.

— Изненадан от какво, че дори не те поздрави, преди да избяга? И как смееш да водиш този простак...

— Зарежи това, пале — Джеймс пристъпи напред и тикна брентито си в ръката на Антъни — Изпий това. Ще имаш нужда от него, когато чуеш, какво имам да ти казвам, или не забеляза, как лицето ѝ светна само при споменаването на името му?

Сърцето на Кейти щеше да изскочи. Той бе дошъл. За нея. Тя не се и съмняваше, както не се съмняваше, че е изпълнен с тревога, все още мислейки си, че трябва да води битка, за да спечели любовта ѝ. Тя нямаше да го остави и миг повече да се тревожи.

Тя знаеше в кои стаи бяха членовете на семейството ѝ, така че знаеше и къде би могъл да е настанен. Първата стая, която провери

беше правилната, или поне бе заета. Трябваше да изчака очите и да привикнат с тъмнината, за да се увери. Все още не бе достатъчно студено, за да е запалена камината.

Тя затвори внимателно вратата зад себе си и пое дъх няколко пъти. Само това, че беше отново с него в една стая я изпълни с облекчение. И не ѝ отне дълго, докато съзре леглото.

Той лежеше по гръб, с ръка преметната зад главата му, а един златисто кафяв кичур бе паднал на челото му. Гърдите му бяха голи, одеялото го покриваше само до кръста. Кейти се почувства леко притеснена при тази гледка. Устата му бе леко отворена, но не хъркаше. Тя чуваше само дълбокото, равно дишане на съня. Той искаше да е свеж и с бистър ум, когато говори с нея на сутринта. Тя не можеше да чака толкова дълго.

Измъкна се от обувките и дрехите си, оставяйки ги на куп до леглото. Вече изобщо не се чувстваше спокойна. Беше твърде развълнувана и изненадана, че успя да спре, дори само за да си свали дрехите. Легна на леглото до Бойд и се сви до него. Той не се събуди, дори и когато тя докосна гърдите му. Достави ѝ удоволствие за няколко мига, но само за няколко. Тя се наведе по-близо, духна срещу ухото му, за да го погъделичка и да го събуди и разбра на секундата, когато той се събуди и осъзна, че не е сам.

Той се обърна към нея. Тя го целуна, преди да е успял да каже нещо. Ако поради някаква причина бе сгрешила и той вече не я желаше, тя не искаше да го знае. Но тялото му все още я искаше. Тя трябваше да устои на желанието да се изсмее с чисто удоволствие на това, колко бързо целувката му се превърна в гореща и властна, после се изуми от това, колко бързо собственото и тяло отговори.

— Лавандула, имаш толкова неповторим аромат, Кейти — каза той сънено, докато слагаше ръце на бузите ѝ, после на раменете ѝ. Но после изстена, когато ръката му се премести по-надолу и той осъзна, че е гола.

— Господи, не ме събуждай! Или вече съм в рая?

Беше и казал нещо подобно веднъж преди.

— Не сънуваш — отговори тя — Но това определено е рай, нали?

Той се разсмя и я целуна пак. Бореше се да се измъкне изпод одеялото, без да прекъсва целувката и скоро лежеше върху нея и

краката ѝ инстинктивно се увиха около него, за да го задържат там. Страстта му винаги бе била проблем. Тя имаше чувството, че този път нейната може да е пречка. Искаше толкова много, твърде много, за да чака.

Очевидно той също не искаше.

— Вече няма как да не се омъжиш за мен.

— Знам — тя го целуна отново.

— Наистина ли?

— Ще говорим по-късно!

Той се разсмя на нетърпението ѝ.

— Поне най-накрая разбра, какво е да...

Тя сграбчи косата му и почти му изръмжа:

— Ако не правиш любов с мен веднага...

С този поглед, който винаги бе способен да я изпепели, той каза:

— Господи, обичам те толкова много, Кейти — докато се плъзгаше дълбоко в нея, задоволявайки нуждата ѝ да е там, задоволявайки страстта ѝ скоро след това и задоволявайки копнеещото ѝ сърце със страстните думи, които бяха дошли от дъното на душата му.

Той я държеше нежно в ръцете си след това, сякаш можеше да се счупи.

— Наистина ли имаше това предвид? — попита я той внимателно.

Страстта ѝ беше отшумяла, усещаше само нежност сега и беше преизпълнена с нея. Тя се обърна, за да сложи длани на лицето му и да го погледне в очите, преди да каже:

— Научих тази вечер, колко ужасен може да стане живота, само защото няколко думи не са казани никога. Те може да не променят нищо, но може и да променят всичко. Е, аз няма да направя същата грешка. Каквото и да стане, Бойд, аз те обичам. Така, че следващия път, в който кажа, че съм омъжена ще е наистина.

— Няма да съжаляваш, обещавам ти — той целуна всеки пръст на ръката ѝ — имаме остатъка от живота си да видим света. Не е нужно да видим всичко за една година или две. Когато децата ни пораснат, те дори ще се наслаждават. Ще имат преживявания, които ти

си пропуснала като дете, ще могат да видят света със собствените си очи, а не само да чуват или да четат за него.

Сълзи почти напълниха очи те ѝ, беше толкова трогната от това, колко много искаше той да я направи щастлива.

— Ще направиш това за мен, дори и с тази морска болест? Но вече не е нужно. Аз търсех вълнение, нови неща, приключения, но това беше само за да запълня празнотата в живота си и да избягам от скуката от детството си. Вече нямам нужда от това, Бойд, не и след като имам теб.

Ейми я бе предупредила, „Ще бъдеш много по-щастлива тук, отколкото си мислиш“. Кейти не се съмняваше вече. Имаше голямо семейство, за каквото винаги бе жадувала и сега беше готова да го направи дори по-голямо с мъжа, когото обичаше. Това беше вълнуваща мисъл. Това щеше да е приключението на живота ѝ.

На сутринта, Кейти и Бойд слязоха заедно, за да споделят чудесната си новина със семейството ѝ. Повечето Малори бяха събрани в салона. Антъни и Джеймс бяха там със съпругите си, наслаждавайки се на сладкишите за закуска. Джаклин и Джудит бяха доближили глави и си шепнеха, настанени и двете в един стол. Те спряха и се опулиха, когато видяха двойката да се задава, усмихнати хванати за ръце.

Антъни също ги забеляза незабавно и бавно се изправи. Нямаше нужда да пита какво става, след разходката му с Джеймс. И зачака тихо двойката да стигне до тях. Само Джорджина и Рослин изглеждаха разтревожени от това, какво може да каже или направи той. Очевидно още не бяха сигурни в реакцията му.

Но Антъни положи длани на лицето на Кейти и каза:

— Сигурна ли си, че това е, което искаш? Все още мога да го убия.

Бойд изсумтя, но Кейти подари на баща си красива усмивка, която разкри трапчинките ѝ в целият им блясък и отговори:

— Обичай ме, обичай и съпруга ми.

Антъни изстена.

— Така да бъде?

Джеймс се подсмихна зад него.

— Тя е Малъри. Да не си очаквал нещо друго?

Любителски превод: cheetaH r shemet

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.